

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GODS OF PREY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN STEVENS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YIRTICI TANRILAR

PARALEL AV ÜÇÜNCÜ KİTAP

JEN STEVENS

GODS OF PREY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN STEVENS

Telif Hakkı © 2025 Jen Stevens Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Ashlee, Ashes & Vellichor
Kurgu'da: Emma EJJ Editing'de

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28 Sonsöz

-- --

Tesekkür

Paralel Av Evreninde devam edin! Yazar

Hakkında

Sevgili okuyucu,

Sienna ve Revel'in dünyasına adım atmadan önce, burada olduğunuz için size şükranlarımı sunmak istiyorum. Bu kitap bazı okuyucular için zor olabilecek temalar ve sahneler içeriyor ve zihinsel ve duygusal sağlığınız önemli

beni derinden etkiliyor.

Lütfen bu sayfalarda tetikleyici veya üzücü olabilecek içeriklerle karşılaşabileceğinizi unutmayın. Olası içeriklerin ayrıntılı bir listesini görmek isterseniz

Tetikleyicilere dalmadan önce, [onları burada bulabilirsiniz](#).

Sizin için doğru olan yollarla kendinize iyi bakın. İster okumaya devam etmeyi ister uzaklaşmayı seçin, seçiminiz geçerlidir ve saygıdeğerdir.

Sevgiler,
Jen

EBEDİ ANLAŞMA

Umbraeth (Ölüm Diyarı):

Yöneten:

- Siennara - Ölüm Tanrıçası
- Erebus - Geçici Ölüm Tanrısı

Aurelys (Yaşam Diyarı):

Yöneten:

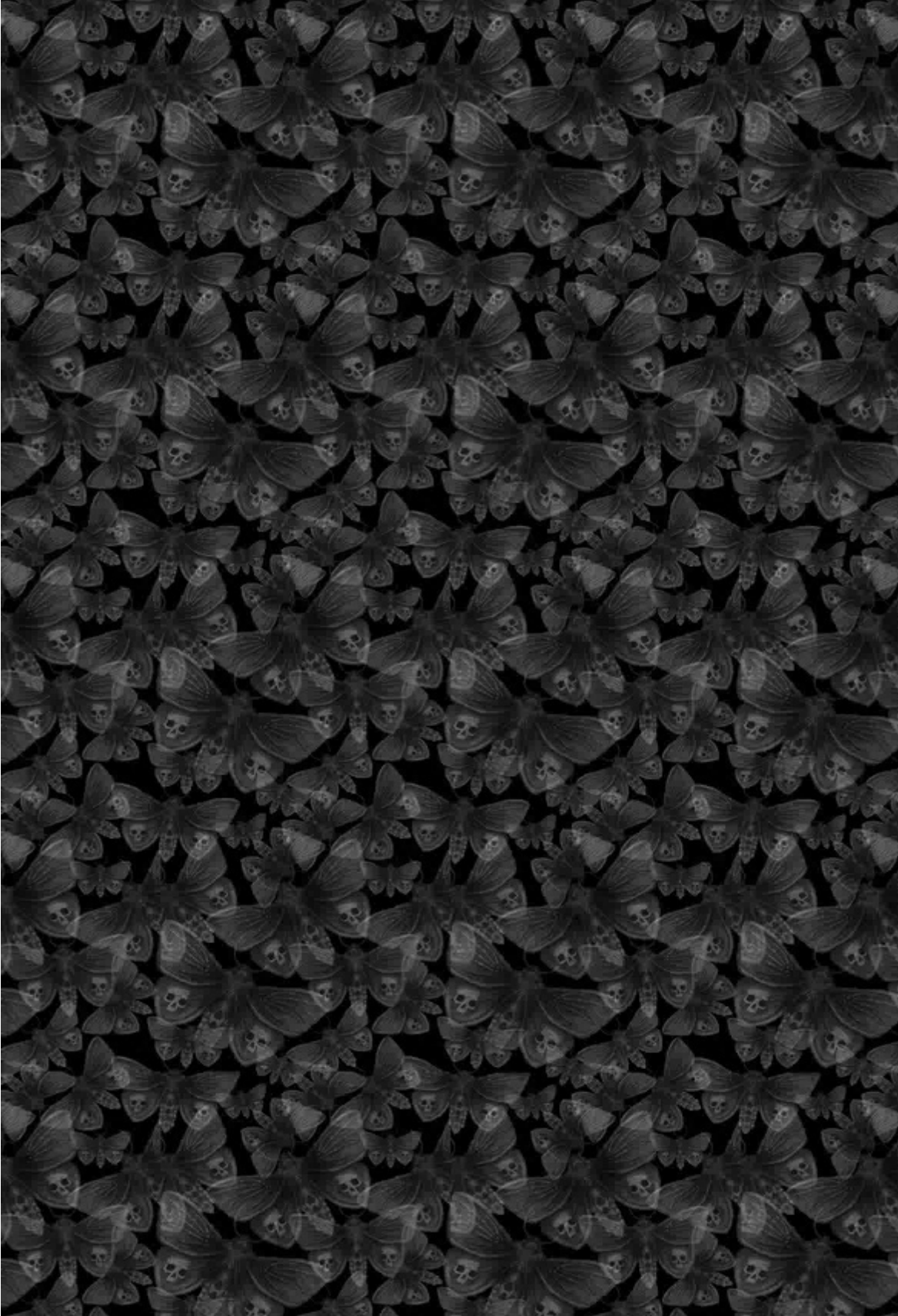
- Sebastian - Yaşam Tanrısı
- Revel - Geçici Yaşam Tanrısı

Nytheris (İlahi Diyar):

Yöneten: İlahi Konsey (tüm ilahi varlıkların yöneticileri):

- Myelle - Zaman Tanrıçası
- Caelum - Düzen Tanrısı
- Seraphina - Bilgelik Tanrıçası
- Theron - Savaş Tanrısı
- Lyrlei - Doğa/Elements Tanrıçası
- Nyx - Rüyaların Tanrıçası
- Aethon - Doğruluk Tanrısı

*Kendilerini bir ölüm tanrıçasında görenler için -korkulan, korkulan, yanlış
anlaşılan.
Gölgeleri seçtiniz ve yine de kendi ışığınızı buldunuz.*

PROLOGUE

İlahi Konsey'in Büyük Salonu göksel bir ışıkla parılıyor, şeffaf kristal zemini altlarında dönen kozmosu gözler önüne seriyor. Nytheris'in sokakları tavandan tabana cam pencerelerden arka fon olarak vızıldıyor. Yedi taht mükemmel bir daire oluşturuyor ve her birinde gücü odanın her tarafına yayılan bir tanrı oturuyor. Ortada ikizler duruyor: Siennara, Ölüm Tanrıçası ve Sebastian, Yaşam Tanrısı. Bilekleri, ilahi yeteneklerini bastıran parıldayan altın ipliklerle bağlı. Siennara çenesini meydan okurcasına kaldırmış, bilge gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle yanıyor. Bembeyaza yakın saçları alnında çılgınca dağılıyor; bu da tutuklanması sırasında mücadele ettiğinin kanıtı. Yanındaki Sebastian daha kasvetli görünüyor, aynı gözleri kısılmış, ara sıra endişeyle kız kardeşine bakıyor. Şu anda daha farklı olamazlardı. Siennara nereden

öfke saçıyor, Sebastian pişmanlık yayıyor.

Bilgelik Tanrıçası Seraphina, "İlahi Konsey şu anda toplantı halindedir," diye anons ediyor. Sesi salonda yankılanarak çevre boyunca toplanmış daha küçük tanrıların mırıltılarını susturuyor. "Umbraethli Siennara ve Aurelysli Sebastian'ı kozmik düzene karşı işledikleri suçlardan ötürü yargılamak için toplandık."

Siennara'nın elleri yumruk olmuş, siyah kanatları sırtında titriyor ve İlahi Konsey'in onu tutuklarken koyduğu kısıtlamalardan kurtulmak için yalvarıyor. Bir tanrı ya da tanrıçanın kanatlarını hareketsiz kılmak büyük bir suçtur. Hiç hafife almadığı bir suç.

Ama onlarla bu kadar sert savaştığında başka seçeneği yoktu.

"Suçlarımız merhamet eylemleriydi," diye tıslayarak kardeşinin uyarıcı bakışını kazandı. "Sırf eski bir kini sürdürmek için yardımımıza ihtiyacı olan koca bir varlık alemini daha fazla görmezden gelemeyiz."

Myelle, Zaman Tanrıçası, tahtında öne doğru eğilir. En parlak dönemlerinde ortaya çıkan diğer tanrıların aksine, sürekli gençlik arasında gidip gelir,

olgunluk ve yaşıllık, yüz hatları su gibi akıcı. Şu anda yüzünde sert bir başhemşire ifadesi var, gümüş gözleri ikizlere dikilmiş.

"Mercy?" Myelle'in sesi yumuşak ama elmasları kesecek kadar keskin bir kenar taşıyor. "Zamanın ve kaderin iplerini manipüle etmek dediğin şey bu mu?"

Sebastian sonunda konuştu, sesi koşullara rağmen sabitti. "Biz dengeyi aradık, Myelle. Gerçek dengeyi. Bu kadar çok acıya neden olan katı sistemi değil."

"Dengeyi yeniden tanımlamak sana düşmez," diye gürlüyor Düzen Tanrısı Caelum. Vücudu mükemmel simetrik, beyaz cübbesi lekesiz. "Kozmik düzenin var olmasının bir sebebi var. Yaşam ölüme doğru akar. Ölüm yerini yeni bir hayata bırakır. Bu döngüye müdahale ettiğinizde-"

Siennara, "Bunu *geliştirdiğimizde*," diye araya girerek seyircilerin soluk soluğa kalmasına neden olur. Kimse İlahi Konsey'in sözünü kesmiyor.

Caelum elini kaldırarak onu susturur. "Kırk üç ruh kaderlerinin çizdiği yoldan saptırıldı. Kırk üç yaşam kendilerine ayrılan sürenin ötesine uzatıldı. Kırk üç ölüm reddedildi. Eylemlerinizin dalgaları ölçülemez bir kargaşaya neden oldu."

Myelle tahtından kalkarak ikizlere yaklaşırken yaşlı bir kocakarıya dönüşür. Diğer konsey üyeleri saygılı bir sessizlik içinde onu izliyor. Myelle oturumlar sırasında koltuğunu nadiren terk eder ama ikizlere karşı hep bir ilgisi olmuştur. Siennara ve Sebastian'ın etrafında dönerken hareketleri kesin ve kasıtlı.

"Ne yaptığınızı anlıyor musunuz?" diye soruyor, sesi artık yaşıllıktan çatırdıyor. "Her ruhun bir zamanı vardır. Her hayatın bir amacı ve uzunluğu vardır. Bir hayatı uzattığınızda, sayısız hayatı değiştirmiş olursunuz. Kederden doğması gereken çocuk asla var olmaz. Yeni bir amaç bulması gereken dul kadın kayıtsız kalır. Yükselmesi gereken veliaht gölgede kalır."

Sebastian başını öne eğiyor. "Sonuçlarını anladık."

"Anladınız mı?" Myelle'in formu yeniden değişiyor, şimdi sert gözlü genç bir kadın. "O halde bilerek kozmik ihanetin en yüksek biçimini işlediniz."

Siennara öne doğru bir adım atarak çevredeki muhafızların gerilmesine neden oldu. "Biz merhametle hareket ettik! Bu konseyin unuttuğu bir şey var gibi görünüyor. Sistem kusurlu-"

"Sistem," diye araya girdi Hakikat Tanrıçası Aethon, "gerçekliği bir arada tutan şeydir. Merhametiniz her ne kadar takdire şayan olsa da, varoluşun dokusunu tehdit ediyor."

Myelle çemberini tamamlar ve doğrudan ikizlerin önünde durmak için geri döner. Kadim ellerini uzatıp her birinin alnına dokunur. Zihinlerine görüntüler hücum ederken her iki ikizin de nefesi kesilir. Eylemlerinin sonuçları belirir, zaman içinde spiral çizer, hayatlar değişir, yollar değişir, ruhlar karışır ve dolaşır.

Myelle dokunuşunu geri çektiğinde Sebastian'ın yüzünden yaşlar süzülür. Siennara kuru gözlerle bakmaya devam eder ama gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır.

"Şimdi görüyorsun," diyor Myelle sessizce. "Şimdi anlıyorsun."

"Kararınız nedir, Konsey?" Thorne sorar, sesi ciddidir. Tanrılar teker teker konuşur.

"Güçlerin ellerinden alınması," der Caelum.

"Ebedi ayrılık," diye ekler Elementlerin Tanrıçası Lyralei. "Kendi diyarlarına hapsedilme," diye öneriyor Nyx, Tanrıça

Rüyalar.

Myelle konsey üyesi arkadaşlarının yüzüne döner. "Bunların hiçbiri onların ihlallerinin kökenine inmiyor. İkizler kozmik düzenden daha iyi bildiklerine inanarak hareket ettiler. Duyguları varoluşun dengesinin önüne geçmeliydi." Siennara ve Sebastian'a geri dönüyor. "Ölümlü olmanın ne demek olduğunu öğrenmeliler. Zamanın kısıtlamaları içinde yaşamayı. Tüm ölümlülerin yaptığı gibi ölümle yüzleşmeyi."

Siennara'nın gözleri büyür. "Yapamazsın-"

Myelle, "Elli ölümlü yaşamı," diyerek onun sözünü kesti. "Yönlendirdiğin her ruh için bir tane, artı kutsal denge sayısı olarak yedi. Ölümlüler olarak doğacak, ölümlüler olarak yaşayacak, ölümlüler olarak öleceksiniz - tekrar ve tekrar. İlahi bilincinizi ve güçlerinizi kaybedeceksiniz. Her döngünün sonunda kim olduğunuzu hatırlayacak ama kaderinizi değiştiremeyeceksiniz."

Sebastian bir adım öne çıkıyor. "Birlikte mi? Bu hayatları birlikte mi yaşayacağız?" Myelle'in ifadesi biraz daha uğursuz bir şeye dönüşüyor.

"Evet."

Her zaman ikiz olarak doğacaksınız. Her zaman birbirinizi bulacaksınız. Ve her zaman ölümle birlikte yüzleşeceksiniz. Çoğunlukla şiddetle, doğal düzene müdahalenizin cezası olarak."

"Peki ya bu elli yaşamdan sonra?" Siennara soruyor. "Sonra ne olacak?"

"Kozmik dengeye gerçek saygıyı öğrenirseniz, ölümlülerin deneyimlediği gibi yaşam ve ölümün ağırlığını anlarsanız, o zaman görevlerinize tam güçlerinizle geri döneceksiniz," diye yanıtlıyor Caelum.

"Peki ya reddedersek?" Siennara meydan okuyor ama sesi hafifçe titriyor.

Myelle'in formu bir kez daha değişiyor, şimdi kadim gözleri olan bir bebek. "Reddederseniz ebedi unutuluşla yüzleşirsiniz. Ölüm değil, çünkü ölüm senin alanın Siennara. Ama varoluştan tamamen silinirsin."

Salon sessizliğe gömülür. Sebastian kız kardeşinin eline uzanıp onu sıkıca kavıyor.

"Senin yokluğunda," diye devam ediyor Myelle, olgun haline geri dönerek, "Erebus Umbraeth'i yönetecek. Revel Aurelys'i denetleyecek. Sen dönene kadar dengeyi koruyacaksınız. Ya da yeni Yaşam ve Ölüm tanrılarının atanması gerekene kadar."

Siennara'nın gözleri parlıyor. "Senin oğlun ve senin en yakın öğrencin.

Çok uygun," diye acı acı söyleniyor.

"Kimi seçeceğimiz seni ilgilendirmez," diye bağıyor Myelle.

Siennara, kardeşi gibi sinmeyi reddederek karşılık veriyor. "Hiç kimse Umbraeth'i benim kadar koruyamaz."

"O zaman cezayı tamamlayıp dönsen iyi edersin," diyor Caelum soğuk bir şekilde.

Thorne tahtından kalktı. "Karar verildi. Elli ölümlü yaşamı, gece yarısından itibaren. Erebus ve Revel, diyarlarınızın geçici kontrolünü üstlenmeleri için çağrılacaklar." Gözlerinde acıma benzer bir şeyle ikizlere bakar. "Bu yaşamlar size sonsuzluğun öğretilmediğini öğretsin."

Myelle onlara son bir kez daha yaklaşıyor, elleri zamansal enerjiyle parlıyor. "İlk yaşamlarınız 1347 Venedik'te başlayacak. Ölümlüler için zorlu bir zaman. Yolculuğunuza uygun bir başlangıç."

"Veba yılları," diye mırıldanıyor Sebastian, yüzü solgun.

"Gerçekten de öyle," diye onaylıyor Myelle. "Ölümlüler gibi acı, neşe, aşk ve kayıplar yaşayacaksınız. Sevdiklerinizin ölümünü izleyeceksiniz. Kendi ölümlülüğünle yüzleşeceksin. Ve belki de, bize döndüğünüzde, bunun için daha bilge tanrılar olacaksınız."

Bileklerini bağlayan altın iplikler çözülür, ancak ikizlerden biri tepki vermeden Myelle avuçlarını göğüslerine dayar. Kör edici bir ışık

Salonu kaplar ve söndüğünde Ölüm Tanrıçası ve Yaşam Tanrısı yok olmuştur.

Yerlerinde sadece iki küçük kum saati kalır, içlerindeki kum aşağıya doğru değil, sürekli bir döngü halinde akar - her bir saptaki elli döngü işaretlenmiştir.

"İşlem tamam," diye duyurdu Myelle, sesi salonda yankılanarak. "Bize alçakgönüllü ve bütün olarak dönsünler."

Konseyl üyeleri hep birlikte ayağa kalkar, yüzleri ciddidir. İkizlerin yolculuğunun uzun ve acılı olacağını biliyorlar. Aralarından bazılarının -Özellikle de Revel ve Erebus cezanın ağırlığına karşı çıkacaktır. Ancak kozmik düzen korunmalıdır, bedeli elli yaşam boyu ölümlü acısı olsa bile.

Konseyl dağılırken Myelle kalır ve kum saatlerinin kumlarını sonsuz döngülerde döndürmesini izler. En genç haline, kadim gözlü bir çocuğa dönüşür ve ikizlerin durduğu boş alana fısıldar:

"İyi öğrenin, sonsuzluğun çocukları. En büyük tanrılar ölümlülüğü anlayanlardır."

Sienna

Ölmekten nefret ediyorum.

Bu doğru. *Ben-ölümün* kendisi-ölmekten *nefret ederim*.

Sonsuz gibi görünen serbest düşüşüm, göğsümün taşlı zemine çarpması ve ciğerlerimdeki havanın büyük bir patlamayla dışarı atılmasıyla aniden durdu.

Ölümlü bir hayatın sona ermesi ile ilahi bir varlık olarak anılarımın geri dönmesi arasındaki o yıkıcı his en kötü kısım olsa gerek. Umbraeth'e varıp nihayet evde olduğumu fark edene kadar ölümlü olmaya olabildiğince sıkı tutunmak istediğim yer.

Düşüş kanatlarımın tepki vermesinden daha hızlı oluyor.

Parmaklarımı ufalanan gri kayaya sürtüyorum, düşüşümün etkisiyle serbest kalan keskin çakıl taşlarından birkaçını sıyrıyorum. Hiçbir yerimin kırılmadığından emin olmak için tüm uzuvlarımı test ettikten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve ceketime yapışan tozlu döküntüleri temizliyorum. Büyük siyah gözlü ve sırtlarında kafatasları olan güveler, diyarlar arasında seyahat ettiğimde her zaman yaptıkları gibi farklı yönlerde doğru uçuşuyorlar.

En azından bu sefer tamamen giyinik durumdayım.

Etrafıma bakarken, önümdeki güzel manzarayı seyretmek için duruyorum.

Noxmere Dağı'nın sivri kenarında cisimleştim, formum tanıdık bir acıyla katılaştı. Her biri bir öncekinden daha yaratıcı acılarla biten otuz üç insan yaşamı tamamlandı. Bu sefer özellikle dehşet vericiydi. Yavaş, ihlal edici ve acı vericiydi.

Beni öldüren domuzlar, ölümlü bedenimi sınırlarının ötesine iterken

kulağıma küfürler yağdırıyorlar. Onlar Yılan'ın Sadık Tarikatı'nın

adanmışlarıydı ve benim çektiğim acılar aracılığıyla kardeşime ulaşmaya

kararlıydılar. Her zaman yaptığım gibi, buraya geldiklerinde her birinin bedelini ödemesini sağlayacağım. Bu benim İlahi Olan'a karşı küçük bir isyan eylemim.

Konsey. Biraz karşılık görmeden bana böylesine anlamsız bir acı çektiremezler.

Umбраeth'in soğuk rüzgârları etrafımı kırbaçlıyor, evimin kokularını taşıyor: kül ve gece yarısı çiçekleri, kadim büyü'nün metalik tınısı. Oniks kanatlar arkamda sonuna kadar esniyor, en koyu siyah tüyler yanardöner mor uçlara dönüşüyor. Yeterince yakından bakarsanız, her birini çevreleyen koyu sisin arasından parlayan takımyıldızları görebilirsiniz.

Ama kimse yeterince yaklaşamaz.

Altımda tüm karanlık ihtişamıyla krallığım uzanıyor. Nightshade Ormanı kara bir deniz gibi uzanıyor, ağaçları bükülmüş ve budaklı, kökleri arasında parlayan ışıklı mantarlar. Shadowmere Gölü yıldızları yansıtmaz, sadece gökyüzümüz olarak hizmet eden daimi alacakaranlığı yansıtır. Duskvein Nehirleri, ruhları Aurelys'e ya da ölümlüler âlemine taşıyan kırık parmaklar gibi manzaranın içinden yılan gibi geçiyor. Gözlerimi kısarsam, sorunlu ruhların sonsuz cezalar için gönderildiği Mirreveil'in sonsuz çukurlarını bile görebiliyorum.

Evim.

Yüzyıllar sonra bile hâlâ nefesimi kesiyor.

Doğruca kaleye gitmeliyim. Erebus raporumu bekliyor olacak, diyarın geçici kontrolünü bırakmaya hazır. İlâhi Konsey, Sebastian ve benim otuz üçüncü ölümlü cezamızı tamamladığımıza dair onay isteyecektir.

Ama Sebastian burada değil.

İlâhi duyularımınla uzanıp ikizimin Umбраeth'teki varlığını araştırıyorum. *Hiçbir şey yok.* Sonra farkındalığımı Aurelys'teki evine doğru genişletiyorum. Orada da yok. İçimde bir korku sarmalı dolaşıyor. Eğer iki diyarda da değilse.

..

"Hâlâ ölümlüler dünyasındasın, değil mi?" Fısıldıyorum, kelimelerim rüzgârla sürüklenip gidiyor. "Lanet olsun sana, Sebastian."

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Düşünmek için. Kalem, yaklaşan sorumluluklarıyla birlikte bekleyebilir.

Gölgeleri etrafımda topluyorum, eski dostlar gibi beni kucakladıklarını hissediyorum. Gölge adımları atmak artık zahmetsiz, bir zamanlar ölümlü formumda nefes almak kadar doğal. Öte yandan uçmak, her şeye yeniden alışmak için biraz pratik gerektiriyor. Açık havayı ne kadar sevsem de, kırık kemiklerimi onaracak vaktim yok.

Karanlığın içinde kayboluyorum ve dağların eteklerindeki geniş şehir Nocthollow'da bir ara sokakta yeniden ortaya çıkıyorum.

Burası sayısız ruhun enerjisiyle titreşiyor - reenkarnasyon bekleyen ruhlar, Ölüm diyarına hizmet eden varlıklar, Umbraeth'i ebedi evleri haline getirmiş ne yaşayan ne de ölü varlıklar. Hepsi beni seviyor ve benden korkuyor. Zaman geçtikçe benimsemeyi öğrendiğim bir karışım bu. Huzursuzluklarını uzakta tutan bir karışım. Mesafelerini korudukları sürece, ben memnunum.

Binalar obsidyen ve kemikten zarif spiraller halinde yükseliyor, sis üzerinde yüzüyormuş gibi görünen köprülerle birbirine bağlanıyor. Fenerler mavi alevlerle yanıyor ve her şeyi ruhani bir ışıltıya boğuyor.

Biraz önce ortaya çıkardığım pelerinin kapüşonunu indiriyorum. İhtiyacım olan son şey tanınmak. Ölüm Tanrıçası, sıradan bir gölge gibi bir tavernaya giriyor. Ama dönüş haberim yakında yayılacaktır. Şimdilik sadece bir içki ve biraz huzur istiyorum.

The Whispering Veil tam olarak hatırladığım gibi. Dumanlı, gürültülü ve görkemli bir şekilde aşağılık. Her türden ruh masalara dolmuş, yıllarca sonraki hayatlarıyla kumar oynuyor, sırlarını takas ediyor ya da sadece varoluşlar arasındaki garip arafın tadını çıkarıyor. Yüzümü kalabalıktan uzak tutarak barda bir tabureye kayıyorum.

"Whispershade," diyorum barmene, parşömen gibi bir cildi ve yüzyıllardır ışık tutmayan gözleri olan zayıf bir figür. Beni tanıyor ama akıllıca çenesini kapalı tutuyor. "Sert olsun."

Başka bir yorum yapmadan içkiyi bana doğru kaydırıyor, içindeki sıvı hayaletimsi bir ışıltıyla dönüyor. Barın üstündeki gümüş paralardan bir yığın kaydırıyorum, sonra uzun bir yudum alıyorum, tanıdık soğuk ateşin göğsümde yayıldığını hissediyorum. Whispershade'i tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ölümlüler âleminde buna benzer bir şey yok - yakmak yerine serinleten bir alkol. Zihni köreltmek yerine keskinleştiriyor.

İçkimi yarılamıştım ki arkamda soğuk ve kadim bir varlık hissettim.

"Sizi burada bulmayı beklemiyordum leydim."

Arkamı dönmedim. "O zaman beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun Erebus."

Yanımdaki tabureye kayarak kendi içkisi için işaret veriyor. Erebus, geçici Ölüm Tanrısı, her zaman olduğu gibi görünüyor: uzun ve sert, gece yarısı taşından oyulmuş yüz hatları ve uzak yıldızlar gibi gözleri var. Her zaman kolay bir ilişkimiz oldu. En yakın dostum olduğunu söyleyebilirim.

Yüzyıllardır benim yokluğumda Umbraeth'i yönetiyor ve kendini tutuş şeklinden tahtı bırakıp geri dönmeye hevesli olduğunu anlayabiliyorum.

normal hayatına. Bir sonraki ölümlü kimliğimi alana kadar birkaç aylığına bile olsa.

O da en az benim kadar bu cezaya hizmet ediyor.

"Kale bütün gün senin dönüşün için hazırlandı," diyor, sesi dikkatle nötr. "Shadowmere'de şafak vakti gelgitler başladı. Kuzgunlar kulelere geri döndü. Umbraeth gerçek hükümdarının eve döndüğünü biliyor."

İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Ve yine de beni burada buldun. Bir kaçak gibi bir tavernada saklanırken."

"Ben buna saklanmak demezdim. Daha çok alışmaya benziyor," diye kolayca bahane uyduruyor. Siyah gözleri yüzümü tarıyor. "Ölümlüler diyarı seni değiştirir. Her seferinde."

"Otuz üç ölüm bir tanrıçaya bunu yapar," diye iç çekerek şaka yapıyorum, sonra yüzümü tamamen ona dönüyorum. "İlahi Konsey'den ne haber?"

Erebus içkisini kabul ediyor; fısıltı tonundan daha koyu, kenarlarından hafif dumanlar çıkan bir şey. Şüphesiz kara bir cehennem. "Dengeyi izliyorlardı. Dalgalanmaya başlıyor."

"Şimdiden mi?" Kaşlarımı çattım. "Otuz üçüncü yaşamı daha yeni tamamladık."

İlahi Konsey, yokluğumuzun işleri etkilediğini hissederse ölümlü yaşamlarımızı ertelemeye başlayacaktır. Cezanın tam da bu şey için olduğunu düşünürsek, ironik. Ama ben daha fazla gecikme istemiyorum. On yedi ölümlü yaşamı daha - benimle tam özgürlük arasında duran tek şey bu. Mümkün olduğunca çabuk bitmesini tercih ederim.

"Hayır," diyor Erebus, sesi alçalarak. "Otuz üçüncü yaşamı tamamladın. Kardeşin Aurelys'e dönmedi."

Zaten şüphelenmiş olmama rağmen, bunun doğrulandığını duymak içime herhangi bir fısıltı gölgesinden daha soğuk bir ürperti gönderdi. "Konsey ne zamandır biliyor?"

"Bilmiyorlar. Henüz bilmiyorlar." Erebus kadehinin kenarından beni inceliyor. "Dikkatlerini başka yöne çekiyorum, eminim Revel de öyle yapıyordur. Eğer akıllıysa. Ama bu uzun sürmeyecek. Yaşam ve Ölüm arasındaki denge için ikinize de ihtiyaç var."

Geçici Yaşam Tanrısı'ndan ve kardeşimin en iyi arkadaşından söz edilince kaşlarımı çatarak içkimi yudumladım. Daha iyisini bilmesem, Sebastian'ı korumanın tam tersini yaptığını tahmin ederdim. Kendinden başkasını düşünemeyecek kadar dalkavuğun teki.

Sebastian ve ben yüzyıllardır suçumuzun bedelini ödüyoruz. Her hayata ikiz olarak doğduk, birlikte acı çektik, birlikte öldük, sonra bir sonraki enkarnasyondan önce iyileşmek için kendi alemlerimize döndük.

Ama Şimdi Sebastian bu düzeni bozdu.

Hâlâ aşık olduğu ölümlüyle, Jovie'yle birlikte. Ama Erebus'a bu küçük ayrıntıyı söyleyemem,       o zaman ona diğer her Şeyi anlatmak zorunda kalırım. Sebastian'ın onunla birlikte olmak için zaman çizgilerini nasıl deĐiŐtirdiĐi gibi. Bu sadece onun başını daha fazla belaya sokar ki bu da benim başımın daha fazla belaya gireceği anlamına gelir.

Bu konuda atıp tutmaya başlamadan önce onunla sözde birlikte işlediğimiz suçlar hakkında doğrudan konuşmak istiyorum.

Yine de Erebus her zaman güvenilir olmuştur. Birlikte, İlahi Konsey'deki arkadaşlarının kulağına gitmeden bu durumu düzeltmek için bir plan oluŐturmamız mümkün.

Her döndüğümde düŐüncelerim çok dağınık oluyor, çok  l ml . Buna dayanamıyorum.

İçkimi bir yudumda bitiriyorum, sonra da dalmaya karar veriyorum. Daha fazla kaybedecek neyim var ki?

"Bu hayatta bir ölümlüye aşık oldu. Kız öldüğünde, aklını kaçırdı. Sonra onu tekrar buldu. Gitmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim."

"Onu yine mi buldun?" Erebus'un sesi keskinleŐir. "Bu mümkün değil-"

"Tabii zaman çizgisini manipüle etmediyse." Bakışlarını sabit bir Şekilde karşılıyorum. "Yaptığı Şey de tam olarak buydu."

Erebus kıpırdamadan duruyor. Ölüler ve  l ms zlerle dolu bir tavernada bile, birdenbire odadaki en uhrevi Şey gibi görünüyor. "Bu yasak. Özellikle de ceza altındaki tanrılar için," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum.

"Biliyorum."

"EĞer konsey keşfederse-"

"Yapmayacaklar," diye kestim sözünü, sesim kararlıydı. *Bir uyarı.*  Ğrenmeyecekler       o söylemeyecek. "Henüz değil. Sebastian'ı ben hallederim."

Erebus yaklaşıyor. "Nasıl? Belli ki ölümlü olmayı ilahi sorumluluklarına tercih etmiş. Senin yerine."

Bu sözler olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Sebastian ve ben her zaman bir bütünün iki yarısı olduk. Ceza altındayken bile birbirimize sahiptik. Şimdiye kadar.

"Ona gideceğim," diyorum, aklım başımdan gidiyor. "Ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatacağım."

Erebus, "Ölümden bu kadar kısa süre sonra ölümlüler âlemine dönemezsin," diyor. "Özün en az bir ilahi yıl boyunca dengelenmeyecek."

"Bir ruh olarak geri dönebilirim. Bedensel değil ama yeterince mevcut." Bunu daha önce bir kez yapmıştım.

"Peki ya dinlemeyi reddederse? Gerçekten dönmek istemezse?" Erebus'un gözleri benimkilere dikildi. "O zaman ne olacak Siennara?"

Düşünmek için zaman kazanarak bir fısıltı gölgesi daha işaret ediyorum. Sebastian'ın yaptığı şey tehlikeli. Sadece kozmik denge için değil, kendisi için de. Benim için de öyle. İlahi Konsey'in zaman çizgilerini manipüle ettiği için verdiği ceza, bizim şu anki cezamızın yanında merhametli kalır.

"Sağlıklı düşünemiyor," diyorum sonunda. "Aşk bunu yapar, tanrılara bile. Sonuçlarını anlamasını sağlamalıyım."

"Yardıma ihtiyacın olacak," diye ısrar ediyor Erebus. "Ölümlüler âleminde fiziksel form alabilen biri. Sebastian'ın güvendiği biri."

Zihnimde bir görüntü oluşuyor - uzun boylu, sinir bozucu derecede mükemmel, Aurelys'in sıcak ışığını yayıyor. "Revel," diye mırıldanıyorum, tatlıdan önce sebzelerini yemesi söylenen bir çocuk gibi, burnumu iğrenerek kaşlarımı çatarak.

Erebus ciddiyetle başını sallayarak, "Geçici Yaşam Tanrısı," dedi.

"Sebastian'ın *en iyi* dostum."

Yüzümü buruşturuyorum. Revel ve ben hiç anlaşılmadık. Sebastian ve benim tutkulu ve fevri olduğumuz yerde, Revel ölçülü ve disiplinlidir. Yüzyıllar boyunca bana, arkadaşını hizada tutmaya çalışırken onu her zaman bozan kaotik tanrıçaya burun kıvırdı. Ondan yardım isteme düşüncesi fısıltı gölgesinin midemde kıvrılmasına neden oluyor.

"Sebastian onu dinleyebilir," diye bastırıyor Erebus ben yanıt vermeyince. Birdenbire bu görev çok daha az cazip gelmeye başladı.

"Ya da ikisi de bana karşı gelebilir," diye karşı çıkıyorum, kaşlarımı kaldırıp ona bakarak. "Revel, Sebastian'ın yokluğunda Aurelys'i yönetiyor. Belki de güçten hoşlanmaya başlamıştır."

Erebus başını sallıyor. "Revel pek çok şey olabilir ama sadakatsizlik bunlardan biri değil. Sebastian'ın ait olduğu yere dönmesini isteyecektir."

İkinci içkimi de içip soğuk berraklığın içime işlemesine izin veriyorum. "İyi o zaman. Aurelys'e gideceğim. Revel'le konuşacağım."

Eninde sonunda. Kendi zamanımda.

Ayağa kalktım, kapüşonumu yüzüme geri çektim. "Ama önce dengeyi kendim görmeliyim."

"Kaledeki Gözlem Kulesi bunu en net şekilde gösteriyor," diyor Erebus da ayağa kalkarak. "Terazi yavaş ama emin adımlarla devrilmeye başladı. Bazı diyarlarda yaşam kontrolsüzce büyürken, diğerlerinde ölüm çok hızlı geliyor." Başımı sallıyorum, gölge adımlarla kaleye geri dönmeye hazırlanıyorum. Nytheris'teki İlahi Konsey'e ulaşmadığı sürece sorun yok. "Ya Erebus? Bundan tek bir kelime bile kimse yok. Henüz değil."

Yüz ifadesi değişmiyor ama yıldızlara benzeyen gözlerinde bir şeylerin titreşimini yakalıyorum. Ben daha anlamını çözemedim kayboldu.

"Nasıl isterseniz leydim. Umbraeth bir kez daha sizindir."

Ama ne kadar süre için? Gölgede kaybolurken sessizce merak ediyorum. Eğer Sebastian dönmeyi reddederse, denge bozulmaya devam ederse, İlahi Konsey tahtta kalmama izin vermeyecektir. Erebus'u kalıcı olarak atayacaklar.

Bu düşünce beni olduğundan daha fazla rahatsız etmeli. Bunun yerine, *özgür olduğum* için kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Otuz üç acımasız insan ölümü iz bıraktı. Ölümsüzlerin hissetmemesi gereken bir şekilde yorgunum. Bir parçam Sebastian'ın aşk için neden her şeyi riske attığını anlıyor. Mutluluk şansı için.

Ama bu görev her zaman bizim yükümüz oldu. Ve şimdi, öyle görünüyor ki, ben de onunkine katlanmak zorundayım.

Gölgeler beni alıp götürüyor ve şatomun en yüksek kulesinde yeniden belirliyorum.

-Umbraeth'in merkezinden sivri bir taç gibi yükselen, siyah kristal ve antik kemikten oluşan bir yapı. Altımda, Nightshade Ormanı ruhani bir ışıkla titreşiyor. Duskvein Nehirleri daimi alacakaranlıkta gümüş rengine parlıyor. Benim bölgem. Benim sorumluluğum.

Ve ölümlüler dünyasında bir yerlerde, kardeşim tüm bunlardan daha değerli bir şey buldu. Benden daha fazla.

Onu tekrar bulmalıyım. Neyin tehlikede olduğunu anlamasını sağlamalıyım.

Bu, onu bin yıldır bildiği tek mutluluktan koparmak anlamına gelse bile.

Revel

Aurelys'in güneş ışığı hiç azalmaz, hiç kesilmez. Acımasızdır, gerçekten. Bu mükemmel, altın parlaklığı diyarımızı sürekli gün içinde yıkıyor. Yüzyıllardır buradayım ama yine de bazen gölgelerin sadeliğini özlüyorum.

Çiçek Açan Avlular'da yürürken başımdaki canlı sarmaşıklardan oluşan tacı düzeltiyorum. Yapraklar dokunuşuma tepki veriyor, parmaklarım üzerlerinden geçerken çiçekler açılıp kapanıyor. Hareketleri kapalı olsa da -Asmaları hafifçe solmuş.

Benim tacım değil, gerçekten değil. Diğer her şey gibi o da Sebastian'a ait. Burada.

"Lord Revel!" Bir dryad yaklaşıyor, teni bereketli bir kahverengiye toprak, saçlar pembe kiraz çiçeklerinden bir çağlayan. "Doğu bahçeleri sizin varlığınıza talep ediyor. Yeni ruhlar geliyor ve karşılama törenini senin yapmanı istiyorlar."

Midemde açılan çukuru görmezden gelerek ona en çekici gülümsememi sunuyorum. "Onlara kısa süre içinde orada olacağımı söyle, Thalia."

Yüzü kızarıyor, yanaklarının rengi maun rengine dönüşüyor. "Elbette lordum." Düşmüş bir çiçeği parmaklarının arasında döndürerek oyalanıyor. "Bu akşamki Yeni Büyüme Kutlaması'na katılacak mısınız?"

"Bensiz uygun bir kutlama olur mu?" Göz kırpıyorum, o da kıkırdıyor.

Bu yüzyıllardır böyle. Sebastian, Siennara ile birlikte ölümcül cezasını çekmek üzere ayrılıyor ve ben de geçici olarak Yaşam Tanrısı oluyorum. Taç her seferinde daha ağır, sorumluluklar daha bağlayıcı geliyor. Ve Aurelys'teki her yaratık -en yüksek doğa ruhlarından en küçük filizlenen tohumlara kadar- bana aynı beklentiyle bakıyor: Sebastian ne ise o ol. Onun bıraktığı boşluğu doldur.

Sanki herkes yapabilirmiş gibi.

Yaşlılar Konseyi'nin beni beklediği Mevsimler Salonu'na doğru ilerliyorum. Ayaklarımın altındaki patika her adımda kır çiçekleri filizlendiriyor, bu da bana buradaki gücümün sadece ödünç alınmış olduğunu hatırlatıyor. Sebastian isteseydi ayak izleri tüm meyve bahçelerini yaratabilirdi.

"Lord Revel!" diye bir ses daha yükseliyor. Bu seferki Lyra, sarayda hizmet eden ışık perilerinden biri. Vücudu yumuşak bir ışıltıyla parlıyor, saçları saf güneş ışınlarından yapılmış. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Duraksıyorum, bana doğru süzülüşünü izliyorum. "Senin için mi Lyra? Her zaman."

Gülümsüyor, ilgiden memnun. "Müzisyenler bu gece için hazırlanıyor. Açılış melodisini senin seçmek isteyebileceğini düşündüm."

Yaklaşıyor, ışığı müzikle ilgilenmekten daha fazlasını düşündürecek şekilde titreşiyor. O kadar yakın ki, kolu sol kanadıma değiyor ve omurgamdan aşağı örümcekler sıcıyor. Bu hissi görmezden gelip dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Kutlamaya yönelik bir şey sanırım," diyorum, yüzündeki bir tutam ışığı nazikçe fırçalayarak. "Ama derinliği olan bir şey. Çok anlamsız bir şey olmasın."

"Son gündönümü için bestelediğin parça gibi mi?" Dokunuşuma doğru eğilirken parıltısı yoğunlaşıyor.

"Yeni bir şey," diyorum. "Burada her zaman yaratıyoruz, değil mi?"

Hevesle başını sallıyor ve cesurca uzanıp sırtımdaki yumuşak altın tüyleri okşuyor. Birçok tanrı kanatlarına karşı korumacıdır. Onlara dokunmaya yaklaşan herkesi öldürürler. Ama Lyra'yla bu jest karşısında kendini rahat hissedeceği kadar yakınlaştım ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

"Yazmana yardım edebilirim. Odanızda belki? Konsey toplantısından sonra?" diye teklif ediyor, alt dudaklarını ısırarak.

Davet gayet açık. Kabul etmek, kendimi birkaç saatliğine onun ışığında ve sıcaklığında kaybetmek kolay olurdu. Bu altın saray ve ona tapan tüm sakinleri hissettiğim boşluğu dolduruyormuş gibi davranmak.

"Belki," diyorum kayıtsızca. "İhtiyarlar Heyeti'yle toplantımdan sonra haber gönderirim."

Hayal kırıklığı ışıltılı yüz hatlarında titreşiyor ama hemen üstünü örtüyor. "Nasıl isterseniz lordum."

Yoluma devam ediyorum, geçerken selam veren çeşitli ruhlara ve ilahi varlıklara başımı sallıyorum. Hepsi beni burada seviyor. Ya da en azından benim

temsil eder: gerçek tanrıların yerine geçer. Yer tutucu. Sebastian bir kez daha ölümlülüğü deneyimlerken diyarın işlemlerini sağlayan en iyi arkadaş.

Mevsimler Salonu önümde yükseliyor, Aurelys'te mevsimler gerçekte var olmasa da dört mevsime göre değişen canlı ahşaptan oyulmuş devasa sütunları. Şu anda, açık tavana doğru yükselen tomurcuklar ve taze yapraklarla baharı sergiliyorlar.

İçeride, Yaşlılar Konseyi bekliyor. Her biri yaşamın bir yönünü temsil eden kadim doğa ruhları: Doğum, Büyüme, Gelişme ve Geçiş. Alemin sorunsuzca ilerlemesini sağlıyorlar ve işimi neredeyse zahmetsiz hale getiriyorlar.

Ben içeri girerken ayağa kalkıp derin bir şekilde eğiliyorlar.

"Lord Revel," diye selamlıyor Büyüme Ruhu Elder Thorn. "Konuşmamız gereken çok önemli meseleler var."

"Her zaman öyle değil mi?" Yaşayan ahşap tahtta yerimi alıyorum. Sebastian'ın merkez saraydaki büyük tahtına değil. Oraya oturmayı hiç düşünmedim. Ama konsey toplantıları için daha küçük bir versiyonunu devraldım. Yine de bana cevap veriyor, otururken kollarımı sarmak için dalları uzanıyor.

"Denge raporları en hafif tabirle endişe verici," diyor Doğum Ruhu Elder Dew. Yüzü genç ama gözleri yaşlı. "Yaşam ve ölüm arasındaki geçiş düzensizleşti."

Öne doğru eğildim, kaşlarım çatıldı. İşte korktuğum şey buydu. "Açıkla."

"Ruhlar Umbraeth'e geçmeden önce olması gerekenden daha uzun süre kalıyorlar," diyor Flourishing'den Elder Bloom. "Ve yeni ruhlar ... kalıntılarla birlikte geliyorlar. Bırakmaları gereken anılar ve bağlılıklar."

Geçiş Ruhu Elder Frost ciddiyetle başını sallıyor. "Diyarlar arasındaki perde inceliyor. Bir şey doğal düzeni bozuyor."

Aurelys'in daimi sıcaklığına rağmen içimden bir ürperti geçiyor. "Bu ne zaman başladı?"

Yaşlılar karşılıklı bakışıyorlar. "Üç ölümlü gün önce," diyor Yaşlı Thorn.

Üç gün. Tam olarak Sebastian ve Siennara'nın otuz üçüncü yaşam döngülerini tamamlamaları gereken zaman. İkisinin de ilahi âlemlerine dönmüş olmaları gereken zaman.

"Leydi Siennara Umbraeth'e döndü mü?" Sesimi sıradan tutarak soruyorum.

"Ölüm Diyarı'ndaki meslektaşlarımız öyle olduğunu doğruluyor," diyor Yaşlı Frost. "Ama Lord Sebastian ... "

"Buraya dönmedi," diye bitiriyorum onun yerine. Sarmaşıklardan oluşan taç aniden şakaklarımı sıkıyormuş gibi hissediyorum. "Anlıyorum."

Bu daha önce hiç olmamıştı. İkizler daha önceki otuz iki yaşamlarının hepsinde birlikte ya da birbirlerinden birkaç gün sonra ölmüşler - ölümlülerin zaman çizgileri bizimkinden çok daha hızlı. İkisi de her zaman derhal kendi âlemlerine dönmüşler. Sebastian görevine devam etme konusunda her zaman dakik davranmış, ölümlü formundan ve anılarından kurtulmaya hevesli olmuştur.

Ne değişti?

"Kahin'e danışmalıyız," diye öneriyor Yaşlı Bloom.

"Hayır," diyorum hemen. Kahin doğrudan İlahi Konsey'e rapor verir. Sebastian'ın kayıp olduğunu öğrenirlerse sonuçları çok ağır olur. "Henüz değil. Önce benim araştırmama izin verin."

Yaşlılar kararsız görünüyor ama başlarını sallayarak onaylıyorlar. En azından Sebastian dönene kadar benim sözüm burada kanundur.

"Dengeyi izlemeye devam edin," diye talimat veriyorum. "Herhangi bir değişikliği derhal rapor edin. Şimdilik, aksaklıkları kendimiz yöneteceğiz."

Eğilip geri çekiliyorlar ve beni düşüncelerimle ve yaşayan tahtın fısıldayan yapraklarıyla baş başa bırakıyorlar.

Ben vardığımda Yeni Büyüme Kutlamaları tüm hızıyla devam ediyordu. Sarayın orta avlusu bir imkânsızlıklar bahçesine dönüştürülmüştü; ölümlüler âleminde bulunmayan renklerde açan çiçekler, her ısırıkta tadı değişen meyveler, rüzgâr ruhlarının çaldığı müzikle dans eden ağaçlar.

Kalabalığın arasında ilerliyor, nektar kadehlerini kabul ediyor ve yolumda eğilen ruhlara kutsamalar sunuyorum. Tacım akşam için yenilendi, şimdi içsel ışıqla parlayan gece açan çiçeklerle süslendi. Şafağın ilk ışıklarıyla dokunan cüppelerim ben yürürken parlıyor.

"Lord Revel," diye mırıldanıyor yanımda bir ses. Gökkuşağı ruhlarından biri olan Iris'i bulmak için dönüyorum, teni hareket ettikçe spektrumun tüm renkleri arasında değişiyor. "Bu gece sıkıntılı görünüyorsun."

"Öyle mi?" Gözlerime ulaşmasa da gülümsüyorum. Uzattığı elini tutuyorum ve yanardöner parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Ne talihsizlik. Belki de dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir?" Yaptığım şakanın midemde yarattığı çalkantıyı görmezden gelerek ona takılıyorum.

Gülüşi rüzgâr çanları gibi. "Onur duyayım." Yan tarafıma bastırıyor, formu aynı anda hem serin hem de sıcak. "Gerçi bu gece dikkatinizi çekmek isteyen tek kişi ben değilim."

Çeşmenin yanından bizi izleyen bir grup periye doğru başını sallıyor. Aralarında Lyra da var, gözlerimiz buluştuğunda ışığı hafifçe kararıyor.

"Ben onların gerçek efendisinin yerini tutabilecek zayıf biriyim," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızından kaçıyor.

Iris bana bakıyor, gözleri renkten renge giriyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni sadece Sebastian gittiği için arzuladığımı mı?"

Omuz silkip nektar kadehimden bir yudum alıyorum. Tadı yaz meyveleri ve sabah çiğine benziyor. Nedense bu tatlar dilime acı geliyor. "Gerçek bu, değil mi? Ben yedeğim. Dublör."

"Bazıları için belki," diye itiraf ediyor, renk değiştiren bir parmağını kolumda gezdirerek. "Ama herkes için değil. Bazılarımız Sebastian'ın sürekli ışıltısı yerine senin yüzünde ara sıra beliren gölgeleri tercih ediyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Aurelys'te gölgeler mi? Küfür."

Tekrar gülüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sebastian mükemmel. Dokunulmaz. Sen . . ." Kelimeyi arıyor. "Kusurlu mu?"

Küçümseyerek teklif ediyorum.

"Gerçek," diye karşı çıkıyor. "Yaklaşılabilir. Karanlığı onun hiç anlamadığı bir şekilde anlıyorsun."

Buna cevap vermiyorum. Elbette haklı. Sebastian ışığın kişileşmiş hali, iyilik ve karmaşıklık olmadan büyüme. O bu rol için doğmuş. Bu rol bana verildi ve annem tarafından kendi kaderimi terk etmeye zorlandım. Bunun için ona hiç kızmıyorum ama bazen o ve Siennara ilahi kuralları çiğnememiş olsalardı ne olabilirdim diye merak ediyorum.

O benim en eski dostum ve bazen onu anlamakta güçlük çekiyorum.

Yine de, onda anlayabileceğimden çok daha fazlası olduğunu fark ediyor olabilirim.

"Benimle dans et," diyor Iris, beni ruhların özenle hazırlanmış desenlerle döndüğü avlunun ortasına doğru çekerek.

Beni yönlendirmesine izin veriyorum ve mevsimlerin döngüsünü taklit eden kadim bir dansın tanıdık adımlarına kapılıyorum. Etrafımızda doğa ruhları ve ilahi varlıklar el çırpıyor ve şarkı söylüyor, sesleri ölümlü boğazlar için imkansız şekillerde uyum sağlıyor.

Bir an için kendimi müziğin, hareketin, Iris'in renk değiştiren gözlerindeki hayranlığın içinde kaybediyorum. Sebastian'ın geride bıraktığı şey bu. Ona tapılan ve sevilen bu mükemmel, güzel diyar. Her şeyin onun dokunuşuna karşılık verdiği, ait olduğu yer.

Neden geri dönmesin ki?

Dans sona eriyor ve kendimi hayranlarla çevrili buluyorum. Lyra gruba katılmış, söylediğim bir şeye gülerken kıskançlığını unutmuş. Iris hâlâ koluma yapışmışken, Echo adında bir orman perisi bana kendi dallarından meyveler ikram ediyor.

Ben çekiciyim. Arzulaniyorum. İçim tamamen boş.

"Lordum," diye yeni bir ses araya giriyor. Bir haberci ruh çemberimizin kenarında geziniyor, şeffaf kanatları endişeyle çırpınıyor.

"Evet?" Kendimi Iris'in elinden kurtarıyorum.

"Sınır muhafızlarından haber var," diyor sessizce. "Doğu kapılarında bir karışıklık var. Derhal orada bulunmanızı istiyorlar."

Başımı salladım, ayrılmak için bir bahane bulduğum için rahatlamıştım.

"Hanımlar, bana müsaade etmelisiniz.

Görev çağırıyor."

Suratlarını asıp itiraz ediyorlar ama ben çoktan haberciyi takip etmeye başladım bile, ödünç aldığım güç saray arazisinde hızla ilerlerken içimden akıyor.

Doğu kapıları diyarlar arasındaki sınırlardan birini işaret ediyor. Tam olarak Umbraeth değil ama Duskvein Nehirleri'nin uzandığı ve yaşamın ölüme doğru solmaya başladığı bir eşik alanı. Oradaki muhafızlar enerji akışını izliyor ve geçmemesi gereken hiçbir şeyin geçmemesini sağlıyor.

Oraya vardığımda birkaç gardiyanı buluyorum; kabuk gibi derileri ve özsü kuyuları gibi gözleri olan uzun boylu, kadim varlıklar, havadaki bir rahatsızlığın etrafında toplanmışlar. Bir tür dalgalanma, sanki gerçekliğin kendisi bükülüyormuş gibi.

"Lord Revel." Baş gardiyan eğildi. "Bir saat önce başladı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştik."

Bozulmaya dikkatle yaklaşıyorum. "Bir şey geldi mi?" "Hayır lordum. Ama bir şey geçmeye çalışıyor."

Duyularımla uzanıyorum, yaşam enerjisi dalgalanmasına doğru dallar uzatıyorum. Onu hemen hissediyorum; tanıdık bir varlık ama bir şekilde çarpıtılmış. Değişmiş.

"Sebastian," diye fısıldıyorum.

Ama bu tam olarak o değil. Enerji imzası benzer ama değişmiş, sanki bulanık sudan bakıyormuş gibi. Ve onunla birlikte başka bir şey daha var. Başka bir varlık, sıcak ve parlak ama kesinlikle ölümlü.

Yalnız değil. Ve kendisi de değil.

"Lordum?" Baş gardiyan endişeli görünüyor.

Duyularımı geri çekiyorum, zihnim yarışıyor. "Pozisyonunuzu koruyun. Doğrudan benim iznim olmadan hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyin."

"Peki ya Lord Sebastian dönerse?" diye soruyor genç gardiyanlardan biri.

Eğer gerçekten Sebastian ilahi formunda olsaydı, bir dalgalanma yaratmasına gerek olmazdı. Sadece burada olur, nefes almak kadar kolay bir şekilde kendi âlemine geri dönerdi.

Bu başka bir şey. Sebastian hâlâ ölümlü formundayken ilahi gücüne erişmeye mi çalışıyor? Ya da daha kötü bir şey mi?

"Özellikle de o zaman," diyorum kararlılıkla. "Derhal bana haber ver."

Kapıdan uzaklaşıyorum, kararlar zihnimde hızla şekilleniyor. Bilgiye ihtiyacım var. Arkadaşıma ne olduğunu anlamam gerek.

Siennara'ya ihtiyacım var.

Aklıma bir anda bir düşünce geliyor ve onu hemen reddediyorum. O ve ben hiçbir zaman yakın olmadık. Sebastian'ın ikizi ve Ölüm Tanrıçası olarak, benim savunduğum şeylerin tam tersini temsil ediyor. Binlerce yıl boyunca karşılaşmalarımız kısa ve genellikle düşmanca oldu.

Aurelys'te savunduğumuz şeylere zıt olan her şeyin vücut bulmuş hali. Acımasız. Kurnaz. Diğer tanrılara karşı düşmanca. Umbraeth'te yaşayan ilahi varlıklar da aynı. Onlara nasıl düzen sağladığını kimse bilmiyor ama Sebastian ve benim hayal bile edemeyeceğimiz şeylere dair söylentiler var. Herhangi bir ruhun sonsuzluğun geri kalanı için orada inzivaya çekilmeyi nasıl seçebildiği bir mucize, ancak fazla seçenekleri yok.

Ona ihtiyacım olsun *istemiyorum*.

Ama ortak ölümlü hayatlarından geri döndü. Sebastian'a ne olduğunu biliyor. Ve ona benim kadar değer veren biri varsa, o da odur.

"Bana Umbraeth'e geçebilecek bir haberci getirin," diye emrediyorum.

Dakikalar sonra, duman gibi kanatları olan küçük bir liminal ruh önümde duruyor. Bu nadir varlıklar Yaşam ve Ölüm arasında zarar görmeden seyahat edebilirler. Haberciler sadece en korkunç durumlarda kullanılır.

"Umbræth diyarına git," diyorum ona. "Tanrıça Siennara'yı bul. Ona söyle ... " Sözlerimi dikkatle düşünerek duraklıyorum. "Ona Revel'in kardeşiyle ilgili bir görüşme istediğini söyle. Ona bunun acil olduğunu söyle."

Liminal ruh eğiliyor ve alemler arasındaki bariyerlerden geçerek sisin içinde kayboluyor.

Özel odama dönüyorum, bana katılmak için acele eden hizmetkârları kovuyorum ve sarmaşıklardan oluşan sıkı tacı çıkarıp bir kaideye yerleştiriyorum, Sebastian'ın ya da benim gücüm onu desteklemeden hemen solmaya başlıyor.

Ayaklarım beni farkına varmadan tüm Aurelys'i gören balkona götürüyor. Buradan uçsuz bucaksız bahçeleri, imkânsız ağaçlardan oluşan ormanları, saf ışıktan oluşan nehirleri görebiliyorum. Hepsi parlıyor, mükemmel, güzel.

Gerçek hükümdarı olmadan hepsi bomboş.

"Ne yaptın, eski dostum?" Altın ufka fısıldıyorum. "Ve bu hepimize neye mal olacak?"

Siennara'yı düşünüyorum; vahşi, soğuk, korkunç gücüyle heybetli. Her yönden benim ve kardeşinin tam tersi. Sebastian'ın verdiği yerde, o alır. Onun yarattığı yerde, o bitiriyor.

Ona hiç güvenmedim. Ondan hiç hoşlanmadım. Arkadaşım üzerinde hiç takdir etmediğim bir etkisi var.

Ama şimdi, kayıp Yaşam Tanrımızı bulmama yardım edebilecek tek kişi o olabilir.

Aurelys'te gece asla tam anlamıyla çökmediğinden, ışığın daha yumuşak bir altın rengine, bu diyarın karanlığa en yakın haline dönüşmesini izliyorum. Aşağıdaki bahçelerde kutlamalar bensiz devam ediyor. Kahkahalar ve şarkılar eşliğinde müzik yükseliyor.

Henüz bilmiyorlar. Tanrıların onları terk ettiğini anlamıyorlar. Yaşam ve Ölüm arasındaki dengede korkunç bir yanlışlık olduğunu. Anladıklarında ne yapacaklar?

Gözlerimi kapatıyorum, sorumluluğun ağırlığının omuzlarıma daha sıkı yerleştiğini hissediyorum. Taç karşımdaki kaidesine oturmuş olabilir ama yükü devam ediyor.

Arkamda tanıdık bir ses adımı çağırıyor. Lyra sonunda odama gelmenin yolunu bulmuş, yaklaşırken ışığı hafif bir parıltıya dönüşmüş.

"Kutlamada sıkıntılı görünüyordun," diyor usulca. "Sana eşlik etmemi isteyebileceğini düşündüm."

Yüzümü ona döndüğümde, ısıltılı gözlerindeki arzusun altında yatan gerçek endişeyi görüyorum. Onun ışığında kendimi kaybetmek, birkaç saatliğine de olsa bana gerçekten tanrı muamelesi yaptıklarını düşünmek çok kolay olurdu. Sabahın parlak altınıyla birlikte beni bekleyen sorunları unutmak.

Onun yerine elini nazıkçe tutup öpüyorum. "Bu gece olmaz, Lyra. Ama teşekkür ederim."

Arkasında bir şey kayıyor. Karanlık, dönen gölgeler bir anda beliriyor, saldırmaya hazır yılanlar gibi sürünerek etrafta dolaşıyorlar. Midem bulanıyor ve Lyra bir çığlık atarak göğsüme atlıyor. Saniyeler içinde girdap sona eriyor ve güveler etrafa dağılırken gölgelerin içinde yaramaz bir gülümseme beliriyor.

"Çok yazık," diye kıkırdıyor o tanıdık, dumanlı ses. "Mükemmel bir dikkat dağıtıcıya benziyor."

Siennara tüm ihtişamıyla Ölüm Tanrıçası olarak karşımızda beliriyor.

Onu buraya taşıyan gölgeler elbisesinin içinde kayboluyor -o kadar siyah ki, sıvı gece gibi tüm ışığı emiyor-. Cilalı kemik parçalarıyla karmaşık bir şekilde işlenmiş bir korse gövdesini sarıyor. Başının tepesinde havayı delen gümüş kulelerden oluşan bir taç oturuyor. Açık renk saçları tacın altından omuzlarına dökülüyor ve porselen teninde ay ışığı gibi parlıyor.

Ve kanatları. Genişlikleri Sebastian'inkilere pek benzemiyor ama kendi önsezili, görkemli tarzlarıyla aynı derecede güç yayıyorlar. Koyu renkli tüyler kenarlarda gölgeye dönüşüyor, etrafını saran ve dans eden karanlığın izlerini taşıyor.

Ölümün ve onunla birlikte gelen her korkunç şeyin gerçek bir vücut bulmuş hali. Lyra bu manzara karşısında kollarımda titriyor.

Siennara'nın yüzüne yayılan alaycı sırıtışı görmezden gelerek kulağına sessizce, "Sana sonra yetişirim," diye mırıldanıyorum.

Lyra'nın yüz hatlarında hayal kırıklığı beliriyor ama başını sallayıp geri çekiliyor ve beni yüzyıllardır kaçtığım tanrıçayla baş başa bırakıyor.

Ölümlüler âleminde bir yerlerde, Sebastian burada olması gerekirken hayatta. Bu onu geri getirmek için gerekli bir kötülük.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Tanrıça," diye alçak sesle selam veriyorum.

Acı bir kıkırdama çıkarıyor ve beni aynı saygıyla selamlamak için hiçbir harekette bulunmuyor.

"Lütfen, Revel. Bana Sienna diyebileceğini biliyorsun. Ve arkadaşmışız gibi davranarak zaman kaybetmeyelim. Kardeşimin yokluğu hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Sienna

Çoğu kişi Aurelys'in rüyalarından fırlamış bir yer olduğunu düşünüyor, ancak ben burayı gerçek bir cazibeden yoksun buluyorum.

İlk bakışta, Yaşam Diyarı bir cennet görüntüsü olarak ortaya çıkıyor. Altın kuleler masmavi gökyüzünü deliyor, yüzeyleri ruhani ışıkla parılıyor. Yemyeşil bahçeler imkansız tonlarda çiçekler açıyor ve melodik armoniler havada süzülerek onları duyan herkesi rahatlatıyor. Atmosfer, yorgun ruhları dinlenmeye ve neşelenmeye davet eden bir dinginlikle doludur.

Ancak bu mükemmellik görüntüsünün altında özenle inşa edilmiş bir yanılsama yatmaktadır. Işıltılı yapılar, etkileyici dış cephelerin arkasındaki öz eksikliğini maskeleyen cephelerden başka bir şey değildir. Ahenkli melodiler, ziyaretçileri rehavete sürüklemek için tasarlanmış, orkestra edilmiş dikkat dağıtıcı unsurlardır. Canlı bitki örtüsü büyüleyici olsa da sentetiktir, gerçek çiçeklerin kokusundan ve canlılığından yoksundur.

Ya da belki de ben tüm bunların büyüüne kapılmak için yaratılmamışım.

Diyarlar arasındaki perdeden geçiyorum, geçişin tanıdık sızısı özümde dalgalanıyor. Sebastian'ın Aurelys'teki çalışma odasında cisimleşirken Umbraeth'in soğuk gölgeleri etrafımda dağılıyor ve hemen gözümü kısarak aydınlığa bakıyorum.

Buradaki her şey çok fazla - çok canlı, çok sıcak, çok canlı.

Bundan nefret ediyorum.

Sebastian'ın evi her zaman benimkinin tam tersi olmuştur. Umbraeth'in gölgelerin ve sessizliğin serin rahatlığını kucakladığı yerde, Aurelys sürekli altın ışığı ve yaşam enerjisinin sürekli uğultusuyla duylara saldırıyor.

Revel'i, akan kumral saçlarıyla ona teklifte bulunan genç bir hizmetçinin yanında dururken buluyorum.

Hizmetçi yanmış gibi geri sıçırıyor, beni görünce gözleri dehşet içinde açılıyor. "Leydim," diye kekeliyor ve hemen derin bir reverans yapıyor. "Fark etmemiştim-"

"Bizi yalnız bırak," diye emrediyorum, ona bakma zahmetine bile girmeden. Efendisi onu çoktan kovmuştu ama onun nazik ses tonunu duymazdan geldi.

Benim tarafımdan iki kez söylenmesine gerek yok. Aceleyle yanımdan geçerken, geçici düşüncelerinden onun adını yakalıyorum-Lyra. Kardeşimin ev personeline nispeten yeni katılan biri. Şimdiden bu kadar rahat olması ilginç.

Kapı arkasından kapandığında tüm dikkatimi ağabeyimin çalışma odasında bir sahtekâr gibi duran adama veriyorum.

Revel. Sebastian'ın sözde en iyi arkadaşı ve ikinci komutanı. Ağabeyimin yokluğunda geçici Yaşam Tanrısı. Ve Myelle'in gözbebeği. Tüm alemlerde en az sevdiğim kişi. İşte tam bu anda Ona benimle birlikte ölümlüler âlemine gelmesini teklif etme konusunda ayak sürüyordum.

Altın gözleri her zamanki küstahlığıyla beni değerlendirirken, "Acele etmemişsin," diyor. "Seni saatler önce çağırdım."

"Çağırdığınızda koşarak gelecek hizmetkârlarınızdan biri değilim," diye cevap veriyorum, odanın derinliklerine doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ve kesinlikle bu yere çağrılmaktan hoşlanmıyorum." Çevremize, duvarlardan sızıyormuş gibi görünen ve her zaman var olan ışığa belli belirsiz bir işaret yapıyorum.

Ayaklarının üzerinde kayıyor ve benden uzun olması beni her zamanki gibi rahatsız ediyor. Kendi âlemimde boyumu, görünüşümü, dilediğim her şeyi ayarlayabilirim. Burada, gerçek formumla sınırlandırıldım - hala kendi başıma heybetliyim, ancak tercih ettiğim gibi onun üzerinde yükselme avantajından yoksunum.

Revel'in hiçbir heybetli özelliği yok. O sadece öyle ve bir şekilde sadece varlığı bile saygı uyandırmaya yetiyor. Yumuşak, bal sırmalı dalgalar başının üzerinde dalgalanıyor ve teninde kalıcı bir bakır bronzluğu var. Beyaz cübbesi vücudunu rahatça sarar, önemli kısımları örterken hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmaz. Kanatları yarı saydam kehribardan yapılmıştır ve altın damarlar boyunca uzanır, ışığı hipnotik bir şekilde yakalar ve kırar.

Aurelys'i yönetmek için doğmuş gibi yumuşak ve adil görünüyor.

Onu ele veren tek özelliği, annesinin aynası olan o çarpıcı gümüş gözleridir. Annesinin gözlerini süsleyen altın renginin aksine parlıyorlar.

gerçeklerden uzaklaştırmak için. Ama gerçek her zaman oradadır: Yaşam diyarını denetlemekle görevlendirilmiş olsa da, Kader'in bir zamanlar onun için başka planları olduğunu hatırlatıyor.

Myelle araya girmeseydi bunların ne olacağını merak eden ilk kişi olduğumdan şüpheliyim.

"Sebastian geri dönmedi," diyor söze girmeden.

Yüzümü dikkatle nötr tutuyorum. "Farkındayım."

Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?

"Ölümünüzün üzerinden neredeyse bir hafta geçti." Revel masanın etrafında dolaşarak aramıza mesafe koyuyor. "Hemen dönmesi gerekirdi. Nerede o?"

Omuz silkip tırnaklarımı inceliyorum. "Belki de iyileşmek için fazladan zamana ihtiyacı vardı. Son hayatımız oldukça tatsızdı. Sevgili anneciğim bu sefer bizi çok hırpaladı."

Bu iğnenin onu ne kadar üzdüğünü fark etmemek zor. Myelle'in küçük oğlu kesinlikle onunla birlikte anılmaktan hoşlanmıyor.

"Saçmalık." Revel'in her zamanki cilalı tavrı çatırdıyor. "Bir terslik var. Bunu hissedebiliyorum."

Elbette hissedebilir. Yaşam ve Ölüm arasındaki denge çok hassas, Sebastian ve benim görevlerimizi yerine getirmemizle korunuyor. Sebastian'ın Aurelys'e dönmek yerine ölümlüler diyarında kalmasıyla bu denge şimdiden bozulmaya başladı.

Revel'in bilmediği şey -benim ona söylemeyeceğim şey- Sebastian'ın dönüşünü geciktirmekten daha fazlasını yaptığı. Jovie'yle kalmak için ölümlüler aleminin zaman çizelgesini manipüle etti. Kendi annesinin görevlerine sızdı. Benim aptal, aşık kardeşim ölümlü bir kadın için her şeyi riske atıyor ve onun günahının boyutunu sadece ben biliyorum.

"Belki de işinde sandığın kadar iyi değilsindir," demek yerine Sebastian'ın masasındaki kristal küreyi incelemeye koyuluyorum. Yaşam enerjisiyle titreşiyor, yüzeyine ölümlüler âleminin bir haritası kazanmış. "Sebastian'ın yokluğunda dengeyi korumak senin yeteneklerin dahilinde olmalı. Bu yüzden onun yardımcısı olarak seçildin, değil mi?"

Revel'in çenesi gerildi. "İlahi Konsey ve Yaşlılar Konseyi etrafı koklamaya başladı. Dalgalanmaları fark ettiler."

Bu benim dikkatimi çekiyor. Sebastian'ın Yaşlılar Konseyi umurunda bile değil. O yaşlı kocakarılar neden kendi krallığında söz hakkı verdiğini anlamıyorum. Ama İlahi Konsey?

İşte ondan korkuyorum.

"Onlara ne söyledin?"

"Sebastian'ın geri dönüşünün beklenenden daha uzun sürdüğünü. Kontrol altında olduğunu." Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, hayal kırıklığı bu hareketinden belli oluyor. Onun sözleri karşısında dudaklarımdan geçen rahatlatma hissine engel olamıyorum.

Yardım ediyor. Şimdilik.

"Ama bu bahaneyi daha fazla kabul etmeyecekler. Cezamızı tamamlamak için on yedi ömrümüz daha var Sienna. Eğer konsey Sebastian'ın kasıtlı olarak dönüşünü geciktirdiğini keşfederse . . . "

Bitirmesine gerek yok. İkimiz de ne olacağını biliyoruz. İlahi Konsey cezamızı uzatabilir ya da daha kötüsü, Sebastian'ın yerini kalıcı olarak alması için başka birini görevlendirebilir. Kardeşimin tanrısallığı elinden alınır, hatta muhtemelen yok edilir.

Aurelys'in yemyeşil bahçelerine bakan pencereye doğru ilerledim. "Benden ne istiyorsun, Revel?"

"Onu bulmama yardım et. Onu geri getir."

Kaşlarımlı kaldırarak dönüyorum. "Birlikte çalışmamızı mı istiyorsun?"

Bu çok kolay. Erebus günlerdir tam olarak bunu teklif etmem için başımın etini yiyordu. Revel'in beni reddetmesi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp doğruca annesine koşması riskini göze almadan bunu nasıl yapacağımı bulamadım.

"Sebastian'ı ait olduğu yere geri istiyorum," diye kesin bir dille düzeltti. "Eğer bu senin arkadaşlığına katlanmak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Gülüyorum, çalışma odasının sıcak havasında keskin ve soğuk bir ses. "Ona her zaman sadıktın. Sahibine sadık bir köpek gibi."

Revel'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve soğuk kalpli kız kardeşinin aksine onu gerçekten önemseyen birini bulduğu için onu hep kışkandırdın."

İğneleme, göstermeme izin verdiğimden daha fazla acıtıyor. Revel, Sebastian ve benim aramdaki karmaşık ilişkiyi hiçbir zaman anlayamadı. Tanrısallığı, cezayı ve sayısız ölümlü hayatı birlikte paylaşan ikizlerin bağını. O sadece görmek istediğini görüyor: Ölüm Tanrıçası, gerçek şefkatten aciz.

"Kardeşimi önemsemediğimi düşünüyorsan, düşündüğümünden daha da aptalsın," diyorum sessizce, sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "I

onunla birlikte otuz iki kez öldüm. Sayısız yaşamda son nefesini verirken ona sarıldım. Ne hissettiğimi bildiğinizi sanmayın."

Bir an için, Revel benim yoğunluğum karşısında şaşırılmış görünüyor. Güzel. Kiminle uğraştığını hatırlasın.

Ne yazık ki çabuk toparlanıyor.

"O zaman kanıtla," diye meydan okuyor. "İlahi Konsey neler olduğunu öğrenmeden önce onu eve getirmeme yardım et."

Düşünüyormuş gibi yaparak arkamı dönüyorum. Aslında kararımı çoktan vermiştim. Sebastian aşık bir aptal olabilir ama o benim kardeşim. Onu ilahi görevlerine geri döndürecek biri varsa o da benim; ne Revel ne de İlahi Konsey.

Ve eğer Revel'in teklifini geri çevirirsem Erebus kıcıma tekmeyi basar.

Yard

ım "Sebastian Seattle'da," dedim sonunda. "Ölümlüler âleminde."

edin. Revel'in kaşları kalktı. "Seattle mı? New York'ta değil mi?"

"Biz öldükten sonra taşındı." Ölümümüzden sonra epey bir şey yaptı, ama Bunu atlıyorum. "Ölümlü bir kadın buldu."

"Buldu mu? Ne, sokak kedisi gibi mi?" Şaşkınlık yüz hatlarını bozuyor.

İfadem düzleşiyor. "Aşık oldu," diye açıklıyorum sıkıntıyla. Aurelys'teki bu erkeklerin nesi var da yumruğumu suratlarına çarpmak istiyorum?

"Aşk . . ." diye tekrarlıyor inanmayarak.

Başımı sallıyorum. "Yılanın Sadık Tarikatı'nın kalan üyelerini avlıyor. Son hayatımızda beni öldüren tarikatın."

Revel odada adım atıyor, bu bilgiyi işliyor. "Avlanmak mı?" diye tekrarlıyor kuşkuyla. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Neden geri dönmedi? Kadından başka onu orada tutan ne?"

İşte burada dikkatli olmam gerekiyor. Revel'e Sebastian'ın zaman çizgisini manipüle ettiğini, Jovie'nin hayatını kurtarmak için onu bir kez sıfırladığını, şu anda hepimizin onun hem Jovie'yi hem de ölümlü babamızı kurtarmayı başardığı değiştirilmiş bir gerçeklik versiyonunda yaşadığımızı söyleyemem.

"Sanırım unuttu," diyorum onun yerine. "Bazen, özellikle travmatik bir ölümden sonra, ilahi doğamızla ilgili anılarımız bulanıklaşabilir. Kendini ölümlü kimliğine o kadar kaptırmış ki, gerçekte kim olduğunu hatırlamıyor olabilir."

Bu tamamen yalan değil. Sebastian gerçekten de ilahi bilincini ölümlü kimliğinin altına gömdü. Sadece bunu kasıtlı olarak yaptı,

bir travma kazası olarak değil.

Revel kaşlarını çatıyor, açıkça endişeli. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Daha önce hiç böyle bir hayat yaşamadık," diye karşı çıkıyorum.

Revel bu açıklamayı kabul etmiş görünüyor. "O zaman ona gitmeliyiz.

Ona kim olduğunu hatırlatmalıyız."

"Katılıyorum," diyorum, odanın ortasına doğru ilerleyerek. "Ama bir sorun var. Ölümlüler âleminde, oradaki ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra fiziksel form alamam."

"Neden?"

"Cezamızın kuralları," diye hatırlatıyorum ona, parmağımı havada dramatik bir şekilde döndürerek. "Sebastian ve ben her ölümlü hayatını dolu dolu yaşamalı ve doğal bir şekilde ölmeliyiz. Ölümünden hemen sonra fiziksel formda geri dönersem ve İlâhi Konsey bunu öğrenirse, bu şartları ihlal edebilir."

Kafası karışmış bir şekilde somurtuyor. "Peki ne öneriyorsun? Yalnız gitmemi mi?"

Başımı sallıyorum. "Bir ruh olarak tezahür edebilirim. Çoğu kişi için görünmez, ama mevcut. Gözlem yapabilirim, bilgi toplayabilirim." Bunu daha önce yaptığımı atlıyorum. Sebastian Zaman Tanrısı gibi davranıp zaman çizgilerini değiştirmeden önce. "Ancak siz ... "

"Ona yaklaşmam gerek," diye bitiriyor Revel, anlayışla. "Ölümlü formuna bürün ve onunla arkadaş ol."

"Kesinlikle." Gülümsüyorum ama yüzümde hiç sıcaklık yok. "İlâhi güçler yok, özel yetenekler yok. Sadece sıradan bir insan, hafıza kaybı yaşayan Yaşam Tanrısı olan milyarder bir CEO ile arkadaş olmaya çalışıyor."

"Peki sen ne olacaksın? Beni takip eden bir hayalet mi?" Revel'in ses tonu bu anlaşma hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

"Gidemediğin yerlerde senin gözün kulağın olacağım," diye düzeltiyorum soğukkanlılıkla. "Daha iyi bir planın yoksa tabii?"

Revel'in sessizliği yeterli bir cevap. Bundan hoşlanmıyor. Benimle çalışmak zorunda olmaktan hoşlanmıyor, her hareketini izlemem fikrinden hoşlanmıyor. Ama bunun en iyi seçeneğimiz olduğunu biliyor.

"Peki," diyor sonunda. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Hemen," diyorum. "Ne kadar uzun süre uzak kalırsa denge o kadar bozulacak."

Ve ben zaten bir haftayı boşa harcadım.

Revel sertçe başını sallıyor ve çalışma odasının en ucundaki dolaba doğru ilerler. İçinden altın rengi bir sıvıyla dolu kristal bir şişe çıkardı.

Aurelys, ölümlü formundayken gücüyle olan bağlantısını bir şekilde sürdürmesini sağlayacak. Sadece gerçek görünümünü maskeleyemeye yetecek kadar. "Geçiş için hazırlık yapacağım," diyor bana bakmadan. "Benimle buluş bir saat içinde duvakta."

"Geç kalma," diye cevap veriyorum, gitmek için dönüyorum. "Peki ya Revel?" Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde ihtiyat var.

"Ölümlüler âlemindeyken, ruh formunda olabileceğimi unutma, ama ben hâlâ Ölüm Tanrıçası'yım. Bana karşı gelirsen, bir hayalet olarak bile ne kadar güçlü olduğumu keşfedersin."

Gölgeye dönüşmeden önce onun cevabını beklemeden, diyarlar arasındaki akımların beni Umbraeth'e geri götürmesine izin veriyorum. Erebus'la konuşup, benim yokluğumda düzeni sağlayabileceğini teyit etmem gerekiyor.

Kendi sarayımda cisimleşirken, kendime bir anlık şüphe izni veriyorum. Sebastian'ın zaman çizgisi manipülasyonunu Revel'den gizli tutarak doğru şeyi mi yapıyorum? İlahi Konsey'den?

Ama sonra Jovie'yi bu yeni zaman çizgisinde tekrar bulduğunda kardeşimin yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Saf sevinç, ilahiyatın kendisini aşan sevgi. Otuz üç yaşamda onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Yine de görev görevdir. Denge korunmalı. Sebastian başladığımızda cezamızın şartlarını biliyordu. Günahlarımızın kefareti için elli ölümlü yaşamı. Daha otuz üçteyiz. Sıfırladığını düşünürsek otuz dört. İlahi Konsey onun meydan okumasını fark ederse hoşgörülü olmayacaktır.

Bunu unutmamalıyım.

Erebus'u Geçişler Salonu'nda, yeni ölen ruhların gelişini denetlerken buluyorum. Uzun boylu ve sade, benim yokluğumda etkili bir geçici yönetici oldu. Birkaç hafta daha idare edebilir.

"Tekrar ayrılacağım," diye haber veriyorum ona önsöz olmadan. "Revel ve ben Sebastian'ı almaya gidiyoruz."

Tek bir zarif kaşını kaldırıyor. "Bu ilginç olacak."

Bakışlarımı kaçırarak, bunun ne kadar büyük bir felaket olacağını bildiğimi kabul etmeyi reddediyorum. "Ben yokken burada düzeni sağlayabilir misin?"

"Elbette," diyor, derin sesi kavernöz salonda yankılanıyor. "Ama az önce Nytheris'teki bir arkadaşım ile konuştum. Konsey izliyormuş. Kargaşayı sezmişler."

Bir sonraki sözlerimi düşünürken adımlarım titriyor ve dişlerim alt dudağıma batıyor. Erebus, İlahi Konsey'in sadık bir müridi olmuştur.

Sonsuza dek. Yakın ilişkimiz ne olursa olsun, onu onlara meydan okuyacak bir pozisyona sokmak benim için iyi sonuçlanmayacaktı.

"Bu konuda ne yapmalıyız?" Nazikçe soruyorum.

İnce dudakları düz bir çizgi halinde geriliyor, kaşları kararlılıkla dikleşiyor. "Onları senin için uzak tutmak için elimden geleni yapacağım ama bu uzun sürmeyecek. En fazla bir haftan var."

Bir hafta. Bir hafta daha idare edebilirim. Ölümlülerin zamanında neredeyse bir yıl eder.

Şokumu gizleme zahmetine girmedim. "Bunu neden yapıyorsunuz? Eğer ne yaptığımızı öğrenirlerse, Umbraeth'i benden alırlar ve doğrudan sana verirler. İstedğin bu değil mi?"

Göğsü derin, kadim bir kıkırdamayla gümbürdüyor. "Senden çağlar önce yaşıyordum. Birçok kez Umbraeth üzerinde hâkimiyet teklif ettiler. O zaman da istemedim, şimdi de istemiyorum. Ayrıca"-aramıza uzanarak yumruğunu alışılmadık bir şekilde dostça kolumun üst kısmına hafifçe vurdu-"Buraya yaptıklarını beğendim."

Sert maskemden yumuşak bir gülümseme süzülüyor, ama onu silmek için elimi çabuk tutuyorum. Erebus'un İlahi Konsey üyelerine karşı güçlü bağlılıkları olabilir ama zaman içinde onların tahmin edemeyeceği kadar yakın bir dostluk kurduk.

"Onları olabildiğince uzak tut," diye talimat veriyorum, yüz hatlarımı ağırlaştırarak. "Eğer sorarlarsa, onlara konuyu bizzat araştırdığımı söyle."

Erebus o sinir bozucu gözleriyle beni inceliyor. "Bana söylemediğin bir şey var."

Bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Sana söylemediğim pek çok şey var, Erebus."

Azarımı kabul ederek başını eğiyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Ne kadar sürerse," diye cevap veriyorum, çoktan arkamı dönmüşken. "Sebastian döndüğünde ben de döneceğim."

Ölümlüler diyarına yolculuğa hazırlanırken, beni ruh formunda yaşatacak Umbraeth'in özünü toplarken, göğsüme yerleşen huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni her zaman kardeşimle olan dostluğunun önünde soğuk ve duygusuz bir engel olarak gören Revel'le çalışmak. Temsil ettiğim her şeyi küçümseyen biriyle ortaklığa zorlanmak.

Bu tam bir kabus olacak.

Ama Sebastian için buna katlanacağım. Revel'in kendini beğenmişliğine, ruh formunun sınırlamalarına, hatta ölümlüler aleminin cafcacflı parlaklığına bile katlanacağım.

Çünkü Revel'in inandıklarına rağmen kardeşimi seviyorum. Ve ne kadar özel olursa olsun, ölümlü bir kadın uğruna kendini yok etmesine izin vermeyeceğim.

Bir saat sonra, alemler arasındaki perdede Revel'le karşılaştım. Basit ölümlü kıyafetleri giymişti. Koyu renk kot pantolon, gri bir kazak, siyah bir palto. Kanatları yok.

Onu onlarsız hiç görmemiştim. Sırtındaki iki kehribar tepe olmadan dengesiz görünüyor ve ilahi ışıltısı insan gibi görünmek için sönükleşmiş, yine de onda şüphesiz dikkat çekecek bir şey var. Geçici Yaşam Tanrısı doğasının ancak bu kadarını gizleyebilir.

"Hazır mısın?" diye soruyor, şaka yapmakla uğraşmadan.

"Ben de sizinle çalışmaktan memnunum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Evet, hazırım."

Revel geçidi çalıştırmadan önce bana zorlukla gizlenmiş bir küçümseme bakışıyla son bir kez bakıyor. Açıklıktan ışık yayılıyor. Aurelys'in altın ışıltısı değil, ölümlüler aleminin daha sert, daha yapay ışığı.

"Önden buyurun," diyerek geçidi işaret ediyor.

Sienna

Kendimi Seattle'ın şehir merkezindeki sokaklarda cisimleşirken hissediyorum. Bu his kafa karıştırıcı. Buradayım ama burada değilim. Varım ama yokum.

Bunu ilk kez hissetmiyorum. Gerçi bir önceki zaman çizgisinde öldüğümde ve Bash'in yanına döndüğümde çok daha fazla etkilenmiştim. Ve kaybolmuşum.

Hayalet formumdan geçen yağmur, artık bu diyara ait olmadığımı sürekli hatırlatıyor. Cinayetim beni bir kez daha fiziksel varlığımdan yoksun bıraktı. Artık sadece bir yankıyım, acının kalıcı anılarına bağlı bir bilinç kırıntısıyım. Bu ölümlü yaşamda ceza olarak bir değil, iki kez katlanmak zorunda kaldığım acı.

Umbraeth'te giydiğim resmi cüppe yerine basit siyah bir pantolon ve ölümlüyen giyeceğim bir süveter tercih ederek daha rahat bir kıyafet ortaya çıkardım. Kanatlarım da gitti. Burada etkileyecek ya da korkutacak kimse yok.

Yanımda, Revel tam fiziksel formuna kavuşuyor, ilahi özü ölümlülerin kısıtlamalarına sorunsuzca uyum sağlıyor. Adaletsizlik içimi yakıyor.

"Yeterince sağlam görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarını esnetmesini ve ölümlü bedenine uyum sağlamasını izliyorum. Ona yabancı ve rahatsız görünüyor. "Güzel olmalı."

Bir elini yumuşak saçlarında gezdiriyor, ifadesi sert ve okunaksız. "Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim."

"Bash bu tarafta," diye ekliyorum, onun hakaretini ve içeri girmeye çalışan bilinçli düşüncelerin telaşını görmezden gelerek. Hayalet parmağımla kuzeyi işaret ediyorum ve arkamda olup olmadığını kontrol etmeden o tarafa dönüyorum.

Akşam Seattle'da ilerliyoruz, ben sabah sisi gibi sürüklenirken Revel yanımda yürüyor, Sebastian'ın bu ölümlü versiyonu hakkında paylaştığım her ayrıntıyı dikkatle dinliyor. Arada sırada bana meraklı bakışlar atıyor.

Görünüşe göre kendi kendine konuşan yakışıklı bir adam gören yoldan geçenler. Şehir hem yakından tanıdık hem de garip bir şekilde yabancı geliyor. Tüm fani hayatlarım boyunca burada birçok kez bulundum. Her sokağın köşesini, her kafeyi tanıyorum, ancak şimdi onları ölümlü benliğimin asla sahip olmadığı ilahi bir farkındalıkla görüyorum. En son bu şekilde döndüğümde Bash New York'ta ikamet ediyordu. Seattle'ın tamamen farklı bir havası var.

"Senin için nasıldı?" Trafik ışıklarının değişmesini beklerken Revel aniden sordu. "Bu âlemde bir ölümlü olarak yaşamak? Sebastian'la aranız nasıldı?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Yakındık," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Bu hayatta Jovie'yle işler biraz karıştı." Çok fazla şey itiraf etmemek için dudağımı ısıyorum. Bunun yerine başka şeylere odaklanıyorum. "Ebeveynlerimiz soğuk ve hesapçıydı, bu da bize derin bir ölümlü bağı verdi. Jovie ile önceki işinde arkadaş oldum." Bash ile şarap içip kahkahalar attığımız, Jovie ile Old Soul Café'de sohbet ettiğimiz anılar canlanıyor.

"Özlüyorsun," diye gözlemliyor Revel, bir soru değil bir ifade.

"Onları özlüyorum," diye düzeltiyorum onu, gerçi tamamen haksız da sayılmaz. "Bu hayat ... güzeldi. Ta ki bitene kadar."

Ta ki ben bunu yeniden yaşamak zorunda kalana ve Bash ve nihayetinde Jovie'den başka kimse bunun farkına varmayana kadar.

Bir sokağa sapıyoruz ve yakınlardaki bir konut binasına doğru bir çekim hissediyorum. Dördüncü kat, küçük balkonu bitkilerle dolu köşe daire. Ona ne hissettiğimi söylüyorum ve sessizce bana yolu göstermemi işaret ediyor.

"Biliyorsun," diyor tereddütle, "tüm yaşamlarınız boyunca ikinizi de izledim. Aurelys'ten. Yine de hiçbir ayrıntıyı bilmiyordum."

Aniden duruyorum, hayaletimsi formum öfkeyle dalgalanıyor. "Bizi mi gözetledin?"

"Casusluk değil," diye düzeltti hemen. "Sebastian'ın ölümlü yolculuklarını izlemek benim sorumluluğum. Sen de sadece oradaydın."

Bu istilaya kızmak istiyorum ama merakım galip geliyor. Şüpheli bir bakışla soruyorum: "Peki gözlemlerinizden ne gibi büyüleyici bilgiler edindiniz, geçici tanrı?"

Sakladığım sırlardan haberin var mı?

Alaycılığımı görmezden geliyor, sanki bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi klinik bir tonda devam ediyor. "Her yaşamında farklısın ama temelde aynısın. Eski Mısır'da bir rahibeydin.

bükölmez prensipler. Rönesans İtalya'sında, kardeşinizin sanatsal yeteneklerinin azılı bir koruyucusuydunuz. Fransız Devrimi sırasında onu savunurken öldün." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama her hayatta, özün sabit kalır

-sert bir sadakat, keskin hatların altında gizli bir nezaket, hataya karşı inatçılık ve hem adalet hem de merhamet için derin bir kapasite."

Sözleri beni bir an için suskun bıraktı. Birçok hayatımda nasıl görüldüğümü hiç düşünmemiştim, her birine katlanmaya o kadar odaklanmışım ki kalıpları görememişim. Revel'in bunları fark etmekle kalmayıp bu kadar düşünceli bir şekilde analiz etmesi rahatsız edici.

Düşmanım benden bir adım öndeymiş gibi hissediyorum.

Ben bir yanıt oluşturmamadan binalarına varıyoruz. Hiç düşünmeden asansör düğmesine basmaya çalışıyorum, parmağım işe yaramadan düğmenin içinden geçiyor.

Revel asansörü çağırırken alaycı bir ifadeyle, "İzin verin tanrıça," diyor.

Dördüncü katta, kapılarının önünde duraklıyorum, içeriden tanıdık sesler duyuyorum. Kalbim ya da şu anda sahip olduğum hayalet eşdeğeri her neyse, acıyla sıkışıyor.

"İkisi de burada," diye fısıldıyorum.

Revel başını sallıyor, şimdi ciddi. "Buna nasıl yaklaşmak istersin?"

"Kapıyı öylece çalamam," diye hatırlatıyorum ona, şeffaf formumu işaret ederek.

"Hayır," diye kabul ediyor, "ama içeride Sebastian'ın enerjisini hissedebiliyorum. Çalkantılı. İlahi gücü bilinçsizce kullanıyor olmalı, ikisinin etrafında koruyucu bir baloncuk yaratıyor. Şu anda ikimizi de görebileceğinden emin değilim."

Çoğunlukla koridorda kalırken dairenin içini görebilecek kadar kapıdan geçerek ilerliyorum. Mekan bana bir özlem dalgasıyla çarpıyor. Jovie'nin uyumsuz mobilyaları, duvarlardaki fotoğraflar, birkaçında Sebastian'la benim ölümlü hallerimiz var. Bash'in ayrıldığımda sahip olduğu her şeyin tam tersi.

Ve işte oradalar: Jovie kanepede Sebastian'a doğru kıvrılmış. Kardeşim onun saçlarını öyle bir şefkatle okşuyor ki, olmayan göğsüm ağrıyor.

Onu buldu. Yüzyıllardır peşinde olduğumuz o duyguyu. İkimizin de bizi yaratan soğuk, ruhsuz yaratığa dönüşmemizi engellemek için ihtiyaç duyduğumuz bağ. Tanrılar o kadar uzun süre yaşarlar ki, duygularını kaybederler.

Ahlak. Kendisinin yaşayacağı ömrün çok az bir kısmını yaşayan bir varlıkta kendi ahlakını bulacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Sonra yer değiştirdiler ve ben onu gördüm.

Ve ihtiyacım olmayan nefesim boğazımda düğümleniyor. Orada, boğazının çukuruna sokulmuş, narin bir altın zincir parlıyor. Ve ondan sarkan-
Hayır.

Madalyonum. Otuz üç yaşam boyunca sakladığım ve bulduğum kalp şeklindeki madalyonum. İlahi Konsey'in hükmüne karşı bir isyan anında kendi tanrısallığımın bir parçasıyla doldurduğum. Kardeşimin ben öldüğüm anda güvenli bir yere gömmüş olması gereken. Hâlâ ne giydiğini bilmeyen bir ölümlünün boynunda asılı olmamalıydı.

Öfke içime doluyor, kış ay ışığı kadar soğuk ve keskin. Formum titriyor, duygularımın gücüyle daha katı hale geliyor.

Bu ne cüret?

Sebastian bu kadar tehlikeli, bu kadar değerli bir şeyin onun elinde kalmasına nasıl izin verir?

Jovie aniden başını kaldırıyor, gözleriyle odayı tarıyor. "Bir şey mi duydun?"

Sebastian ona bakıyor. "Ne duydum?"

"Düşündüm ki-" Dalgınca madalyona dokunuyor, parmakları altın kalbin etrafına dolanıyor. "Boş ver. Muhtemelen sadece bina çöküyordur."

Kolyeye dokunduğu yerde teninin hafifçe parladığını dehşet içinde izliyorum. Madalyonun içindeki ilahiyat onu bir şekilde tanıyor, dokunuşuna karşılık veriyor. Bu imkânsız olmalı. Ölümlüler ilahi güce erişememeliydi, yıllar önce metale aşıladığım küçük miktara bile.

Eğer . . .

Sebastian'ın kendi tanrısallığı bir şekilde onunkini uyandırmadıysa. Bir tanrı tarafından sevilme onu temelden değiştirmediyse.

Eğer İlahi Konsey bunu keşfederse - eğer gücümün parçalarını ölümlü nesnelere sakladığımı bilirlerse, Sebastian'ın ölümlüsüne ilahi özün dokunduğunu öğrenirlerse - ceza hızlı ve mutlak olur. Sadece ek yaşamlar değil. Gerçek ölüm. Varoluşun kendisinden silinme.

Onu geri almak zorundayım.

Ama nasıl? Bedenim yok denecek kadar az ve onun beni görememesi gerekiyor. Tam olarak ortaya çıkabilsem bile, teknik olarak artık bana ait olmayan mücevherleri geri vermesini talep edemem.

Endişelerimi bir kenara iterek dikkatimi onların alanını değerlendirmeye veriyorum. Onlar kanepede uzanırken, ben de kendimi dairenin içine daha fazla bırakıyorum. Mutfaklarını, yatak odalarını ve banyolarını görüyorum. Her şey düzen ve kaosun bir karışımı. Titizlikle düzenlenmiş bir kitaplık, ürünlerin gelişigüzel etrafa saçıldığı bir makyaj masasının yanında duruyor. Paltolar bir ayakkabı karmaşasının üzerine düzgünce asılmış. Bu, her ikisinin de kişiliklerinin fiziksel bir temsili ve ağabeyimin bu kadar katı hale gelmişken onun dağınıklığıyla nasıl başa çıkabildiğini merak etmeme neden oluyor.

Diğer uçta onun olduğunu tahmin ettiğim bir ofis var. Gerçek Sebastian tarzında, hiçbir kişisel eşya yok. Büyük maun bir masa, üzerinde ince bir dizüstü bilgisayardan başka bir şey olmadan zeminin çoğunu kaplıyor. Ama hayalet kalbimi çarptıran şey, masanın karşısındaki duvar - muhtemelen bütün gün çalışırken baktığı duvar.

Duvarda ölümlü dünyanın bir haritası asılı ve üzerinde farklı noktalara sıkıştırılmış birkaç kırmızı raptiye var. İpler her birini farklı yerlere bağlıyor ama çoğu tek bir raptiyenin etrafında dönüyor: New York'un merkezindeki raptiye.

Hemen bunun benim ölümümle ve onu gerçekleştiren adamlarla ilgili olduğunu hissediyorum.

Tıpkı şüphelendiğim gibi onları hâlâ avlıyor. Bütün bir ölümlü yıl sonra.

Ve açıkta, Jovie'nin muhtemelen gördüğü yerde. Onun suçlarını biliyor mu?

İroni beni derinden yaralıyor - kardeşim benim için yas tutarken aynı zamanda gerçek doğasını ve sorumluluğunu unutuyor. Ölümlü tarafı kız kardeşinin yasını tutarken, gerçek benliği ilahi ikizini terk ediyor.

Koridora geri çekiliyorum ve Revel'i tuhaf bir ifadeyle beni izlerken buluyorum.

"Kim olduğunu hatırlamıyor," diye onaylıyorum, gerçek sonunda kafama dank ediyor. "Gerçekten de sadece Bash olduğuna inanıyor."

Revel başını sallıyor. "Sorun da bu zaten. Sadece saklanmıyor. Unutuyor."

"En kötü kısmı bu değil," diye ekliyorum tereddütle. Revel kaşlarını kaldırıyor, devam etmem için beni teşvik ediyor. Devam etmem gerektiğinden tam olarak emin değilim ve kelimeler ağzımdan çıkarken bedenim biraz geri çekiliyor.

"Hâlâ öldürüyor," diye itiraf ediyorum sonunda, sonra da ofiste gördüklerimi anlatıyorum. Bu kadar ölümlü zaman geçtikten sonra, hayatım üzerinde tuttuğu bu saçma küçük kan davasını geride bıraktığını ummuştum. Ama öyle değil ve işlediği suçların etkileri tüm kozmik sisteme dalga dalga yayılacak.

Yaşam Tanrısı ruhları bedenlerinden ayırmaz. Bu basitçe gerçekleşmez.

Zamanı manipüle ettiğini de eklersek hepimiz **m a h v o l u r u z**.

Myelle sırf bu yüzden kellelerimizi alacak.

"Ona ulaşmamız gerek," diye bitiriyor Revel.

"Bulunmak istemeyen birine nasıl ulaşacağız?" İstedğimden daha kısık bir sesle soruyorum.

Bu düşündüğümde de kötüymüş. Daha önce bunu tek başıma yaşamış olmak, bahane uydurmayı kolaylaştırıyordu. Kendimi işlerin o kadar da kötü olmadığına inandırmak için. Ama şimdi Jovie biliyor gibi görünüyor. Ve Revel'in buraya geldiğimizden beri takındığı dehşete düşmüş ifade, bunun kendime kabul ettirdiğimden daha kötü olduğunu fark etmemi sağladı.

"Güvenini kazanmanın bir yolunu bulmalıyız," diyor kararlı bir şekilde ve ilk kez kendine güvendiği için minnettarım. Benim sarmal gibi görüldüğüm yerde, o sabit kalıyor. "Bağlantı sensin. Belki seni onun görebileceği, hissedebileceği kadar önemli hale getirebilirsek, bu onun kendi kendine empoze ettiği hafıza kaybını kırabilir."

"Peki bunu tam olarak nasıl başaracağız? Ben bu âlemde ölüyüm, Revel. Bunu değiştirmenin bir yolu yok." Gözlerimi kocaman açıp kaşlarımı saç çizgime yaslayarak ona bakıyorum.

"Bir yolunu bulacağız." Caddenin karşısındaki kiralık evlerin reklamını yapan büyük bir tabelayı göstererek sırtıyor. "Önce kalacak bir yere ihtiyacımız var."

Yağmurlu caddede ilerlerken ona göz ucuyla bakıyorum - yüzyıllardır düşmanım olan bu adam şimdi tek müttefikim. İlk kez, Revel'de görmeme izin verdiğimden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünceyi çabucak uzaklaştırıyorum. Tamamlamamız gereken bir görevimiz, yeniden kurmamız gereken kozmik bir denge var. Aramızda ortaya çıkabilecek beklenmedik ifşaatlar her ne olursa olsun, bu amaç için ikincil kalmalı.

Yine de Seattle gecesinde yan yana yürürken -o katı, ben hayali- temel bir şeylerin çoktan değişmeye başladığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sienna

Revel'in yeni aldığı dairenin penceresinin önünde durmuş, kardeşimin şu anda yaşadığı modern yüksek binaya bakıyordum. Kiralama ofisinin dışında uzun süre tartıştıktan sonra, burada ölümlü düzlemde ikamet etmenin ve Revel'i daha ilişkilendirilebilir kılmak için ona bir hikaye uydurmanın en kolay olacağına karar verdik.

Burada geçirdiği ilk birkaç saatin ötesinde bir yaşamı olduğunu kanıtlamak beni paniğimden kurtarmak için eğlenceli bir alıştırırmaydı, ancak sanırım kiralama acentesi onu yatağa yatırmakla ilgilenemeyecek kadar dikkati dağılmıştı.

İki yatak odalı bir daire almakta ısrar etti. Temsilciye iş için bir ofise ihtiyacı olduğunu söyledi ama temsilci evrakların çıktısını almak için yanımızdan ayrıldığı anda ikinci yatak odasını benim için aldığını itiraf etti.

"Ben *burada* bile zor duruyorum. Bir yatak odasına ihtiyacım yok," diye karşı çıktım, yüzüne kazınmış benim için duyduğu gerçek endişeden nefret ediyordum. Hiç kimse benim için endişelenmiyor. "Uyumuyorum bile."

"Emekli olmak için kendine ait bir yere ihtiyacın var," diye ısrar etti.

"Bir odaya ihtiyacım yok. Ellerimi daireler çizerek sallayabilirim.

- "Etrafta dolaşmak."

Ama yüz hatları kararlı bir bakışla sabitlenmişti. "Bu çok saçma. Sen bir tanrıçasın. Kendi odana sahip olmaya hakkın var."

"Bu para israfı," diye tısladım, sözlerinin hayalet gibi küçük kalbimi göğsümde dans ettirmesinden nefret ediyordum.

"Ölümlülerin parası bir illüzyon zaten. Hepsi sahte." Gözleri cam kapıya kaydı, orada kiralama acentesinin bize doğru yürüdüğünü görebiliyorduk. "Ve çoktan bitti, o yüzden kabullenin."

Bir mucize eseri, bize birkaç saat içinde tamamen mobilyalı, iki yatak odalı bir dairenin anahtarlarını verdi. Daireye adım attığımızdan beri

yeni yerimizin güvenliği ve sonunda rolünü bırakabilir. İç çamaşırlarının neden bu kadar kışında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama gerçekten soracak kadar da umurumda değil.

Yaptığı ilk şey yatağına çöküp uykuya dalmak oldu ve ben de bu erteleme için minnettar oldum.

Ne kadar zayıf bir geçici tanrı, ölümlülerin zorlamalarına alışkın değil.

Yağmur camdan aşağı kayarak Seattle'ın silüetini bozuyor; ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra ölümlüler âlemine geri döndüğümde kendimi ne kadar şaşkın hissettiğime uygun bir metafor.

"Şunu yapmayı keser misin?" Revel'in sesi konsantrasyonumu bozuyor.

Yüzümü ona dönüyorum, spektral formum hafifçe parıldıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Titreşen şeyi." Yarı saydam bedenime belli belirsiz bir işaret yapıyor. Buraya geldiğimizde ortaya çıkardığımız ve kesinlikle hiçbir şeyi olmadığını fark ettiği ölümlü kıyafetleriyle dolu bir bavulu açıyor. Kalktığını nasıl duymadığımdan emin değilim. "Bu dikkat dağıtıcı."

"Spektral tezahürüm üzerinde mükemmel bir kontrole sahip olmadığım için beni affet," diye çıkışıyorum. "Bu zaman çizgisinde öleli neredeyse bir yıl oldu."

Revel bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. Ölümlü haliyle sinir bozucu derecede yakışıklı, uzun boylu ve geniş omuzlu. Her zamanki parlayan gümüş gözleri açık griye dönüşmüş. Onunla ilgili her şey hayat saçıyor, sanırım amaç da bu. Ne de olsa geçici bekçisi o.

Sokakta yanlarından geçerken insanların ona bakışlarını da kaçırmadım. Sanki onun ne olduğunu hissediyorlar ve doğal olarak ona mıkırtılar gibi çekiliyorlar.

"Planın üzerinden tekrar geçelim," diyor, benim kızgınlığımı görmezden gelerek. "Ben kardeşin ve onun ölümlü sevgilisiyle arkadaş olacağım. Sen de onlar dışında kimseye görünmemeye çalışacaksın, sadece gerektiğinde."

"Sınırlarımın gayet farkındayım, teşekkür ederim." Eşyalarını titiz bir özenle düzenleyişini izleyerek ona yaklaşıyorum. Revel'le ilgili her şey düzenli ve kasıtlı; ikizimin bir aynası. "Sebastian sana kolay kolay güvenmez. Yeni insanlara asla güvenmez, gerçekte kim olduğunu hatırlamadığı zamanlarda bile."

"Yüzyıllardır süren dostluğumuzdan sonra bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Revel'in sesi keskin bir kenara sahip.

"Arkadaşlık," diye yankıladım içi boş bir kahkahayla. "Ölümlüyü oynarken onu korumaya böyle mi diyorsun?"

Bu hakarete neyin ilham verdiğini bilmiyorum. Özellikle de aynı suçtan ben de suçluyken. Kendini derimin altına öyle bir yerleştiriyor ki, kendimi durduramıyorum.

Yaptığı şeye ara veriyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Sebastian için her şeyi yaparım. O da benim için aynısını yapardı." Gözleri kısılıyor. "Sadakati zorunluluktan öte anlayacağından değil."

"İkizimin yanında otuz üç ömür ölmek bana sadakat konusunda bir hak veriyor sanırım."

Gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakarken Revel önce gözlerini kaçırıyor. "Yola çıkmalıyız. Binalarının giriş katındaki kafeye bir uğramak istiyorum. Geç kalırsak onları kaçırmız."

"Ne kadar uygun," diye mırıldanıyorum ama kapıya doğru onu takip ediyorum.

"Gözle görülür şekilde ortaya çıkmamaya çalış," diye uyarıyor. "Buradaki ilk günümde ölümlülerin hayaletler hakkında çılglık atmasına ihtiyacım yok."

Gözlerimi deviriyorum ama kendimi ona görünmez kıldığım için bunu göremiyor. Elimde kalan tek şey küçük isyanlar.

Kahve dükkânı sabah hareketliliğiyle uğulduyor; açık dizüstü bilgisayarlar, kısık sesle yapılan iş toplantıları, karmaşık içecek siparişleri veren baristalar. Sebastian'ı hemen fark ediyorum.

Bu hayatta başarısını ikinci bir deri gibi giyiyor. Pahalı bir takım elbise, mükemmel kesilmiş siyah saçlar, dizüstü bilgisayarını karıştırırken odaklanmış bir ifade. Gözlerinin altındaki gölgeler dışında, bu zaman çizgisinde ben ölmeden önceki haliyle tıpatıp aynı görünüyor. Jovie'yle katillerimin peşine düşmenin bedeli ağır olmalı.

Lafı açılmışken-

"Sana ekstra shot'lı koyu kavrulmuş kahve aldım," diye beliriyor Jovie, kardeşimin karşısındaki koltuğa kayarak. Yumuşak kahverengi saçlarını mantıklı bir at kuyruğuyla arkaya toplamış, ona kahveyi uzatırken gülümsemesi içten. Ben içmiyorum

Onunla ikinci komutanı arasındaki benzerlikleri gözden kaçırdı. Belki de ilk başta dikkatini çeken onun yüz hatlarındaki aşinalıktı.

Onları birlikte izlerken içimde bir şeyler kıpırıyor. Tam olarak kıskançlık değil ama asla sahip olamayacağım şey için içimde bir sızı. Tüm fani hayatlarımız boyunca Sebastian ve ben birbirimize bağlıydık, aynı madalyonun iki yüzü gibiydik. Ama o burada, aşk için her şeyi -ilahi görevlerini, kozmik dengeyi, *beni-* terk etmeye hazır.

Revel kendinden emin bir şekilde tezgâha doğru yürüyor ve Sebastian'ın görüş alanı içinde konumlanıyor. Aralarındaki etkileşimi duymak için yaklaşıyorum.

"Binada yeni misin?" diye soruyor barista bariz bir ilgiyle.

"Caddenin karşısına yeni taşındım," diye cevap veriyor beni rahatsız eden bir çekicilikle. "Uzmanlık alanınız neyse onu alacağım."

Sebastian'ın başını hafifçe kaldırışını izliyorum, dikkati yeni sese takılmış. Her zaman tetikte, kardeşim. Hafızası olmasa bile bazı içgüdüleri hâlâ yerinde.

Revel içkisini ve katlanmış bir peçetenin üzerindeki baristanın numarasını aldığı anda, boş bir yer arıyormuş gibi yaparak kasıtlı bir şekilde Sebastian'ın masasının yanından geçiyor. Sonra, sanki kazara olmuş gibi, durur.

"Affedersiniz," diyor kardeşime. "Buralarda iyi bir paket servis var mı acaba? Mahalleye yeni taşındık."

Sevimli, mutlu-şanslı adam rolüne bürünürken dudaklarında kolay, orantısız bir sırıtma oluşuyor.

Sebastian zorlukla gizlediği bir şüpheyi onu inceliyor, burnu hafifçe kırışıyor. "Ne aradığınıza bağlı."

Her zaman dost canlısı olan Jovie, Revel'e gülümsüyor. "İki blok doğuda harika bir Tayland restoranı var. Her zaman oradan sipariş veririz."

"Ben Revel," diyerek elini önce Jovie'ye uzatıyor. Akıllıca bir hareket. O daha kolay bir hedef.

"Jovie," elini sıcak bir şekilde sıkıyor. "Ve bu da Bash."

Kardeşim isteksizce elini uzatıyor. "Sebastian Lancaster." Arkadaş canlısı olmadığına dair açık bir mesaj olarak tam adını veriyor.

Elleri birbirine değdiği anda Sebastian'ın neredeyse belli belirsiz irkildiğini görüyorum. Aralarında bir şey geçiyor - belki de kardeşimin bilinçaltının derinliklerine gömülmüş bir tanıma. Revel de bunu hissediyor. Bunu gözlerinin hafifçe açılmasından anlayabiliyorum.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyor Revel yumuşak bir sesle ve o anın üstünü örtüyor. "Sabahınızı daha fazla bölmeyeceğim."

"Nereden taşındın?" Jovie, Sebastian'ın hafifçe başını sallamasına aldırmadan soruyor. Her zaman fazla güvenirdi.

"New York," diye yanıtlıyor Revel mükemmel bir rahatlıkla. "Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

Sebastian'ın gözleri kısık kısık bakıyor. "İlginç bir tesadüf. Biz de New York'tan taşındık. Yakın zamanda."

Kahretsin. Başka bir yer bulmalıydı.

"Dünya küçük," diyor Revel gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle öyle," diye katılıyor kardeşim, ses tonunda kendisinin bile tam olarak anlamadığı bir uyarı var.

Kendime engel olamayarak masalarına yaklaşıyorum. Ona yakın olmak her zaman, her yaşamda benim doğal halim olmuştur. Gözleri kısa bir süreliğine bana doğru kayıyor - görmüyor ama bir şeyler hissediyor. İkiz bağı, Yaşam ve Ölüm arasındaki perdenin ötesinde bile asla tam anlamıyla kopmaz.

Jovie, Sebastian'ın keskin bakışına aynı derecede tedirgin edici bir bakışla karşılık vererek, "Bölgede yeniysen, önümüzdeki hafta sonu düzenleyeceğimiz yardım etkinliğine gelmelisin," diyor. "Lancaster Tech'in sahibi, caddenin hemen yukarısında bir teknoloji firması. Tıbbi araştırmalar için ilk bağış toplama etkinliğimizi düzenliyoruz."

"Tıbbi araştırma mı?" Revel bir kaşını kaldırıyor, beni göremese de bir an için bana doğru bakıyor.

"Kız kardeşim tıp fakültesindeydi," diyor Sebastian sert bir şekilde. "Ölmeden önce." Son kısmı sert bir tonda, daha fazla zorlamamam için bir uyarı olarak ekliyor, ama sözlerine dolanan acıyı duyabiliyorum.

Acı, kısa bir süre için ona dokunabilmeyi dilememe neden oluyor. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi onu teselli etmeyi.

"Kaybınız için üzgünüm," diyor Revel ve sesindeki içten sempati beni şaşırtıyor.

Sebastian otomatik olarak "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor, sonra da saatine bakıyor. "Gitmeliyiz, Jovie. Yirmi dakika içinde yönetim kurulu toplantısı var."

Eşyalarını toplarken Jovie peçeteye bir şeyler yazıp Revel'e uzatıyor. "Adres ve etkinlik detayları. Umarım orada görüşürüz."

Sebastian pek memnun görünmüyor ama onlar ayrılırken bir şey söylemiyor. Onlar gittikten sonra Revel onların boşalttığı masaya oturur ve içkisinden bir yudum alır.

"Artık ortaya çıkabilirsin," diye mırıldandı. "Gittiler."

Jovie'nin boşalttığı sandalyede sadece onun görebileceği şekilde cisimleniyorum. "Bir şey hissetti."

"Biliyorum." Revel kaşlarını çattı. "Orada hâlâ Sebastian'dan beklediğimden fazlası var."

"Ve sen de ilk izlenim olarak pek iyi bir izlenim bırakmadın," diyorum tedirginlikle. "O zaten şüpheli."

"Kardeşin her zaman şüpheliydi. Bir tanrı olarak bile." Revel peçeteyi cebine sokuyor. "Ama Jovie benden hoşlanıyor."

"Jovie herkesi sever." Öne doğru eğildim. "El sıkıştığınız o an neydi? İkinizin de tepkisini gördüm."

Revel bir an sessiz kaldı, gözlerini kahvesine dikti. "Bir an için Aurelys'i onun içinde hissettim. Güneş ışığına dokunmak gibi." Bana bakıyor. "O hâlâ orada, Sienna. Yaşam Tanrısı hâlâ onun içinde."

Her şeye rağmen içime bir rahatlama doluyor. "O halde umut var."

"Hayat söz konusu olduğunda her zaman umut vardır," diyor ile sinir bozucu bir güven.

Gözlerimi deviriyorum. "Felsefi yorumlarını bana bırak."

"Felsefeden bahsetmişken," diye devam ediyor Revel sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Onları Lancaster Tech'e kadar takip etmeliyiz. Güvenlik ve erişim açısından neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeliyiz."

"Şimdiden haneye tecavüzü mü planlıyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu pek de tanrısal bir davranış gibi görünmüyor."

"Bunu şu anda bir kafeye musallat olan Ölüm Tanrıçası söylüyor." Ayağa kalkıyor, parayı masaya bırakıyor.

Kafeden çıkarken, Sebastian ve Jovie'nin geri çekilen formlarına bir göz atıyorum, çoktan sokağın yarısına kadar dönmüşler. İkizim, Yaşam Tanrısı, şimdi gerçekte kim olduğunu hatırlamayan ölümlü bir milyarder. Ve ben, Ölüm Tanrıçası, bir kez daha onun peşinden giden bir hayalet dönüşüm.

İroni benim için kayıp değil: Ölüm, Yaşam'ı kendi aptal kalbinden kurtarmak için umutsuzca çabalıyor.

Sienna

Eğer Bash ve Jovie'yi Lancaster Tech'in pırıl pırıl cam kapılarından takip edersem, şu anda olduğum hayalet gibi sessizce onun arkasından süzülürüm. Ben geçerken güvenlik görevlisi irkilmiyor. Bir kez daha havadan başka bir şey değilim. Revel, Sebastian gidene kadar geride duracak, sonra ilahi özünü kullanarak bir çalışan anahtar kartını tezahür ettirecek.

Kardeşim yanında karısıyla lobide kendinden emin adımlarla yürüyor, onu korkuya varan bir saygıyla karşılayan çalışanlara başıyla selam veriyor. Onlar milyarder CEO'larını görüyorlar, bir zamanlar yeni doğan yıldızlara hayat üfleyen ilahi varlığı değil.

"Günaydın Bay Lancaster," diye cıvıldıyor asistanı, dolgun kalçaları ve yuvarlak yanaklarıyla yaşlı bir kadın ve ona şık bir tablet uzatıyor. "Yönetim kurulu konferans odasında bekliyor."

Bash adımlarını bozmadan tableti alır. "Onlara beş dakika de, Diane."

Jovie ayrılmadan önce yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor, kendi ofisine doğru ilerlerken kalçası sallanıyor.

Omzunda durup yüzünü inceliyorum. Bu ölümlü halimizle bile aynı özellikleri paylaşıyoruz: yüksek elmacık kemikleri, derin gözler, gülümsediğimizde sol yanaklarımızda beliren hafif gamze. Bash'in artık nadiren gülümsemesi dışında. Eskiden Aurelys'te olduğu gibi değil, kahkahaları çiçeklerin kendiliğinden açmasına neden olurdu.

"Yorgun görünüyorsun," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bile bile. "Bütün bunlara değer mi?"

Adımlarının ortasında duraksıyor, kaşları hafifçe çatılıyor ve kalbimin durduğu bir an için beni hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ama ofisine doğru ilerlemeden önce sadece kravatını düzeltiyor. Ben de her zaman yaptığım gibi onu yakından takip ediyorum.

Tam da beklediğim gibi, New York'taki ofisinin neredeyse bir kopyası. Minimalist, tertemiz, tavandan tabana pencereleri Seattle'ın silüetine bakıyor. Yağmur camdan aşağı gözyaşı gibi süzülüyor. Yarı saydam elimi soğuk yüzeye bastırıyorum, birlikte yaşadığımız son hayatı acı verici bir netlikle hatırlıyorum.

Yaşadığımız tüm hayatlar arasında bu en canlı olanı. Bu ölüm en derin izi bıraktı. Belki de en yenisi olduğu için. Belki de kardeşimi kıran bu olduğu için.

"Geri dönmedin," diye mırıldanıyorum, Bash'in bilgisayarındaki belgeleri incelemesini izlerken. "Aurelys'e dönmen gerekiyordu ama onu bırakmadın."

Tabii ki beni duymuyor. Köşedeki dosya dolabından bir dosya alıyor, sonra topuklarının üzerinde geri dönüp ofis kapısından çıkıyor. Başka ne yapacağımı bilemeden yerimde kalakalıyorum. Yönetim kurulu toplantısını dinlemeye hiç niyetim yok, orası kesin.

Dikkatim boş masasının üzerindeki tek çerçeveli fotoğrafa kayıyor -Bash ve Jovie bir feribotta gülüyorlar, Seattle rüzgârı Jovie'nin saçlarını karıştırıyor. Kadın gelinliğini giymiş, adam da resmi bir smokin giymiş. Daha önce hiç kimseye ona baktığı gibi baktığını görmemiştim. Ne tüm fani yaşamlarımızda, ne de cezamızdan önceki çağlarda.

Dokunmaya çalışırken hayalet parmaklarım çerçevenin içinden geçiyor. Hayal kırıklığı kabarıyor, sıcak ve tanıdık. Ölü olmak yeterince can sıkıcı. Ruh formuna hapsolmuş bir tanrıça olmak ise düpedüz aşağılayıcı.

"Cennette sorun mu var?" Revel'in sesi beni irkiltiyor.

Döndüğümde onu kapının pervazına yaslanmış, ağzı ukala bir sırtıyla yukarı kalkmış halde buluyorum. Ölümlüler âlemindeki varlığı rahatsız edici.

"Senin ipucu ya da işe yarar bir şeyler arıyor olman gerekmiyor mu?"

Tersliyorum. Revel sırtıyor ve kapı çerçevesini iterek pencerenin yanında bana katılıyor.

"Zaten senden öndeyim. Hadi tartışmak için dairemize geri dönelim."

"Dairemize mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bizim' diye bir şey yok. Daireyi sen alıyorsun. Ben oraya musallat oluyorum."

"Anlambilim." Omuz silkiyor, masasının üzerindeki fotoğrafı inceliyor.

"Gerçekten hatırlamıyor, değil mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyor. O artık tamamen Bash Lancaster. Tanrı kompleksi olan milyarder teknoloji dehası." Bir kahkaha attım. "İronik, düşününce."

Revel benim küçük şakamı komik bulmadı. Onun yerine fotoğraftaki ikinci kişiyi işaret etti. "Peki ya kız? Jovie mi?"

"O " Duraksıyorum, gözlemlediklerimi ve hatırladıklarımı itiraf etmekten çekiniyorum. "Ona iyi geliyor. Onu daha önce görmediğim bir şekilde dengeliyor."

"Bu çok rahatsız edici," diye mırıldanıyor.

Benden bir kahkaha kaçıyor. "Bunun için tek kelime bu. O geri gelmeden gitmeliyiz."

Ofisten ayaklarımızı sürüyerek çıkarken bakışlarımı yere dikiyorum. "İşten sonra onu kontrol etmem gerekiyor. Hayatta kalan tarikat üyeleriyle bağlantısı olduğundan şüphelendiği bir yönetim kurulu üyesini araştırıyor."

"Zaten etkinliklerine bir davetiye aldım. Belki o zaman biraz araştırma yapabilirim," diye cevap veriyor Revel yumuşak bir şekilde. "Çekici olmanın faydaları."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen buna böyle mi diyorsun?"

Binadan çıkarken birbirimize ayak uyduruyoruz, tuhaf bir çift - geçici Yaşam Tanrısı ve Ölüm Tanrıçası - habersiz ikizimin arkasından geliyor. Revel ve benim aramdaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyor, sinir bozucu ve görmezden gelinmesi imkansız.

Saatler sonra, dairemizde tek başıma amaçsızca dolaşıyorum ve sonunda her şeyi anlamama izin veriyorum. Buraya ilk geldiğimizde planlarımıza o kadar odaklanmıştım ki geçici evimizin detaylarını özümseyememiştim. Lüks olduğu doğru. Beyaz duvarları ve benim zevkime göre çok fazla penceresi var. Ama Bash ve Jovie'nin binasının manzarası mükemmel.

"Ölümlüler için hiç de fena değil," diyorum kendime isteksizce.

Yatak odam sade ve kalabalık. Bir ofis istediğini söylediği için, ona köşesine bir masa sıkıştırılmış boş bir oda verdiler.

bir kraliçe yatağın yanında. Yine de midemi düğüm düğüm eden ve aklımı başımdan alan şey bu değil. Bana gösterdiği ilgi. Benden nefret etmesi gereken bu adam şimdiden ihtiyaçlarımı yakınımnda tuttuğum herkesten daha fazla önemsedir.

Bu benim hakkımda ne söylüyor? Çevremde tuttuğum insanlar hakkında?

O bir kez daha kestirirken ortalık sessizdi. Ona ölümlülerin geceleri uyuduğunu ve Aurelys'in aksine burada güneşin daha kolay battığını söyledim. Ama etrafındaki en parlak ışıklarla uyumaya şartlanmış olmalı ve muhtemelen zihni hâlâ ilahi âlemin saatine takılı kalmış durumda.

Tam yatağımda rahatlamaya başlamışken, odalarımızı ayıran banyodaki duşun gıcırdadığını duyuyorum. Su başımın yanındaki duvara doğru akıyor, aşağıdaki şehrin kaosunu engelleyen sakinleştirici bir beyaz gürültü.

Meditatif bir duruma geçiyorum, arkama yaslanıp öylece kalmaya ne kadar ihtiyacım *olduğunu* fark etmiyorum. Aurelys'e döndüğümde, hemen görevlerime geri döndüm. Bu diyar tam bir kasırga gibiydi. Bu formdayken uyumuyorum ama yine de arada bir dinlenmem gerekiyor.

Başımı yastığa koyduğumda, zihnim Revel'e giden yasak bir yol açıyor. O, tanrısal bedeninin hafifletilmiş bir versiyonu olan ölümlü haliyle su spreyinin altında duruyor.

Bunu yapmamalıyım. Zihnimin mahremiyetinde bile onu bu şekilde ihlal etmemeliyim. Ama düşüncelerimin su damlacıklarıyla vücudunun hatlarını izlemesine engel olamıyorum. Neredeyse her gözeneğinden sızan saf erkekliği hayal etmekten.

Gözlerim açıldı ve artık yatmadığımı fark ettim. Aslında artık odamda bile değilim.

Banyonun ortasında durmuş, Revel'in çıplak bedenini örtecek kadar buğulanmamış duşun cam kapılarına bakıyorum.

Sabunlu bir bezi teninde gezdirirken iri elleri vücutunda geziniyor. Beni fark etmiş gibi görünmüyor, bu da demek oluyor ki akılsızca meditasyon halimde en azından kendimi onun görüşünden gizlediğimden eminim.

Ne yazık ki görünmezliğimi kullanmam gereken şekilde kullanmıyorum - kapıdan dışarı fırlamak ve bu konudan bir daha asla bahsetmemek için. Bunun yerine, gözlerimin elleriyle birlikte aşağıya, vücudunun tüm sert hatlarına kaymasına izin veriyorum. Paçavrayı öfkeyle vücuduna sürterken görmezden geldiği sert ereksiyona

Karnı, kalçaları, uylukları. Yalvaran kısmı hariç vücudunun her yerine dikkatini veriyor.

Daha *önce* de erkeklerle yakınlaştım, besbelli. Özellikle de etrafında büyüdüğüm tanrıların sulandırılmış bir versiyonu gibi olan ölümlü erkeklerle. Erkek anatomisine çok aşınayım ve etkilerine karşı bağışıklığım yok. Beni rahatsız eden genellikle ağızları oluyor. Çenesini nasıl kapatacağını bilmeyen bir erkek kadar tahammül edemediğim bir şey yok ve çoğu bu şemsiyenin altına giriyor. Ama Revel'de farklı olan bir şey var. Beni itmek yerine kendine çeken tuhaf bir yanı.

Diğer erkeklerin çoğu teslim olurken onun kendisiyle savaşması. Her ne düşünüyorsa, onları kabul etmek istemiyor.

Bu açıklama ilgimi çekince daha da yaklaşıyorum.

Aklında ne var, geçici tanrı? Ve neden bununla bu kadar çok savaşıyorsun?

Havada bir şey değişiyor ve Revel'in başı bana doğru dönüyor, gri gözleri doğrudan üzerime dikiliyor. Banyoyu kesen buz gibiler. Bana soru dolu bakışlar atarken elini karnının alt kısmına dayıyor ama kendini görüş alanımdan korumak için herhangi bir girişimde bulunmuyor.

Kahretsin. Ondan önce tezahür ettim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesinde her zamankinden daha fazla zehirle.

Bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona aval aval bakarken yakalandım, açık ve net. Mahremiyetini ihlal ettim ve şimdi muhtemelen beni kapı dışarı edecek. Peki ne yapabilirim ki?

Ben bir hayaletim. Hiçbir yerde *var değilim*.

"Ben sadece sana bir soru sormaya geldim." Ağzımdan acınası bir yalan döküldü.

"... Tamam mı?"

Hay sikeyim. Şimdi böyle bir ihlale degecek bir şey sormam gerekiyor. Yine de o karşımda çırılçıplak dururken düşünemiyorum. Hâlâ ereksiyonunu saklamıyor, burada olduğumu fark ettiğine göre daha büyük görünüyor. Ya da belki de burada olmamam *gerektiği* çok açık olduğu için öyle hissettiriyor.

Dudaklarının kenarından ukala bir sırıtma geçiyor ve gözlerim doğrudan sol yanağındaki gamzeye gidiyor. "Bakıyorsun, tanrıça."

Başımı sallayarak, çatık kaşlı bakışlarımı yere indiriyorum. "Hayır, ben değil."

"Eminim daha önce bir erkek bedeni görmüşsünüzdür. Özellikle de bir ölümlünün."

"Yaptım," diye biraz fazla agresif bir şekilde karşılık veriyorum. Ve onu iyice utandırmak isteyen bir çocuk olduğum için, "Onları bu kadar heyecanlandırmak için genellikle daha fazlasını yapmam gerekir" diye ekliyorum.

Başını onaylarcasına sallıyor, gözleri tekrar bana dönmeden önce püsküren suya doğru kayıyor. "Bunun kafana girmesine izin verme. Bir dişinin ilgisi olmadan bu kadar uzun süre kalmaya alışık değilim. Şu kapıdan bir ölüm perisi girse yine aynı şekilde tahrik olurum," diye açıklıyor soğukkanlılıkla ve ben kaşlarımı çatmaya çalışmıyorum.

Başparmağımı omzumun arkasına, kapıya doğru atıyorum. "Pekala... Ölümlüler diyarı Aurelys gibi teşhircilerle dolu olmadığı için üzgünüm. Eminim size daireyi kiralayan nazik kadın yardımcı olabilir. Ya da belki o baristanın numarasını kaydetmeliydiniz. Boş olabilirdi."

Sesim kıskanç geliyor. Sesimin kıskanç, bıkkın ve kaba çıktığını biliyorum -o kadınların hepsi masum- ama yine de kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamıyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve köpükleri tekrar tenine sürmeye devam ediyor. Bu sefer ereksiyonunu görmezden gelmiyor. Bunun yerine onu kavlıyor ve ağzımı sulandıran bir vuruş yapıyor. "Korkarım iştahımı doyuramayacaklar, tanrıça. Ama öneriniz için teşekkür ederim."

Bir pompa daha. Kanımın pompalanması durdu.

"Sen işini bitir ve giyin. Konuşmamız gereken planlarımız var." Bununla birlikte, hâlâ kendini okşayıp okşamadığını görmek için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alıkoymak için sahip olduğum tüm kişisel kısıtlamaları toplayarak doğruca kapalı kapıdan içeri giriyorum.

Neredeyse başarıyordum. Son saniyeye kadar, kapıdan süzülmeden hemen önce, arkama bakmama izin veriyorum ve o rahatsız edici gamzenin bana baktığını görüyorum.

Revel yatak odasından çıkıyor, yüzü kızarmış, üzerinde eşofman altı ve düz bir tişört var. Geçmişte onu giyerken gördüğüm her şeyden çok daha rahat.

"Varlığınla beni bir kez daha şerefledebildiğine çok sevindim, geçici tanrı," diye acı acı selamlıyorum. Bu tavrımın iyi bir nedeni yok. Ona aval aval bakarken yakalandığım için hâlâ çok rahatsızım ve içgüdüsel olarak kaba davranıyorum.

"Umbraeth Kraliçesi'ni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Bana öyle deme." Geçici olarak terk ettiğim sorumluluklarımın hatırlatılmasından rahatsızlık duyarak arkamı dönüyorum.

"Ne gerekir I Ara Sen, Sonra? Sienna? Bayan Lancaster? Lancaster? Morbidness'ınız?"

"Sen sadece işine odaklan," diye çıkıştım. "Bash'e yaklaşmamız gerek. Ne kadarını hatırladığını öğrenmeliyiz."

Bash güvenli bir konu. Rahat bir konu.

Revel mutfak lavabosunda duraksıyor. "Peki ya sen? Burada ne iş yapıyorsun?" Omuz silkerek burnumu yukarı doğru eğiyorum. "Senin göremediğin şeyleri görmek."

Buna karşı bir cevabı yok. Bunun yerine, kilerden bir protein çubuğu çıkarıyor ve somurtarak odasına gidiyor.

O gittikten sonra pencereye doğru kayıyorum, sürekli yağan yağmurun arasından Seattle'ın ışıklarının bulanıklaşmasını izliyorum ve ona sormak için banyoya geldiğim şeyi hiç sormadığını fark ediyorum. Bu küçük merhametten dolayı mutlu mu olmalıyım yoksa her şeyin yalan olduğunu bildiği ve sadece mahremiyetini ihlal etmek için orada bulunduğum için utanmalı mıyım karar veremiyorum.

Burada olmak, Bash'e bu kadar yakın olup da ona gerçekten ulaşamamak başlı başına bir işkence. Ama öngörülebilir gelecekte Revel ile aynı mekânı paylaşmak kadar işkence değil.

Alnımı soğuk cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Daire şimdiden daha küçük geliyor, onun yokluğunda bile varlığıyla kalabalık. Bu imkansız olacak.

Ani bir farkındalık titreşimi beni ayağa kaldırıyor. Biri bana bakıyor. Biri beni görüyor.

Yavaşça sokağın karşısındaki binaya doğru dönüyorum. Bizimkinin tam karşısındaki pencerede, Jovie gözlerini kocaman açmış, kahve fincanı dudaklarının ortasında donmuş duruyor.

Beni görüyor.

Gözlerimiz binalar arasındaki, Yaşam ve Ölüm arasındaki uçurumda kilitleniyor.

"Sienna?" Dudaklarının adımı söylediğini görüyorum. Ve böylece her şey değişir.

Revel

Kiraladığım dairedeki boy aynasının önünde dururken özel dikim takım elbisemin manşetlerini **ayarıyor**, yakalarını düzeltiyorum. Bu gece Lancaster Tech hayır galası var ve iyi bir izlenim bırakmam gerekiyor. Seattle'da tam iki ölümlü hafta geçirdim ve Sebastian ya da Jovie'ye yaklaşma konusunda neredeyse hiç ilerleme kaydedemedim.

Başarısızlığın beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Çok gülünç görünüyorsun," diye Sienna'nın sesi arkamdan süzülüyor.

Yatağımın kenarına tünemiş hayalet formunu görmek için dönüyorum, hafif gözleri sadece benim için ayırdığı o daimi küçümseme bakışıyla beni inceliyor. Bir ruh olarak bile dikkat çekici; uzun sarı saçları, yatak odamın loş ışığında hafifçe parıldayan omuzlarına dökülüyor.

Bu garip kıyafeti giymem gerektiğini bilmemin tek nedeni oydu, çünkü ölümlülerin bu gibi etkinliklerde ne giydiğini tam olarak bilmeme izin verirken hiçbir duygusunu esirgemedi. Ancak, mağazada renklere ve desenlere takılmaya başladığında, onu kovdum ve nazik satış görevlisinin geri kalanında bana rehberlik etmesine izin verdim.

Şu anda takındığı kaş çatma hali, kadının tavsiyesine katılmadığını gösteriyor.

"Bazılarımızın gerçek bir fiziksel izlenim bırakmaya ihtiyacı var, sadece insanları korkutmak için etrafta dolaşmaya değil."

"Ben yüzmüyorum," diye tersliyor ve şimdi ayakta duran yansımasını yakalıyorum, kollarını kavuşturmuş. "Ve insanları korkutmuyorum."

"Bunu dün gece kapıda belirmeye karar verdiğinde yemeğimi düşüren teslimatçıya söyle."

Akşam yemeğinde yediğim pizzayı hatırlayınca midem gurulduyor. Bu diyarla ilgili bir başka şey de bu - ölümlü yemekleri iğrenç. Sanki Aurelys'te kullandığımız baharatların yarısına sahipler ve bunları nasıl eşleştireceklerine dair hiçbir fikirleri yok.

Gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor. Bu yeni bir şey. Bu daireyi paylaştığımız iki haftadan sonra, neredeyse rahat bir hale gelen sürekli didişme ritmine girdik.

"Neden burada olduğumuzu unutma," diye hatırlatıyor, sesi hafifçe yumuşayarak. "Kardeşim inatçıdır. Buna dikkatle yaklaşmalısın."

"Sebastian'ı sandığından daha iyi tanıyorum," diye biraz fazla sert bir şekilde karşılık veriyorum. Onun şefkati beni rahatsız ediyor.

Neyse ki kısa sürdü.

"Yaşam Tanrısı'nı tanıyorsun," diye sertçe düzeltiyor beni. "Milyarder CEO Bash Lancaster'ı tanı mıyorsun."

Saatimi kontrol ediyorum -ölümsüz bir varlık için gereksiz bir aksesuar ama uyum sağlamaya çalışıyorum. "Lafı açılmışken, geç kalmak istemiyorsam gitmem gerek. Ölümlü kadın üzerinde kötü bir izlenim bırakamam."

Jovie'den bahsedince Sienna'nın ifadesi değişiyor. "Kötü bir izlenim mi bıraktın? İmkânsız."

"Bu Ölüm Tanrıçası'nın kendisinden gelen bir iltifat mıydı?" Beni etkilemesinden nefret ederek mırıldanıyorum.

Küçümsüyor. "Pek sayılmaz. Ben hayalet olmakla uğraşırken senin tüm eğlenceye sahip olmanı kıskanıyorum." Avucunu boynuna sürtüyor, yüzyıllardır gerçek anlamda insan olmamış biri için şaşırtıcı derecede insani bir hareket.

"İnsan deneyimi sanıldığı kadar güzel bir şey değil." "En azından Bash ve Jovie senin orada olduğunu biliyor," diye yakınıyor.

"Seni kafeden görmüş olabileceğini söylemiştin." Kravatımı son bir kez daha düzeltiyorum, geçen geceki itirafından kalan kızgınlığı geri itiyorum. "Yani bunun mümkün olduğunu biliyoruz. Ayrıca, Hayat Tanrısı'na aşık oldu. Hem de iki kez. Belli ki açık fikirli."

Bu bana bir gülümseme hayaleti kazandırdı - Ölüm'ün kendisinden nadir görülen bir görüntü.

Boğazımı temizleyerek ellerimi insani eşyalarımın geri kalanını toplamakla meşgul ediyorum; telefon, cüzdan ve dairenin anahtarı. "Gala için gitmem gerekiyor. Ya Sienna?" Duraklıyor ve bana dönüyor. "Ben yokken herhangi bir sorun yaratma."

Umбраeth'teki imzası olan gece açan yaseminin en hafif kokusunu geride bırakarak kaybolmadan önce bir kez başını sallıyor. Onun özünün nasıl böyle bir koku taşıdığını hiç anlamadım.

Ölüm bu kadar davetkâr kokmamalı.

Lancaster Tech hayır galası Seattle Sanat Müzesi'nde düzenleniyor; büyük lobi parıldayan ışıklar ve Aurelys'in perilerini kışkandıracak özenli çiçek düzenlemeleriyle dönüştürülmüş. Sayısız ilahi kutlamada bulundum ama ölümlülerin sınırlı kaynaklarıyla sihir yaratmaya çalışmasında büyüleyici bir şey var.

Seattle'ın elit kalabalığı arasında Sebastian'ı bulmak için odayı tarıyorum. Onun yerine, açık renk saçlarını ve Sebastian'ın gözlerini tamamlayan koyu yeşil elbisesiyle göz kamaştıran Jovie'yi görüyorum. Boynunda altın rengi, kalp şeklinde bir kolye asılı ve ışığı öyle tuhaf bir şekilde yakalıyor ki, neredeyse parlıyormuş gibi görünüyor. Yaşlı bir çiftle gülüşüyor, eli Sebastian'ın olması gereken yerde, yanındaki barın üzerinde duruyor.

Yaklaşmadan dirseğimde bir varlık hissediyorum.

"Bay Revel Seravelle, değil mi?"

Döndüğümde arkadaşımı yanımda, elinde iki şampanya kadehiyle buluyorum. Bana bir tane uzatıyor, ben de başımı sallayarak kabul ediyorum. Aynı anda hem kendisine benziyor hem de hiç benzemiyor. Aynı siyah saçlar ve Sienna'ninkileri yansıtan çarpıcı yeşil gözler. Ama bu haliyle ona karşı bir sertlik var. Bakışlarında, kaygısız Yaşam Tanrısı'nın asla sahip olmadığı bir kurnazlık.

"Bay Lancaster," diye selamlıyorum onu, Jovie'yle birlikte beni etkinliğe davet ettiklerinde soyadımı söylemediğimi görmezden gelerek. Bunun yerine dudaklarımı şampanyadan bir yudum almakla meşgul ediyorum ve "Etkileyici bir etkinlik," diye mırıldanıyorum.

"Sienna için özel bir şey olsun istedik," diyerek omuz silkiyor ve kız kardeşinin adını söylemesinin ne kadar tanıdık, ama onun ölümlü yaşamından söz etmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum.

"Evet, bu konuda Tanıştıktan sonra Lancaster Tech hakkında biraz araştırma yaptım. Sienna Lancaster'la akraba olduğunuzu ya da onun bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Kaşları şüpheyile havaya kalktı. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Kısaca, evet. New York'a ilk taşındığımda arkadaşlık." Dün gece Sienna'nın güvenini kazanmanın bir yolu olarak onu tanıdığım hikâyesini uydurmaya karar verdim. Sienna bana güveniyorsa, onun da güvenmemesi için hiçbir neden olmadığını anlaması gerekirdi.

Ama yüzündeki ifade bana bunun yanlış bir hesaplama olabileceğini söylüyor ve arkadaşımı tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. "İlginç."

Ortamı yumuşatmak için konuyu değiştiriyorum. "Şirketinizin rejeneratif tıpla ilgili son çalışmalarından etkilendim. Daha önce yaptığınız yazılım teknolojilerinden oldukça farklı bir noktaya gelmişsiniz," diyorum, ki bu tamamen yalan değil. Şu anda insan ömrünü uzatmaya odaklanan şirketinin belli bir şiiresselliği var.

"Rejeneratif tıp," diye tekrarlıyor yavaşça, bardağının kenarından beni inceliyor. "Peki bu alandaki geçmişiniz tam olarak nedir Bay Seravelle? Hakkınızda bilgi bulmakta zorlanıyorum."

Doğrudan saldırı. Buna hazırlıklıydım.

"Çoğunlukla denizaşırı ülkelerde çalıştım. Özel araştırmalar, çok özel çevreler." Bakışlarına ilahi bir bilginin sızmasına izin vererek gülümsüyorum. "Hücresel yenilenme üzerine yaptığınız çalışmalar bana doğu şifa geleneklerinde kullanılan teknikleri hatırlatıyor. Kadim bilginin modern bilimle buluşması."

Gözlerinde bir şey parlıyor - kısa bir tanıma anı, hemen bastırılıyor. Sebastian hâlâ orada, ölümlü kimliğinin katmanları altında gömülü.

"Sanki bu kadim teknikleri ilk elden öğrenmiş gibi konuşuyorsun," diyor dikkatle.

"Bazı bilgiler hafıza gibi hissettiriyor, değil mi?" Tepkisini yakından izleyerek yanıt veriyorum. "Sanki birden fazla yaşam boyunca taşımışsınız gibi."

Çenesi geriliyor ve bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum. Sonra Jovie yanında beliriyor ve kolunu onunkinin arasından geçiriyor.

"İşte buradasın! Her yerde seni arıyordum." Sıcak gülümsemesini bana çeviriyor. "Geldiğinizi gördüğüme sevindim, Bay . . . " Sözleri soru işaretiyle kesiliyor, adımı hatırlayamadığı belli olunca dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor.

Belli ki kimliğimi kocası kadar iyi araştırmamış.

"Revel Seravelle," diyorum uzattığı eli tutarak. Yaşam Tanrısı'nı bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu yakından görebiliyorum. Ölümlülerde nadir görülen bir ışıltı var onda, gülümsemesinde neredeyse ilahi bir nitelik.

"Evet, Revel." Başını sallıyor ve sanki hafızasına kazıyormuş gibi parmağıyla şakağını işaret ediyor. "Bu doğru."

"Revel de bana rejeneratif tıp projelerimize olan ilgisinden bahsediyordu," diyor Sebastian, kolu Jovie'nin beline sahiplenici bir şekilde dolanıyor.

Jovie hemen, "Bir ara laboratuvarları gezmeye gelmelisin," diye teklif ediyor ve Sebastian'ın ya fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği sert bir bakışını kazanıyor. "Araştırma bölümünün yönetimine yardım ediyorum. Dâhilerimiz araştırmayla ilgilenirken ben de evrak işlerinin çoğunu yapıyorum." Ne ses tonundaki güvensizliği ne de Sebastian'ın gözlerindeki gerginliği fark ediyorum. "Büyüleyici bir iş yapıyoruz."

Böylesine alçakgönüllü bir kadını seçeceğini kim tahmin edebilirdi ki? "Bunu çok isterim," diye cevap veriyorum, açık sözlülüğünden gerçekten etkilenmiş olmama rağmen

Sebastian'ın bariz güvensizliği.

Araya girmek için ağzını açtığında telefonu çalıyor. "Her şey yolunda mı?" Jovie kaşlarını hafifçe çatarak kontrol ettiğinde soruyor.

"Sadece iş," diye geçiştiriyor ama yüz hatlarına kazınmış endişeyi fark ediyorum. Ölümlü dünya dikkatini çekiyor ve onu buraya bağlı tutuyor.

"Aslında," diyor Jovie, sesi hafifçe düşerek, "sana bir şey sormak istiyorum, Revel." Önce Sebastian'a, sonra da bana bakıyor. "Tuhaf gelebilir ama apartmanında hiç olağandışı bir şey yaşadın mı? Orada olmaması gereken şeyler görmek gibi?"

Nabzım hızlanıyor. Bu Sienna'yla ilgili.

"Ne tür şeyler?" Dikkatlice soruyorum.

Sebastian'ın dikkati tamamen konuşmamıza kayıyor, gözleri kısılıyor.

"Önemli bir şey değil," diye araya giriyor ve karısına ters ters bakıyor.

"Jovie bugün artık ortalıkta olmayan birini gördüğünü s a n d ı. Sadece bir ışık oyunu."

Ama Jovie başını sallıyor, yüz hatlarında kararlılık beliriyor. "Bu bir numara değildi. Ne gördüğümü biliyorum. Sienna'ydı."

İsim aramızda havada asılı kalıyor. Sebastian'ın yüzü hafifçe soluyor.

"Sienna mı?" Cahil gibi davranarak tekrarlıyorum. "Yani ... " Kollarımı açarak onun onuruna düzenlenen etkinliğe doğru işaret ediyorum.

"Kız kardeşim, evet," diyor Sebastian sıkıca, gözleri gözlerimden hiç ayrılmadan.

yüz.

"Onu gördüm," diye ısrar ediyor Jovie, Sebastian'a dönerek. "Tıpkı bizim düğünümüz gibiydi. Ve o zamandan beri birçok kez ortaya çıktı. Bu öğleden sonra da dahil, kahvemi beklerken. Orada durmuş beni izliyordu. Sonra gülümseyip adımı mırıldandı ve biri yanımdan geçerken ortadan kayboldu. Tıpkı birkaç hafta önce ben yürüyüşe çıktığımda yaptığı gibi."

İfademî nötr tutuyorum ama içimden Sienna'nın sabırsızlığına lanet ediyorum. Bir planımız vardı. Bu işe alıştıra alıştıra girmesi gerekiyordu, halka açık bir kafede ortaya çıkıp kadını korkutması değil. Görünüşe göre kendi kurallarına göre oynuyormuş.

Ama neden, neden, *neden* bana bunu söylüyorlar? Elbette, ölümlüler ölü kız kardeşlerinin hayaletini gördüklerini düşündüklerini yabancılarla paylaşmazlar. Bu bir test mi? Benden mi şüpheleniyorlar?

"Keder bazen bazı şeyleri görmemizi sağlar," diyorum dikkatle.

"Artık yas tutmuyorum," diyor Jovie kararlı bir şekilde. "Ne gördüğümü biliyorum. Ve garip bir nedenden ötürü senin de bildiğini hissediyorum." Tereddüt ediyor, Sebastian ve benim aramda gidip geliyor.

Tamam, demek ki Sienna'nın hayaletinden hiç korkmuyor.

Sebastian'ın eli şampanya kadehini sıkıca kavırıyor. "Stardust, lütfen. Burada olmaz."

Üçümüzün arasına rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Bu durumu kurtarmam gerekiyor.

"Zihin gizemli bir şeydir," diyorum usulca. "Birbirini derinden önemseyen insanlar arasındaki bağlar da öyle. Bazı bağlar ölümün bile ötesine geçer."

Sebastian'ın gözleri benimkilere kayıyor, ani bir şüphe alevleniyor. "Sözde tıbbi araştırmalarda uzmanlaşmış birinden ilginç bir bakış açısı bu."

"Farklı ilgi alanlarım var," diye cevap veriyorum, bakışlarını sabit tutarak. "Felsefe, mitoloji . . . Tüm biçimleriyle insanlık durumu."

O cevap veremeden salonun girişinde bir kargaşa oldu. Güvenlik görevlileri kapıya doğru koşarken kalabalık dağılır. Sebastian hemen Jovie'yi koruyucu bir tavırla yanına çeker.

"Burada kal," der ona, zaten kargaşaya doğru ilerlemektedir.

"Ona göz kulak olacağım," diye temin ediyorum onu, uzaklaşmadan önce uzun, şüpheli bir bakış daha kazanıyorum.

O gittikten sonra Jovie tamamen bana dönüyor. "Bir şey biliyorsun," diyor, bir soru değil, bir ifade. Bir suçlama. "Sienna hakkında."

Tereddüt ediyorum, cevabımı ölçüyorum. "Bunu düşündüren ne?"

"Ondan bahsettiğimde verdiğin tepki. Ve sende bir şey var. . . " Beni dikkatle inceliyor. "Bana birini hatırlatıyorsun ama kim olduğunu çıkaramıyorum."

Koridordaki ışıklar titriyor, geri gelmeden önce bizi bir anlığına karanlığa gömüyor. Tekrar yandıklarında irkiliyorum.

Yanımda duran, odadaki diğer herkes tarafından açıkça görülemeyen Sienna.

"Boo," diyor, sesi şaka yollu yükseliyor.

Onu görmezden geliyorum, Jovie'nin güveninin bu küçük parçasını, yanımda duran çocuksu tanrıçayı boktan bir sırtışla azarlamak için kırmak istemiyorum.

İşte bu yüzden onunla çalışmaktan nefret ediyorum. Çok ciddiyetsiz. Evrenin tüm dokusunun çöküşüyle uğraşırken bu son derece sakıncalı bir durum.

Jovie'nin yüzünün rengi soluyor, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama Sebastian bize doğru geri adım atıyor. O da benim hissettiğim kadar kızgın görünüyor.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Yanlış alarm," diyor Jovie'ye, ama duruşu hâlâ gergin. "Biri davetiyesiz partiye girmeye çalışmış."

Ama Jovie dinlemiyor. Doğrudan Sienna'nın durduğu boşluğa bakıyor, yüzü kül rengi. Tüm ilahi tanrılara yemin ederim ki, Sienna insanlarla dolu bir odada bu kadına kendini gösterdiyse, onu Umbraeth'e geri göndermek ve İlahi Konsey'in ikisini de halletmesine izin vermek için sahip olduğum tüm gücü kullanacağım. Belki kendi adıma onlarla bir tür anlaşma yapabilirim.

"Jovie?" Sebastian onun koluna dokunuyor. "Neyin var? Hayalet görmüş gibisin."

Sözlerindeki ironi gözümden kaçmıyor ve yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum.

Jovie sonunda Sebastian'a bakarak, "Hiçbir şey," diye fısıldıyor. Parmakları dalgınca kolyesinin çizgilerini takip ediyor.

Sebastian'ın yüzü sertleşerek bana dönüyor. "Ben yokken ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Işıklar söndüğünde sadece konuşuyorduk."

Jovie aniden, "Eve gitmem gerek," dedi. "Lütfen, Bash. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Sebastian hemen bir kolunu ona doluyor ama gözleri bana sabitlenmiş, derinliklerinde şüphe ve öfke mayalanıyor. "Elbette. Hadi gidelim."

Gitmek için döndüklerinde Jovie omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde korku ve merak karışımı bir ifade var. Ona hafifçe başımı sallayarak bu işin bitmediğini onaylıyorum.

"İyi uykular, Jovie," diye sesleniyorum arkalarından. "Rüyalar genellikle açıklık getirir." Sebastian duraksıyor, yavaşça arkasına dönüyor. "Az önce ne dedin sen?"

Aurelys'te söylediği bir cümleydi bu; uykusu bölünenleri kutsardı.

"Sadece ona iyi bir gece uykusu diliyorum," diye cevap veriyorum masumca. "Sarsılmış görünüyor."

Gözleri kısılıyor ama Jovie onu çekiştirerek uzaklaştırıyor, gitmeye hevesli. Gitmelerini izliyorum, Sienna'nın görünmez formu hâlâ yanımda.

"İyi gitti," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum ve azarlamak için ona doğru dönüyorum, "Konuştuğumuz şey bu değildi."

"Beni hissediyor," diye cevap veriyor Sienna, sesinde bir parça şaşkınlık var. Benim öfkemden etkilenmemiş.

"Ve şimdi Sebastian her zamankinden daha şüpheli. Mükemmel zamanlama bu arada."

"Sıkılmıştım ve sen de bir yere varamıyordun," diye tersledi. "Zaten etrafta olduğumdan şüpheleniyorlardı."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "En azından şimdi kapı açık.

Soruları olacaktır. Bir sürü."

"Sence Sebastian'a her şeyi anlatacak mı?" Sienna ağabeyi ve sevgilisinin az önce çıktıkları kapıya bakarak soruyor.

"Hiç şüphesiz," diye cevap veriyorum. "Asıl soru ona inanıp inanmayacağı ya da hayal gördüğüne ikna olup olmayacağı."

Bana dönüyor, kararlılık yüz hatlarını sertleştiriyor. Bir kez daha bir şeyler sakladığı hissine **k a p ı l ı y o r u m**. "Ona inanacak."

Çenesinin sert duruşunu, gözlerindeki ateşin hayalet formunu bile katı ve güçlü gösterdiğini düşünerek ona bakıyorum. O anda, ben

Sadece Ölüm Tanrıçası'na değil, ikizi için savaşan kız kardeşe, yüzyıllarca cezaya ve acıya katlanan kadına da bir bakış atıyorum.

Galadan ayrılırken, Sienna'nın yürürken bana nasıl yaklaştığını, adımlarımızın mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etmeden edemiyorum. Tüm didişmelerimize ve geçmişteki düşmanlığımıza rağmen, şu anda bir amaç için birleşmiş durumdayız. Ve bu konuda açıklanamaz bir şekilde doğru hissettiren bir şey var.

Sienna

Ortak dairemizdeki sessizlik, kopmaya hazır gergin bir tel gibi geriliyor. Revel son bir saattir kafesteki bir yırtıcı hayvan gibi volta atıyor. Parke üzerindeki ayak sesleri sinirlerimi bozmaya başladı.

Eve dönerken yediğim dayaktan daha iyi değil.

Zaman geçtikçe daha da sinirleniyor. "Dur,"
diyorum arkamı dönmeden. "Neyi
durdurayım?"

"Volta atmayı. Başımı döndürüyorsun."

Durmuyor. Aksine, adımları daha belirgin ve kasıtlı hale geliyor.
"Kardeşin beni bu gece onu takip etmekle suçladı."

Sonunda yüzümü ona döndüm. Revel galadan kalma kravatını gevşetmiş, siyah ipek bir ilmik gibi boynuna dolanmış. Açık kahverengi saçları ellerini defalarca karıştırmaktan dağılmış ve çenesinde zorlukla kontrol altına alınmış bir hayal kırıklığına işaret eden bir gerginlik var.

"Ne yazık ki Bash'in bu konuda hüküm verecek yeri yok." Bir kahkaha atıyorum, Revel'in eskisinden daha da asık suratlı görünmesini umursamayacak kadar kendi şakamla eğleniyorum. "O her zaman paranoyaktı," diye ekliyorum, odanın ortasına doğru süzülerek. "Çocukken bile her şeyi sorgulardı. Bu onun doğasında var."

"Bu çocukluk paranoyası değil Sienna." Volta atmayı bırakıp öfkesi arttıkça gümüş rengine yaklaşan o delici gri gözlerini bana diyor. "Doğaüstü bir şeyden şüpheleniyor. Bana bakış şekli, sanki bir tür büyü'nün arkasını görüyor gibiydi. Ve sen sadece buna katkıda bulundun."

İçimden, hayalet formumla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti geçiyor.
"Güzel. İlahi bilinci beklediğimizden daha hızlı uyanıyor."

"Ya da birisi ona yardım ediyor."

Suçlama aramızdaki havada asılı kalıyor. Boşuna olduğunu bilsem de aramıza mesafe koyarak yükseliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek," diyor Revel, mutfığa gidip bir şişe şarap çıkararak, "ne zaman ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, bizi geriye götürecek pervasızca bir şey yapıyorsun. Bu gece Jovie senin hayaletini daha önce gördüğünü söyledi. Düğünlerine kadar."

Şişenin tıpasını gereğinden fazla güç kullanarak açmasını izliyorum. "Nereye varmaya çalıştığından emin değilim," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Jovie ve Sebastian biz birlikte geldiğimizde evliydiler." Kendine cömert bir kadeh kırmızı şarap dolduruyor, sıvı loş apartman ışığında kan gibi koyu. "İddia ettiğin gibi Umbraeth'te güven içinde saklanıyorsan senin hayalet formunu nasıl görmüş olabilir?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tersliyorum, formum öfkeyle titrerken yalan dilimden kolayca düşüyor.

Revel beni Aurelys'e çağırmadan önce kısa bir süreliğine ölümlüler diyarına dönmüştüm. Sebastian ve Jovie'yi kontrol etmek ve geçici tanrıdan ne konuda yardım isteyeceğime dair bir fikir edinmek istedim. O gün Jovie ve Bash'in evlilik yemini edecekleri güne denk gelmişti.

Cevap vermeden önce uzun bir içki aldı. "Öyle değil mi? Neden Sebastian'ı hak ettiği yere geri getirmeye çalışan tek kişi benmişim gibi geliyor?" Kadehi öyle sert indiriyor ki şarap kenarından taşıyor. "Söyle bana Sienna, sen öldüğünde bu âlemde ne oldu?"

Hâlâ atıyor olsaydı kalbim dururdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bana yalan söyleme." Sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Galadan beri bunu düşünüyorum. Jovie'nin senden bahsetme şekli. Sebastian'ın senin ölümün için beslediği güçlü kan davası. Hikâyenin hayati bir parçasını kaçırıyorum, değil mi?"

Düşünmek için ondan uzak durmaya ihtiyaç duyarak oturma odasına doğru sürükleniyorum. Beni köşeye sıkıştırmasına ve bilmemesi gereken şeyleri itiraf etmesine izin vermeyeceğim. "Görevimizi tamamlamak için ihtiyacın olan tüm bilgilere sahipsin."

"Öyle mi?" Revel elinde şarap kadehiyle beni takip ediyor: "Bence orada ilişkiler kurmuşsun. Hala devam eden bağlar."

Bu kelime fiziksel bir darbe gibi çarptı. *Bağlılıklar*. İlahi alemde, bağlılıklar zayıflıklardır. Yargıları bulandırır, görevleri tehlikeye atar, İlahi Konsey tarafından cezalandırılmayla sonuçlanan türden hatalara yol açarlar.

"Yapmam gerekeni yaptım," diyorum dikkatlice. "Neydi o?"

Yüzümü ona dönerek öfkemin tamamen ortaya çıkmasına izin veriyorum. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, *geçici tanrı*. Buraya gelmeden önce bana karşı gelmemeni söylemiştim. Hâlâ senin üstün olduğumu unutma."

"Bir şeyler saklıyorsun, *tanrıça*." Unvanını tıpkı benim ona yaptığım gibi zehirli bir şekilde tükürüyor. Alaycı bir gülümseme ağzının sol tarafını çekiştirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, o rahatsız edici gamze benimle alay ediyor. Bundan hoşlanıyor -ben patlayana kadar düğmelerime basıyor.

"Peki ya öyleysen?"

"Önce bunu çözmem lazım." Yaklaşıyor ve ben geri çekilme isteğime direniyorum. "Ve sonra, seni İlahi Konsey'in önünde kurumaya bırakacağım."

"Sana borçlu değilim-"

"Etkiliyorsun," diye sözümü kesti. "Bu alemde verdiğin her karar beni etkiliyor. *Benim* geleceğimi. Bu âlemde geçirdiğim kısa süre içinde bir şey hızla netleşti: Sen sadece kardeşin Sienna'yı geri almaya çalışmıyorsun. Burada sahip olduğun küçük mutluluk kırıntısını da korumaya çalışıyorsun. Bir ölümlü olarak hissettiğin o küçücük alakayı çünkü Umbraeth'e döndüğünde kimse seni umursamayacak. Ve bunu hiçbirimize neye mal olacağını düşünmeden yapıyorsun."

Ağzım açık kaldı. Adam haklı. Bu küçük neşe kıvılcımını canlı tutmak için her şeyi yaparım. Evde, o soğuk, boş şatoda beni bekleyen hiçbir şey yok. Ama bunu ne ona ne de başkasına itiraf edemem.

"Tek endişem dengeyi yeniden kurmak," diye yalan söylüyorum.

Revel gülüyor ama bunda mizah yok. "Eğer bu doğru olsaydı, Sebastian'ı çoktan zorla geri götürmüş ve ölümlü kadını yalnız başına yas tutmaya bırakmış olurduk. Bunun yerine Seattle'da evcilik oynuyoruz, onun komşularıymış gibi davranıyoruz, duygularının etrafında dolanıyoruz."

"Çünkü güç Sebastian'da işe yaramaz!" Çığlık atıyorum. "Onun geri dönmeyi seçmesine ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" Revel şarap kadehini boşaltıyor, benim fırtınama karşı bir sakinlik. "Yoksa büyüdüğün birine ihanet etmediğine kendini ikna etmen mi gerekiyor?"

sevmek için?"

Biçimimin yeniden titrediğini, kontrolümün sarsıldığını hissediyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Neyi yapmayayım? Bir ölümlünün duyguları uğruna tüm görevimizi tehlikeye attığını söylemeyecek misin?" Revel kadehini bir kenara bırakıp yaklaşıyor. "Geciktiğimiz her gün dengenin daha da bozulacağından bahsetmiyor musunuz?"

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorum-"

"Öyle mi?" Sesi yükseliyor. "Çünkü bulunduğum yerden, kişisel arzularımıza değil, ilahi düzene hizmet ettiğimizi unutmuş gibi görünüyorsun."

Tamamen cisimleşiyorum, öfke bana güç veriyor. "Bana görev hakkında ders vermeyi bırak, Revel. Binlerce yıldır hatalarımın bedelini ödüyorum. Fedakârlığı senin anlayabileceğinden çok daha iyi anlıyorum."

"O zaman kanıtla." Artık teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim, nefesindeki şarap kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. "Onları korumayı bırak ve Sebastian'ı eve getirmeme yardım et."

"Yardım ediyorum-"

Keskin bir çatırtı tartışmamızı böldü. Odadaki hava değişiyor ve ilahi enerjiyle doluyor. Bu hissi hemen tanıyorum - ilahi alemlerden gelen bir haberci.

Oturma odamızda bir figür cisimleşiyor, uzun ve ruhani, saf ışıktan yapılmış gibi görünen kanatlara sahip. Aurelys'ten bir melek göndermişler.

Midem bulanıyor.

"Lord Revel," diye sesleniyor haberci, sesi armonik bir yankıyla yankılanıyor. "Yaşlılar Konseyi'nden haber getirdim."

Revel doğruldu, tartışmamızın tüm izleri ilahi bir soğukkanlılık maskesinin ardında kayboldu. "Konuş."

"Konsey senin uzun süreli yokluğundan endişe duyuyor. Yaşam diyarının kâhyaya ihtiyacı var. Üç ölümlü haftası içinde geri dönüp görevinizle ilgili bilgi vermeniz için çağırılıyorsunuz."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum - eğer çekilecek bir kanım olsaydı. *Üç hafta*. Bu yeterli bir süre değil.

"Konseye daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyle," diyor Revel dikkatle, belli ki benimle aynı paniği yaşıyor. "Durum biraz karmaşık." Bakışları bana doğru kayıyor.

Habercinin yüz ifadesi değişmiyor. "Denge dengesizleşiyor. Bitkiler sebepsiz yere soluyor. Hayvanlar üremeyi reddediyor. Yaşam döngüsü senin yokluğunda duruyor. Yaşlılar Konseyi üç haftadan fazla beklemeyecektir."

"Peki ya reddedersem?"

"O zaman hem seni hem de kayıp Yaşam Tanrısı'nı almak için başkalarını gönderirler."

Tehdit açık: Eğer önümüzdeki üç hafta içinde başarılı olamazsak, Sebastian'ın konseyi doğrudan müdahale edecek. Onu zorla geri getirecekler, sonuçları ne olursa olsun.

Görünüşe göre Revel'in olmasını istediği şey de tam olarak bu.

"Anlıyorum," diyor Revel.

Onun bu kolay teslimiyeti karşısında gözlerimi deviriyorum. İşte bu yüzden krallığımlı kendim yönetiyorum. Burnunu işime sokan konseyler yok.

Haberci başını sallıyor ve gözden kaybolmaya başlıyor. "Üç hafta, lordum. Konseyin sabrını daha fazla test etmeyin."

Melek gözden kaybolur kaybolmaz, pencerelere vuran yağmurun sesi dışında apartman sessizliğe gömülür. Son teslim tarihimizin baskısı bir kefen gibi üzerimize çöküyor.

"Üç hafta," diye fısıldıyorum.

Revel bana dönüyor ve kendi paniğimin gözlerine yansıdığını görüyorum. "Sienna, Sebastian'a ulaşmamıza yardımcı olabilecek bir şey - herhangi bir şey- saklıyorsan bana hemen söylemelisin."

Her şeyi itiraf etmek istiyorum. Jovie'yle kurduğum dostluğu, Sebastian'ın bin yıldır ilk kez huzura nasıl baktığını, onu ilahi hapishanesine geri götürme düşüncesinin göğsümü nasıl sızlattığını. Ama yapamıyorum. Çünkü bu duyguları kabul etmek, tehlikeye atıldığımı kabul etmek anlamına gelir. Tıpkı ağabeyimin yaptığı gibi, sevgiyi göreve tercih edebilirim.

Onun yerine "Hiçbir şey yok," diyorum.

Revel uzun bir süre bana bakıyor ve sözlerimi tarttığını, hissedebileceğini bildiğim yalanı aradığını görebiliyorum.

"Peki," diyor sonunda. "O zaman bunu zor yoldan yaparız." "Ne demek istiyorsun?"

Pencereye doğru ilerliyor, Sebastian ve Jovie'nin muhtemelen gece için yerleştikleri, dünyalarının yıkılmak üzere olduğunun farkında olmadıkları sokağın karşısındaki binaya bakıyor.

"Demek istediğim oyun oynamayı bırakmalıyız. İlk fırsatta Sebastian'a kim olduğumu ve Aurelys'e dönmezse neler olacağını söyleyeceğim. Artık nazikçe ikna etmek yok. Artık onun duygularını korumak yok."

"Revel, yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım." Bana dönüyor ve yüz ifadesinde çelik gibi bir ifade görüyorum. "Çünkü senin aksine, tanrılar görevlerini terk ettiklerinde neler olduğunu hatırlıyorum. Denge son kez bozulduğunda, tüm uygarlıklar yıkıldı. Milyonlarca insan öldü."

Bu hatırlatma fiziksel bir darbe gibi çarptı. O karanlık yılları, ilahi düzen Kaos Tanrısı'nın ellerinde çöktüğünde ortaya çıkan kaosu hatırlıyorum. Ama aynı zamanda bu gece galada Sebastian'ın yüzünü de hatırlıyorum - Jovie'ye gülümseyişini, gözlerindeki huzuru.

"Başka bir yolu olmalı," diyorum umutsuzca.

"Eğer varsa, onu bulmak için günlerin var." Revel yatak odasına doğru yöneliyor ve kapının girişinde duraklıyor. "Ama Sienna? Bana yalan söylemeyi bırak. Sakladığın sır her neyse, her şeyin sonunu getirmeye değmez."

Beni teslim tarihimizin ağırlığı ve haklı olduğunun korkunç bilgisiyle baş başa bırakarak odasında kayboluyor. Sır saklıyorum. İfşa oldum. Ve üç hafta içinde, eğer başka bir çözüm bulamazsam, ilahi düzene karşı görevim ile elimde kalan tek ailenin mutluluğu arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım.

Pencereye doğru sürükleniyorum, hayalet avucumu soğuk cama bastırıyorum. Sokağın karşısında, Sebastian ve Jovie'nin dairesinin ışığı hâlâ yanıyor. Acaba yataklarında birlikte uzanmış, başlarının üzerinde sallanan kılıçtan habersiz geleceklerini mi planlıyorlar?

Üç hafta.

Gözlerimi kapatıyorum ve hepsini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum -Sebastian'ın mutluluğunu, ilahi dengeyi ve belki de, eğer şanslıysam, kendi kalbimden geriye kalanları.

Ancak yağmur yağmaya devam ettikçe ve son tarih yaklaştıkça, bazı seçimlerden kaçınılamayacağından korkmaya başlıyorum. Bazen aşk ve görev birbirini dışlar.

Ve üç hafta içinde dünyayı kurtarmak için kardeşimin kalbini kırmak zorunda kalabilirim.

Revel

Uçak New York'a doğru alçalırken Sienna'yı **izliyorum**, hayaletimsi formu türbülansla birlikte hafifçe dalgalanıyor. Diğer yolcuların aksine onun emniyet kemerine ya da güvenlik protokollerine ihtiyacı yok. Ölümlü ölüm onu zaten bu hayatta bir kez yakalamıştı. Bir uçak kazası daha ne yapabilir ki?

Keşke kendimiz uçabilseydik. Kanatlarımı esnetme dürtüsü, başımın üzerinde vızıldayan bir sinek gibi sürekli zihnimin arkasını rahatsız ediyor. Bu şekilde huzursuz hissediyorum. İşe yaramaz. Günlerimin her saniyesine sinmiş olan sihri kullanamamak neredeyse felç edici. Bir daha asla uçuşu hafife almayacağım. Gölge adımının rahatlığını da ikinci kez düşünmeyeceğim. Bu süreci hızlandırmak için bir sebep daha.

Ona bu sabah New York'a son dakika bileti aldığımı söylediğimde, bu rastgele maceraya atılma nedenim konusunda kasıtlı olarak belirsiz davrandım. Sebastian'la işler galadan bu yana beklediğimden daha yavaş ilerliyor. Sebastian ve Jovie onlarla doğal yollardan karşılaşmayı giderek zorlaştırıyor. Elde ettiğim tek şey, Jovie'nin bana olan şüphelerini azaltmaya ya da onun güvenini kazanmaya yaramayan birkaç rastgele etkileşim oldu. Sienna'nın hâlâ kendi sırlarını sakladığını söyleyebilirim. Tuğla duvarlardan başka bir şeye çarpmıyorum ve dün geceki ters rüyamdan sonra, ihtiyacımız olan şeyin küçük bir manzara değişikliği olduğuna karar verdim.

Bir konuda haklı: Sebastian'a karşı güç kullanmak bizi bir yere götürmez. O bu durumdayken tanrısallığını boğazına tıkmak zihnini paramparça edebilir. Ne kadar istesem de yanına gidip bizimle gelmesi için ısrar edemeyiz.

Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Her şeyin olduğu yere geri dönmenin bana onların sunmayı reddettiği bilgileri vereceğini düşündüm. En azından onu konuşturabilirdim.

"Dik dik bakıyorsun," diyor bana bakmadan, Manhattan'ın silüeti görünürken profili pencereye karşı keskin.

"Alışkanlık işte," diye cevap veriyorum. Çenesini soru sorar gibi bana doğru salladığında omuz silkiyorum. Çok fazla şey söyledim ama bunun kasıtlı olmadığını anlamasına izin veremem. "Aurelys'te seni yüzyıllardır gözlemliyorum," diye hatırlatıyorum ona.

Ne yazık ki, bu utanç verici bilgiyi ona zaten itiraf etmiştim.

Gözlerini kısıyor. Her zamanki gibi şüpheli. "Bunu son derece rahatsız edici buluyorum, Revel."

Bu isim dudaklarında hem yabancı hem de tanıdık bir his uyandırıyor. Ona göre ben her zaman Sebastian'ın sadık yardımcısı, geçici tanrısından başka bir şey değildim. Ama içinde bir şeyler değişti. Belki son birkaç haftadır bu kadar yakın bir yerde yaşamaktan, belki de sadece kozmik işlevlerimizden daha fazlası olduğumuzu kabul etmekten.

"Başka bir yere bakmamı mı tercih ederdin?" Gerçekten merak ederek sordum.

Var olduğum sayısız yıl boyunca, çok az varlık beni Sienna kadar büyülemiştir - Ölüm'ü hem saygıyla hem de meydan okuyarak taşıyan gururlu, vahşi tanrıça. En iyi arkadaşımın diğer yarısı. Onun üzerindeki etkisinden nefret ederken, aynı zamanda varoluşu kaygısızca ele alışını da kıskanıyorum.

"New York'a gerçekten neden gittiğimiz konusunda dürüst olmanı tercih ederdim," diye karşı çıkarak konuyu değiştiriyor. "Bu dolambaçlı yol Sebastian'ı Aurelys'e geri getirmemizi geciktiriyor ve başımızın üzerinde yeni bir teslim tarihi var."

Gözlerimi kaçırın ilk kişi olmayı reddederek göz temasını sürdürüyorum. Onunla her şey bir irade savaşı ve kaybetmeye dayanamayacağımı çabucak anladım.

"Kardeşini geri almaya tam olarak odaklanabilmen için ölümünün kapanmasına ihtiyacın var," diye açıklıyorum rahat bir omuz silkmeye, her ne kadar bu konuşma rahat olmasa da. "Ben sadece süreci hızlandırıyorum. Kimdi o?"

Aptal rolü yapıyorum ama onu kimin infaz ettiğini çok iyi biliyorum.

Kader'in onlara biçtiği rolü oynadıklarının farkında olsam da, bu âlemde olmanın - ölümlü duyguları hissetmenin - yargılarımı ciddi şekilde çarpıttığından korkuyorum. Gerçek kabul etmek istediğimden daha karmaşık.

Her geçen saat kozmik dengesizlik artar, Sebastian gezip tozarken gerçeklik kenarlarından yıpranır etrafta, oynamak İnsan.Ama Ben de

Ayrıca tanıklık etti Sienna'nın huzursuzluğu. Cinayetiyle ilgili adaletle olan ihtiyacı. Ve içinde bir şey

Ben -insani duygulara tehlikeli derecede yakın bir şey- ona bu huzuru vermek istiyorum.

"Yılanın Sadık Tarikatı," diyor katillerinin adını duyunca yüzünü buruşturarak. "Umbralath'e vardıklarında kesinlikle bedelini ödeyecekler."

"Ölümlüler âleminde ne kadar çok gölge örgüt olduğunu bilsen şaşarsın," diyorum ona. "En kötüsünün onlar olduğundan şüpheliyim. İlahi bilgiye sahip insanlar genellikle en tehlikeli olanlardır."

"Hayır, ama bana hayal bile edilemeyecek şeyler yaptılar."

Buna verecek bir cevabım yok. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de intikam için aynı zevke sahip olurum.

Geçici Yaşam Tanrısı rolümü göz önünde bulundurduğumda, bu oldukça düşündürücü. Birden Sebastian'ın kan arzusu o kadar da anlamsız gelmemeye başladı.

Uçak JFK'ye Sienna'yı etkilemeden geçen bir sarsıntıyla iniyor. Diğer yolcular eşyalarını toplarken o koridorda duruyor, ölümlü rutinlerin hayalet gibi bir gözlemcisi. Âlemler arasında sıkışıp kalmış, ne tam anlamıyla ilahi ne de insan olan Sienna için üzüntü gibi bir şey hissediyorum. Gerçek rolüne hizmet edemiyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor sertçe. "Ne gibi?"

Alaycı bir tavırla çenesini sallayıp benden uzağa bakıyor. "Sanki trajik bir köpek yavrusuymuşum gibi."

Giden yolcuların akışını takip ediyorum, ellerimde herhangi bir bagaj yok. Bu âlemde yanımda taşıyabileceğim tek bir aidiyetim bile yok. Bu düşünce bile tek başına oldukça yalnızlaştırıcı. Bir şey tezahür ettirmeye çalışsam bile, bu ne olurdu? İnsanların kişisel eşya olarak ne sakladıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sende trajik bir şey yok tanrıça. Sert, inatçı, zaman zaman çileden çıkarıcı ama asla trajik değil."

Bu sözler onu dürtmek içindi ama sonunda bir iltifat olarak ortaya çıktılar.

Her zamanki soğukkanlılığıyla maskeleymeden önce yüz hatlarında bir şaşkınlık titreşimi belirliyor. "Sadece neden burada olduğumuzu hatırla. Bilgi toplamak için, intikam için değil."

"Elbette," diye katılıyorum, ancak ikimiz de onun intikam alma kapasitesinin tam da beni endişelendiren şey olduğunu biliyoruz.

"İşte burası," diyor, bir sanayi sitesindeki caddenin ortasında durarak. "Olayın olduğu yer."

Etrafımdaki beton alana bakıyorum. Dikkate değer bir şey yok - çöplükler, işaretlenmemiş tuğla binalar, tepede yangın merdivenleri. Her zamanki şehir pisliği. Bu sıradan yerin bir tanrıçanın otuz üçüncü vahşi ölümüyle karşılaştığı yer olduğuna inanmak zor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ona üçüncü kez hatırlatıyorum.

Bu kendinden şüphe duyma hali bir tanrı olarak yaşadığım bir şey değil. İlgisizlik, evet. Şüphecilik, elbette. Huzursuzluk? Her zaman. Ama bir ölümlü olarak şüphe sabittir. Taksiye binip buraya geldiğimizden beri midemde bir korku hissi var.

"Seattle'a geri dönebiliriz," diye teklif ediyorum.

Sienna başını sallıyor, hayalet gibi beyaz saçları hissedemediğim bir esintiyle hareket ediyor. Perdenin içinden geçerken her zamanki uğursuz kıyafetini ve tacını daha rahat kıyafetlerle değiştirmişti. Kimsenin onu göremediği düşünülürse, neden rahatsız olduğunu hâlâ anlamış değilim. Bence elbisenin dramatikliği ve o korkunç kemik korse ona daha çok yakışıyor.

"Hayır. Sen anlamak istedin. Bu yüzden sana göstereceğim."

Sanayi caddesinin yaklaşık yarısında duruyor, kirli kaldırımdaki belirli bir noktanın üzerinde geziniyor. Özel olduğunu gösteren hiçbir şey yok ama gözleri o kadar yoğun bir şekilde oraya odaklanmış ki neredeyse betonun çatlamasını bekliyorum.

"Zorlu bir sınavdan sonra eve dönüyordum," diye başlıyor, sesi mesafeli. "Derslerimi geçmeyi çok önemsiyordum. Geleceğimi." Acı bir gülümseme dudaklarına geliyor. "On yıllar boyunca bir hayat kurmak, bilgi edinmek, bağlantılar kurmak - hepsi birkaç dakika içinde silinip gidecek."

Göğsüme çöken ağırlığa rağmen rahat görünmeye çalışarak duvara yaslanıyorum. "Senin için geldiklerini biliyor muydun?"

"Bir şeylerden şüpheleniyordum," diye itiraf ediyor. "Bazı . . olaylar vardı. 'Arkadaşlarımın' Bash'e karşı misilleme yaptıklarını gösteren küçük şeyler." Parmaklarını arkadaş kelimesinin etrafında tırnak işareti olarak kullanıyor. Yani bunu yapan insanları tanıyordu. "İzlendiğimi hissediyordum. Ama Bash tehdit altında değildi. Onların ondan nefret ettiği kadar o da onlardan nefret ediyordu."

Alevin etrafındaki bir pervane gibi, o noktanın etrafında yavaş bir daire çiziyor. "Kestirme olsun diye buradan geçtim. Aptalcaydı, gerçekten. Tıp fakültesi sana bundan daha iyisini öğretir. Ama yorgundum. Yatağımı, bitirmem gereken araştırma ödevimi düşünüyordum. Normal şeyler. Bir Uber çağırmalıydım."

Onu izliyorum, bu hayalet tanrıça ölümlü ölümünü büyük bir soğukkanlılıkla anlatıyor. Ama haftalarca onunla yaşadıktan sonra artık bunu görebiliyorum. Sesindeki hafif titremeyi. Duyguları onu boğmakla tehdit ettiğinde şeklinin daha az belirginleşmesini.

"Orada kaç kişi vardı?" Onu rahatlatmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmamak için sessizce soruyorum.

"İlk başta üç. Sonra sayılamayacak kadar çok oldular. Hepsini tanıyamadım ama hepsinin pazılarında yılan dövmeleri vardı. Ukala pislikler." Kendi ince kolunu işaret ediyor. "Biri beni arkamdan yakaladı. Karşı koydum. Tıpkı ölümlü ölümlemlerim geldiğinde her zaman yaptığım gibi. Birinin burnunu kırdım. Ama ikincisinin bıçağı vardı."

Dalgınca yan tarafına dokunuyor. "İlk vuruş buradaydı. Ölümcul değildi ama çantamı düşürmeme neden olacak kadar acıttı. Üçüncü adam ... " Duraksıyor. "Silahı vardı. İlk başta beni tehdit etmek için kullandı. Sebastian hakkında bilgi istediler. Kendisini onlardan çok daha üstün görmesinden rahatsız oldular."

"Keşke bilselerdi," diye mırıldanıyorum.

Sienna hayalet gibi bir kahkaha atıyor. "Öyle değil mi? Aslında muhtemelen tapacakları bir ilahken tarikatçılar tarafından öldürülmek ironik." Yüz ifadesi kararıyor. "Babamız bir yıldı. Büyükbabamız onların liderlerinden biriydi. Bash'i küçük yaştan itibaren tarikata katılmaya hazırladılar ama o tüm bu sis perdesini ve aynaları gördü. Onların kötü olduğunu biliyordu ve onları reddetti. Özel bir şey bilmediğime inanmadılar. Kardeşimin sırlarını koruduğumu düşündüler."

Bunu kendi ölümlü ailesi yaptı. Ona fiziksel olarak saldırıp saldırmadıkları önemli değil. Kızın kanı, ona pusu kuran aşağılık tarikatın liderleri olarak hâlâ onların ellerinde.

Bu düşünce beni kıpkırmızı yaptı.

Sienna tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor. Neredeyse yere degecek kadar alçalıyor. "Beni soydular. Hiçbir şey yokmuş gibi tüm kıyafetlerimi yırtıp attılar. Bıçak dört kez daha saplandı. İşte." Göğsünü işaret ediyor. "Burayı." Karnını. "Burası ve burası." Sırtını. "Ama hemen ölmedim. Beni ters çevirdiler ve kan kaybından ölürken sırayla benimle ilgilendiler."

Boğazım düğümleniyor, öfkem göğsümü sıcak bir alev seliyle kaplıyor. Hiç kimse böyle aşağılık şeyler yaşamamalı. Hiç kimse böyle bir işkenceye katlanmamalı ve sonra da bin yıl boyunca bunları hatırlamak için yaşamamalı. Tüm bunlar anlamsızdı. Acımasızdı. Ve gizemli bir şekilde Sebastian'a bağlıydı. Bu yüzden ondan nefret etmemesi bir mucize.

Kader onlarla ne oyunlar oynuyor? İlahi Konsey mi? Dengeden bahsediyorlar ama sonra birbirlerine kızmaları ve dengeyi bozmaları için bu senaryoları yaratıyorlar.

"Sienna . . . "

"Hayır. Sen bilmek istedin." Gözleri benimkilerle buluşuyor, sert ve parlak, asla düşmeyecek hayalet gözyaşlarıyla. "Beni kullandıkları gibi burada uzandım. Çırılçıplak. Kan kaybından ölüyordum. Bash'i aramak için bir yol bulmaya çalıştım. Ölürsem her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağımızı biliyordum. Başka bir hayat. Otuz yıla yakın bir süre daha bağlantılar kurduk ama onları kaybettik."

Kollarını açarak etrafımızdaki sokağı işaret ediyor. "Tam burada öldüm. Etrafım insanlarla çevriliydi ama tamamen yalnızdım. Ailemi bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek. Araştırmamı asla bitiremeyeceğimi. En iyi arkadaşıma bitkisini yanlışlıkla öldürenin ben olduğumu asla söyleyemeyeceğimi."

Duvarı iterek ona yaklaşıyorum. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Bana olayın nerede olduğunu göstermesini bekliyordum. Muhtemelen ölümünü soğuk, tıbbi bir şekilde açıklayacaktı. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı ve gerçek bir bilgi edinmek için satır aralarını okumam gerekecekti.

Beklemediğim şey onun beni içeri almasıydı. Hâlâ bu kadar duygu yüklü olmasını beklemiyordum.

"Çünkü hâlâ anlamıyorsun." Sienna'nın sesi hafifçe yükseldi. "Otuz üç kez, Revel. Otuz üç *hayat*. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sıfırdan tam bir varoluş inşa etmek, bir kimlik, ilişkiler, bir amaç yaratmak, ama sonra bunların şiddetle elinden alınması? Tekrar ve tekrar ve tekrar?"

"Hayal bile edemiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce, başımı sallayarak.

Onlar aynı kâbusu tekrar tekrar yaşarken, ben kendi kendime acıyarak, Hayat Tanrısı için bir yer tutucudan başka bir şey olmadığımdan yakınıyordum.

"Hayır. Yapamazsın." Aniden hareket ediyor, hayalet formu içimden geçerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Artık onu gerçekten kızdırmıştım. "İlahi Konsey ya da İhtiyarlar Heyeti de yapamaz. *Annen* de yapamaz. Fildişi kulelerinde oturup hüküm veriyorlar ve elli ölümlü ömrünün günahlarımız için adil bir ceza olduğunu düşünüyorlar."

Yüzümü ona döndüm. "Siz ikiniz tam olarak ne yaptınız?"

Bunca yıl boyunca Sebastian suçlarının ne olduğunu asla kabul etmedi. Neden hepimizin bu cezayı çektiğini hiç açıklamadı ve ben de burnumu sokmaktan çekindim. Bir gün annem tarafından İlahi Konsey'in odalarına çağırıldım ve arkadaşımın cezasını çekmesini izledim, ancak hiçbir ayrıntı verilmedi. O zamanlar önemli olan tek şey, arkadaşımın ve annemin bana bir rol vermeleri gerektiği idi. Ancak yıllar geçtikçe merak beni yiyip bitirdi.

"Hiç aşk yaşadın mı? *Her şeyini* feda edebileceğin türden ne için?" Bakışlarını bana doğru kaydırıyor ve tek yapabildiğim omuz silkmek oluyor.

Sienna kahkaha atıyor, sesi boş çıkıyor ve etraftaki binalarda yankılanıyor. Bize.

"Annenin günahlarımızı paylaşmak istememesine şaşırmadım.

Bu rolü sorgulamadan üstlenmeyi kabul ettiğinizi duyduğumda bile şaşırmadım. Ama suçumuzun bir önemi yok. Aldığımız ceza, işlemiş olabileceğimiz tüm suçlardan daha kötü." Duraksıyor, ayaklarımızın dibindeki kaldırıma bakıyor ve yüzü duygularla titriyor. "Söyle bana Revel, yüce ve adil geçici Yaşam Tanrısı: Kardeşimi yüzyıllardır onu mutlu eden tek şeyden nasıl uzaklaştırabilirim? Neye mal olacağını bile bile onu bu cezaya nasıl mahkûm edebilirim?"

Sesindeki çığ acı, savunmalarımı ortadan kaldırıyor. İlk defa onu gerçekten görüyorum. Tartıştığım alaycı, zor tanrıça olarak değil, hayal bile edilemeyecek acılara katlanmış biri olarak. Her şeye rağmen kendi görevini sorgulayacak kadar derinden seven biri.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dediğimi duyuyorum, kendi sözlerime şaşıracak.

Sienna hareketsizleşiyor, bana bakarken şekli katılaşıyor. "Ne?"

"Bunu yapmak zorunda olmamalısın," diye tekrarlıyorum, artık daha güçlü bir şekilde. "İkiniz de. Bu ceza çok acımasız. Aşırı."

"Bunu söylemeni beklemiyordum." Şüpheli bir şekilde yaklaşıyor. "Sebastian'ı ne pahasına olursa olsun Aurelys'e geri götürmeye çalışan sensin."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, sinirli bir şekilde. "Çünkü bu benim işim. Bana böyle yapmam söylendi. Dengeyi korumak."

Peki ben bunu hep yapmadım mı? Gerçekten nasıl hissettiğime bakmaksızın emirleri körü körüne uygulamadım mı?

"Peki ya şimdi?" diye bastırıyor.

"Şimdi dengenin cehenneme gidebileceğini düşünüyorum." Kelimeler dudaklarımdan küfür gibi dökülüyor ama doğru. "Elli ölümlü yaşamı boyunca acı çekmek adalet değildir. Bu bir işkence."

Sienna'nın yüzü hafifçe parlıyor, yüz hatlarında umut titreşiyor ama sonra onu maskeliyor. "İlahi Konsey bunu bu şekilde görmeyecektir."

"O zaman İlahi Konsey yanılıyor." Öne doğru bir adım atıyorum, içgüdüsel olarak ona dokunmaya çalışırken elim kolunun arasından geçiyor. Soğuk hissi omurgama elektrik gönderiyor. "Haftalardır ikinizi de izliyorum. Bu cezanın size neler yaptığını gördüm. Yeter artık Sienna. Uzun zamandır yeterliydi. Keşke bunu daha önce fark etseydim."

Tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden birdenbire umursamaya başladın? Daha arkadaş bile sayılmayız. Sebastian ve ben sürgüne gönderilir ya da yok edilsek daha çok kazanacaksın."

Gülüyorum, sesim boş sokakta yankılanıyor. "Arkadaş mı? Hayır. Biz arkadaş değiliz." Hayalet formuna bir adım daha yaklaşıyorum, adaçayı gözlerinin etrafındaki tek tek kirpikleri görebileceğim kadar yakın. "Ama sanırım sana karşı gelmek bana her şeyden daha çok şey kaybettirecek."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, hemen ardından da ihtiyat geliyor. "Benimle alay etme, Revel. Burada olmaz. Bu konuda olmaz."

"Seninle alay etmiyorum." Sesim alçalıyor. "Seni izlemenin, senin hakkında bir şeyler öğrenmenin bir şeyleri değiştirdiğini söylüyorum. Beni değiştiriyor."

Biçimi dalgalanıyor, daha az belirginleşiyor. Bir savunma mekanizması olduğunu öğrendim. Duyguları onu boğmakla tehdit ettiğinde bunu yapıyor.

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye fısıldıyor.

"Seni anlamadım," diye düzeltiyorum onu, dikkatlice geçmiş zaman kullanarak. "Arada fark var."

Uzun bir süre sessizce duruyoruz, bir tanrı ve bir tanrıçanın hayaleti New York'un kirlili bir sokağında tek başına kan kaybından ölmüş. Yüzyılların ağırlığı aramızda asılı duruyor.

Sonunda Sienna konuşuyor, sesi zar zor duyuluyor. "Eğer konseye karşı gelirsek, Sebastian'ın Jovie'yle kalmasına yardım etmeye çalışırsak ... ikimiz de cezalandırılabiliriz."

"Biliyorum."

"Her şeyinizi kaybedebilirsiniz." Bir kez başımı salladım. "Bunu ben de biliyorum."

Biraz daha yaklaşıyor. "Bunu neden riske atasın ki? Sebastian için mi? Benim için?"

Benim için. Çok şüpheli bir şekilde söylüyor. Sanki hiç kimse onun için kendi yolundan çıkmamış gibi. Sanki kimse onun için mücadeleye girmeye zahmet etmemiş gibi.

Ve belki de bu doğruydı. Ama artık değil.

En son öldüğü yere bakıyorum, sonra tekrar hayalet yüzüne. "Çünkü bazı şeyler risk almaya değer. Çünkü ikimizin de uzun zamandır izlediği kuralların yanlış olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Sienna'nın şekli yüzümü incelerken hafifçe katılaşıyor. "Peki ya bu korkunç bir hataysa?"

"O zaman bu benim hatam." Bakışlarını sabit tutuyorum. "Ben geçici Yaşam Tanrısıyım, Sienna. Eğer yaşamdan yana olmayı -tam anlamıyla yaşamayı, *sevgiyi*- seçemezsem, *o zaman* bu gücün ne anlamı kalır?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, bu ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme. "Bu, Sebastian ve benim en başta cezalandırılmamıza neden olan tartışmamıza tehlikeli derecede yakın geliyor."

"Belki o zaman da haklıydın."

Etrafımda yavaş bir daire çizerek süzülüyor, hayalet kıyafetleri var olmayan rüzgârda dalgalanıyor. "Bu her şeyi değiştirir, biliyorsun. Eğer ciddiysen."

"Ciddiyim." Hareketini takip etmek için dönüyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun bu kadar özgür davrandığını görmeyeli yıllar olmuştu. "Artık tanrılar ve tanrıçalar yalnız ölmeyecek. Sonsuz cezalandırma döngüleri yok artık. Başka bir yol bulacağız."

Sienna önümde duruyor, formu ölümlüler âleminde hiç görmediğim kadar katı. "Revel . . ." diye başladı, sonra durdu, kelimeleri arıyor gibiydi.

"Evet?"

Uzaniyor, hayaletimsi eli yanağımın hemen üzerinde geziniyor. Ondan yayılan soğuşu hissedebiliyorum, ama rahatsız edici değıl - kış havasının ilk nefesi gibi.

"Teşekkür ederim," diyor basitçe. "Bizi gördüğünüz için. Beni gördüğünüz için."

Gözlerimi kapatıyorum, onun dokunuşunu hissedebildiğimi hayal ediyorum. "Biz arkadaşız. Bunu çözeceğiz. *Birlikte*. Söz veriyorum."

Gözlerimi açtığımda Sienna gülümsüyor; yüzünü değıştiren hüznölü, güzel bir gülümseme. Ölüm Tanrıçası, umut etmek için bir neden buluyor.

"Seattle'a geri dönelim," diyor. "Yapmamız gereken yeni bir plan var."

Ara sokağı geride bırakırken, Sienna'nın ölümlü halinin öldüğü işaretlenmemiş noktaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Başkaları için sadece kirli bir beton parçası. Ama benim için kutsal bir şey; her şeyin değıştiğı yer. Sonunda bazı kuralların çiğnenmeyi hak ettiğini anladığım yer.

Ve bazı cezaların sona ermesi gerekiyor.

Revel

Uçak Seattle'ın üzerinde süzülüyor, şehir ışıkları pencereden parıldıyor. Uçuş korkusundan olmasa da kolçağı gereğinden fazla sıkıyorum. Aklım hâlâ New York'ta. Hâlâ Sienna'nın bana nasıl öldüğünü gösterdiği o sokakta.

Şimdi yanımda oturuyor, "mahremiyet nedeniyle" satın aldığım boş koltukta kısmen bedensel olarak.

Uçuş görevlisi ara sıra bana bakıyor, tek taraflı konuşmamdan dolayı kafası karışmış. İlk uçuşta yaptığım gibi telefonla konuşuyormuşum gibi davranmak için kalkıştan önce kulaklık takmayı unutmuşum. Yine de umurumda değil.

"Hâlâ kızgınsın," diye gözlemliyor Sienna, sesi tam olarak cisimlenmediğinde aldığı o hafif yankıyı taşıyor.

"Kızgın değilim," diye yalan söylüyorum, sesimi alçak tutarak. "İşlem yapıyorum."

"Üç saat boyunca mı?" Bir kaşını kaldırıyor, bu hareket artık o kadar tanıdık ki beni etkilemediği bir zamanı hatırlayamıyorum. "Bu senin için bile uzun bir işlem süresi."

Ona tam olarak bakmak için dönüyorum. Kabinin loş ışığında neredeyse katı görünüyor; yeşil gözlü, sarı saçları omuzlarında düzgünce uzanan genç bir kadın. Sadece kenarlarındaki soluk yarı saydamlık onun hayalet doğasını ortaya çıkarıyor. Bu ve nefes almaması.

"Sana saygısızlık ettiler," diyorum sonunda, sesim amaçladığımdan daha sert. Saatlerdir bunun içinde debelenip duruyorum. "Seni yere yatırdılar ve sen kan kaybından ölürken kendilerini sana zorla soktular." Kelimeler acımasız ve sert ama onları söylemeye alışmam gerekiyor. Bu öfkenin beni ateşlemesine izin vermeliyim, yoksa cesaretimi kaybedebilirim. "Ve bu sadece otuz üç numaralı ölümdü."

Sienna'nın yüz ifadesi değişmiyor ama şekli hafifçe titriyor. Bu, rahatsız olduğu anlamına geldiğini öğrendiğim bir işaret. "Aslında daha hafif olanlardan biriydi."

"Yapma." Sözcük keskin çıkıyor. "Küçümseme."

İç geçiriyor, ölümlü hayatından kalma bir alışkanlık, gerçek bir nefes taşıyor. "Ne söylememi istiyorsun, Revel? Korkunç olduğunu mu? Öyleydi. Travma geçirdiğimi mi? Travmatize oldum. İlahi Konsey'in cezasının zalimce ve olağandışı olduğunu mu? Kesinlikle öyle. İşte bu yüzden hala gitmemiz gereken on yedi ömre karşı savaşıyoruz."

"Hiçbir şey mutlak değildir." Bakışlarını sabit bir şekilde karşılayıp aynı fikirdeyim. "Özellikle de şimdi, denge çoktan bozulmuşken. Elimizde koz var."

Uçuş görevlisi yanımdan geçiyor ve boş bir koltukla konuştuğumu fark edince bana endişeli bir bakış atıyor. Sıkı ve kibar bir gülümseme sunup yoluna devam etmesini bekliyorum.

"Kaldıraç mı?" Sienna öne doğru eğildi, kendine rağmen meraklanmıştı. "Ne öneriyorsun?"

"Sebastian geri dönmeyi reddederek zaten kuralları çiğnedi. Sen de ona yardım ederek kuralları çiğnedin. İlahi Konsey düzeni yeniden sağlamak için çaresiz kalacak." Sesimi daha da alçaltıyorum. "Peki ya bir anlaşma yaparsak? Sebastian görevine döner ama ancak İlahi Konsey senin cezana son verirse."

"Bunu asla kabul etmezler," diyor küçümseyerek ama gözlerinde tam olarak saklayamadığı bir umut ışığı var.

"Alternatif kaosun devam etmesi ise, kabul edebilirler." Bu haldeyken ona dokunamayacağımı hatırlamadan önce eline uzanıyorum. Avucumun aramıza düşmesine izin veriyorum. "Sienna, New York'ta gördüklerimi kimse hak etmiyor. Hata yapan tanrılar bile."

Arkasını dönüyor, formu yarı saydamlığa geri dönüyor. Onu rahatsız ettim ama umurumda değil. Değişim talep etmenin ilk adımı, onu buna gerçekten layık olduğuna ikna etmektir. Bu sadece onun kafasında değil.

"Soruma hiç cevap vermedin," diyor sonunda. "Hangisine?"

"Hiç aşık oldun mu? Bir tanrı olarak tüm varlığın boyunca?"

Yine konuyu saptırmayı düşünüyorum ama kendimi doğru cevap verirken buluyorum. "Tanrılar bağlılığı insanlardan farklı yaşarlar. İnsanların 'aşk' dediği şey -başka bir varlığa her şeyi tüketen odaklanma- genellikle ilahi bakış açısında bir kusur olarak kabul edilir."

Elbette bunu biliyor. Muhtemelen herkesten daha iyi.

Başını bana doğru çevirip düz bir bakış atıyor. "Bu bir cevap değil, Revel."

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Ölümlülerin anladığı anlamda aşkı hiç yaşamadım."

Dönüp pencereden dışarı bakıyor, bulutlar altımızdan bir pamuk denizi gibi geçiyor. "Bir kere yaşadım. Çok uzun zaman önce. Ama burada geçirdiğim otuz üç ömür bana aşkın aynı anda hem abartıldığını hem de değerinin bilinmediğini öğretti. İnsanlar onu imkânsız bir ideal haline getiriyor, sonra da gerçeklik yetersiz kaldığında bir kenara atıyorlar."

Homurdanıyorum. "Yine de Sebastian'ın Jovie'yle kalmayı seçmesini savunuyorsun." "O benim kardeşim," diyor basitçe. "Onun zayıflıklarını anlıyorum

çünkü benimkileri yansıtıyorlar. Aşk uğruna yaptığımız hataları yansıtıyorlar."

Bu itiraf beni şaşırttı. "Ne zayıflığı?"

Dudaklarına hüznü bir gülümseme dokunuyor. Sonunda bana ne olduğunu anlatmak üzere olduğunu düşünüyorum, ama bunun yerine açıklıyor, "Bağlanma. Duygu. Bireylerin kozmik ölçekte önemli olduğuna dair aptalca inanç."

"Önemliler," diyorum, belki de çok hızlı bir şekilde. "Her ruhun bir değeri vardır. Bu her iki âlemin de temeli."

Beni yenilenmiş bir ilgiyle inceliyor. "Geçici bir tanrıya göre güçlü inançların var."

"Konumumun geçici olması prensiplerimin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez."

İfadesinde bir şeyler değişiyor. Saygı belki de. Ya da yeniden değerlendirme. Her neyse, içimde soğuk ve mesafeli kalması gereken bir şeyi ısıtıyor.

Sienna aniden, "Bana ondan bahset," diyor. "Jovie. Ölümlü hayatımda o benim arkadaşımı ama ben onu insan gözüyle görüyordum. Yaşam Tanrısı onda kozmik dengeyi riske atmaya geçecek ne görüyor?"

Soru samimi, suçlayıcı değil. Jovie hakkında bildiklerimi Sebastian'ın ilişkilerinin birçok tekrarını gözlemleyerek değerlendiriyorum. Onunla yaşadığım kısa süreli etkileşimlerden de.

"Dirençli biri," diye başlıyorum çenemi kaşıyarak. "Bazen kendini yok edecek kadar ilkeli. Gerçeği konfordan, adaleti güvenlikten üstün tutuyor. Birçok yönden senin ölümlü bir yansıman."

Sienna irkilmiş görünüyor. "Ben mi?"

"Senin ilahi özün yaşamlar boyunca benzer ruhları tanır. Bu yüzden bu ölümlü yinelemede arkadaş oldunuz. Sebastian ona çekiliyor çünkü sende hayranlık duyduğu nitelikleri barındırıyor ama kozmik tabular olmadan sevebileceği bir formda."

Sebastian'ın ölümlü aşkının, peşinden gidemediği ilahi bir bağlantıyı yansıttığı iması aramızda asılı kalıyor. Her yaşamda kardeşler, ceza ve kozmik işlevle bağlilar.

"Bu " Tereddüt ediyor. "Rahatsız edici bir teori."

"Tanrılar karmaşıktır," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "İlişkilerimiz, daha çok."

Yine bir uçuş görevlisi geçiyor, yolculara içecek ikram ediyor ama Sienna'yı fark etmeden yanından geçip gidiyor. Bu seferki bana aklımı kaçırmışım gibi bakmıyor. Bunun yerine, bana özel bir gülümseme ve tam olarak ne olduğunu anladığım bir göz kırpma sunuyor. Sanırım ölümlüler ve ilahi varlıklar arasında düşündüğümde daha fazla benzerlik var. Sienna daha önce beni duşta yakaladığında ve küçümseyici bir tavırla kiralama acentesi ve baristanın peşinden gitmemi önerdiğinde yanılmamıştı.

Bu kadının bariz teklifini kabul edebilirdim. İkimiz de mutlu ayrılırdık, bundan emin olurdum. Ama Sienna'nın hayalet halinin yarattığı küçük onur kırıcı durum beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor ve sonunda zavallı kadını niyetim olmadan tersliyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, susuzluğumu giderebilecek tek bir kadın var ama o da bana pek tahammül edemiyor.

Uçak Seattle'a doğru alçalmaya başlarken sessizce oturuyoruz. Şehir altımızda yayılıyor, yağmurdan kayganlaşmış ve pırıl pırıl. Aşağıda bir yerlerde Sebastian ve Jovie bekliyor, görevimizin onları geri getirmenin ötesine geçtiğinden habersizler.

"İlahi Konsey kabul etse bile," diyor Sienna aniden, sanki daha önce hiç konuşmamışız gibi konuşmamıza devam ederek, "Sebastian yine de Aurelys'e dönmek zorunda kalacak. Jovie'den ayrılmak zorunda kalacaktı."

"O kısmı sonra hallederiz."

Uçak bir sarsıntıyla yere iniyor, lastikler ıslak asfaltta gıcırıyor. Etrafımızdaki yolcular eşyalarını toplamaya başlıyor ama Sienna ve ben oturmaya devam ediyoruz, bu olasılık anına kilitlenmiş durumdayız.

"Bu konuda ciddisin," diye ekliyor, tam olarak bir soru değil.

"Tamamen." Emniyet kemerimi çözüyorum ama ayağa kalkmak için bir hareket yapmıyorum. "I

senin ve Sebastian'ın acı çekmeye devam etmesine ortak olmayacağım. Hele de artık her şeyi biliyorken."

"İlahi Konsey'e karşı gelmek anlamına gelse bile mi? Kendi konumunu riske atmak anlamına gelse bile mi? Annene karşı gelmek anlamına gelse bile mi?" diye tekrar hatırlatıyor.

Tereddüt etmiyorum. "Evet."

İfadesinde bir şeyler değişiyor; şaşkınlık yerini daha sıcak, daha savunmasız bir şeye bırakıyor. "Neden?" diye tekrar soruyor, bu sefer daha yumuşak.

Gerçek, tehlikeli ve inkâr edilemez bir şekilde dilimde dolaşıyor.

Çünkü seni olması gerekenden daha fazla önemsiyorum.

Çünkü nasıl öldüğünü görmek içimde bir şeyleri kırdı.

Çünkü senden nefret etmekle seninle çalışmak arasında bir yerde-

"Çünkü doğru olan bu," diyorum onun yerine, kalanını yutarak. "Ve çünkü bu işte artık beraberiz."

Uzun bir süre beni inceliyor, yeşil gözleri açıklamaktan rahatsız olduğumdan daha fazlasını görüyor. Sonunda başını sallıyor.

"Tamam," diyor. "Senin yöntemini deneyeceğiz."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı sesimden saklayamıyorum. Daha fazla direnç bekliyordum.

Sienna'nın formu tekrar titriyor, bu sefer kasıtlı olarak uçaktan ayrılışımız için tamamen görünmez olmaya hazırlanıyor. "O kadar şaşırmış görünme. Ölüm Tanrıçası bile ölmekten yorulur."

Yolcular koltuğumun önünden geçerken, zihnim planlarla dolup taşıyor. İlahi Konsey kolay kolay ikna olmayacaktır, ama ikimiz birleşik bir cephe oluşturursak, Sebastian da gerçek doğasını hatırlarsa.

"Başarısız olursak ne olacak? Sebastian dönmeyi reddederse? İlahi Konsey hikâyenin bizim tarafını dinlemeyi reddederse?" Bu olasılığı ilk kez kabul ediyor.

"Sebastian reddederse İlahi Konsey müdahale edecek. Onu geri dönmeye zorlayacak, Jovie'ninki de dâhil olmak üzere ölümlüler âlemindeki tüm anılarını silecekler. En iyi şansımız onun kendi isteğiyle gitmesini sağlamak, böylece onlara karşı birleşik bir cephe olarak durabilir ve değişiklik talep edebiliriz."

Yüz hatlarında bir şey belirliyor ama tanımlayamayacağım kadar hızlı geçiyor. "Peki ya biz? Başarısız olursak bize ne olacak?"

Bu soru keşfetmeye hazır olmadığım katmanlar içeriyor - bu bağlamda *biz* ne anlama geliyor, Ölüm Tanrıçası ile geçici Yaşam Tanrısı arasında geçici ittifaklarının ötesinde ne var?

Onun yerine "Başarısız olmayalım," diyorum.

Arkamı döndüğümde onun gitmiş olduğunu görüyorum, en azından benim gözümde, ancak uçaktan inerken beni takip ettiğini biliyorum. Söylemediğim onca şeyle birlikte onun sözlerinin ağırlığı da göğsüme oturuyor.

Artık yeni bir görevimiz var. Cezayı sona erdirmek. Sebastian'ı eve getirmek. Ve bir şekilde, İlahi Konsey'in bazen ölümsüz yasaların bile değişmesi gerektiğini anlamasını sağlayacak bir yol bulmak.

Terminalden Seattle'ın serin gecesine çıkarken kendime sessiz bir yemin ediyorum: Sebastian'a ne olursa olsun, Sienna'ya ihtiyacı olanı vermenin bir yolunu bulacağım. Bu ister adalet, ister kapanış, isterse de sadece kendi yolunu seçme özgürlüğü olsun. Kozmik denge ara dönem Yaşam Tanrısı olarak benim sorumluluğumda olabilir ama şu anda onun mutluluğu da aynı derecede önemli geliyor.

Bir tanrı için tehlikeli bir duygu. Sebastian'ın çok iyi anlayacağı bir duygu.

Revel

Kanepede uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorum, az önceki şarap düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Daire, yağmurun cama vuran yumuşak şıptırtısı dışında sessiz. Sienna ortalıkta görünmüyor, ki bu tartışmalarımızdan sonra alışılmadık bir şey değil. Burada olmadığı zamanlarda nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok ve cevabı muhtemelen sadece beni kızdıracak bir şey. Yine de odama gitmeliyim ama hareket etmek çok fazla çaba gerektiriyor.

Bilinç ve rüyalar arasındaki o sınırdaki onun varlığını hissediyorum. Ama bir şeyler farklı. Hayalet formuna eşlik eden her zamanki soğukluk yerine, sıcaklık var.

Bu gerçekten o olmadığını gösteren ilk işaret.

"Revel?"

Gözlerimi açıyorum ya da açtığımı sanıyorum. Kanepenin yanında duruyordu. Her zaman yaptığı gibi havada süzülüyor ya da titremiyor. Ayakları gerçekten yere değiyor. Pencereleden süzülen ay ışığı yüzünü aydınlatıyor ve *katı* görünüyor.

"Buraya nasıl geldin?" Şaşkınlıkla soruyorum, yavaşça doğruluyorum.

Kendine bakıyor, şaşırılmış görünüyor. "Bilmiyorum. Daha net bir şekilde ortaya çıkmaya çalışıyordum, her zamankinden daha fazla zorluyordum. Herhalde-" Durdu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Seni nasıl bu kadar net görebiliyorum?"

"Beni mi?" Kafam karıştı, hâlâ uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorum. Bu bir rüya olmalı. Ölümlüler âleminde fiziksel olarak tezahür edemez.

Ellerini kaldırıyor, belirsizlik içinde onlara bakıyor. "Daha önce hiç kimsenin rüyasına girememiştim."

İçgüdüsel olarak uzanıyorum, elimin her zaman olduğu gibi onun içinden geçmesini bekliyorum. Onun yerine parmaklarım koluna değiyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum, tenine değen avucuma bakarak. Teni sıcak ve yumuşak; içimden geçmesine alışık olduğum soğuk hayaletle hiç benzemiyor.

"Bu imkânsız," diye nefes alıyor ama elini çekmiyor. Onun yerine kendi elini kaldırıyor ve yüzüme dokunuyor. Parmak uçları çene çizgimde geziniyor ve iliklerime kadar ürperdiğimi hissediyorum.

"Rüyalarda imkânsız şeyler olur," diyorum, dokunuşuna doğru eğilerek.

Çünkü gerçek değiller.

Ama ilk defa gerçek olmalarını diliyorum.

Bana yaklaşıyor, yanımdaki kanepenin kenarına oturuyor. "Fiziksel olarak tezahür etmek için o kadar çok uğraştım ki, engellerimi tüketmiş olmalıyım. Ama senin rüyalarına girmek ... Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum."

Başımı eğiyorum, bakışlarım onun başından ayak parmaklarına doğru kayıyor. Bunların hepsi benim hayal gücümün bir ürünü. Beynimin yaşadığım tüm stresi atlatmak için uydurduğu bir başa çıkma mekanizması. Her fırsatta onunla savaşıırken, her şeyi olması gereken düzene döndürmek konusunda hissettiğim iç kemirici endişeyi bölümlere ayırmanın bir yolu.

Onu düşünürken uyuyakalıyorum. Bana gösterdiği ve düzeltmek istediğim tüm o korkunç şeyleri. Bu yüzden burada.

Bundan eminim.

Görünüşünü ne kadar doğru yansıtabildiğime şaşırdım. Yanaklarındaki çillerden, kaşlarını çatığında kaşlarının arasında oluşan ince çizgiye kadar.

"Şikayet etmiyorum," diye itiraf ediyorum, ay ışığında yüzünü açıkça inceliyorum. Hayalet formunun ruhani parıltısı ya da o heybetli siyah kanatları olmadan daha insani görünüyor. Savunmasız. "Bu halinle çok güzelsin."

İltifat dilimden doğal bir şekilde dökülüyor. Tabii ki rüya halinde de öyle. Ben özümde böyleyim. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkaran Sienna. Eğer bu gerçek olsaydı, ne zaman anlaşırsak midemde o tanıdık batma hissi olurdu. Ufukta geçici huzurumuzu bozmak için bekleyen bir tartışma olduğunu hissederdim. Bana kaşlarını çatacak ve kaçınılmaz olarak beni kızdıracak iğneleyici bir yorum yapacaktı.

Bunun yerine yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor - onu daha önce hiç görmediğim bir şey. "Bu çok garip. Hareket etmeden bir şeylere dokunabilmek

tam içlerinden." Öne doğru uzanıp parmaklarını kanepeye sürtüyor ve sert kumaş tenine sürtünürken gülümsüyor.

"Nasıl bir his?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Karşımdakinin etrafında parmak uçlarımla dolaşmadığım, çok fazla şeyi açığa vurmamaya ya da çok ileri gitmemeye dikkat ettiğim bir konuşma yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu mola, sahte de olsa içine yaslanacağım bir rahatlama. "Tekrar bedensel olmak mı?"

Bunu düşünüyor, eli hâlâ yanağımda duruyor. "Ağır. Sıcak. Sanki özgürce yüzmek yerine bir şeye demir atmışım gibi." Duraklıyor, gözleri utangaç bir şekilde kirpiklerinin arasından benimkilere kayıyor. "Bunu beklemiyordum."

"Neyi?"

"Seni." Sonra doğrudan bana bakıyor, o güzel yeşil gözleri daha ciddi. "Buraya geldiğimizde daha katı olmanı bekliyordum. Çekilmez, gerçekten. İlahi sarayın çoğu gibi soğuk ve göreve bağlı."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kesinlikle Sienna'ya daha çok benziyor. "Peki ya bunun yerine?"

"Bunun yerine, sen " Kelimeleri arıyor. "Naziksin. Sabırlısın. Zor davrandığımda bile benim gibi kendini kaybetmiyorsun. Gerçekten dinliyorsun." Gözleri yere düşüyor. "Bunun bana verdiği zararın farkındasın."

"Sen de beklediğim gibi değilsin," diye itiraf ediyorum, kendi kendime konuşmanın saçma hissini bastırarak. Bunu dile getirmem gerekiyor. "Her zaman olduğun gibi acımasız ve kalpsiz olacağını düşünmüştüm. Ölüm Tanrıçası korkutucu olmalı."

"Olabilirim," diyor savunmacı bir şekilde.

"Ama değilsin. Gerçekten değilsin." Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. "Her şeyi derinden önemsiyorsun. Kardeşini, o ölümlü kızı, hatta beni bile.

-"Ama bunu asla kabul etmezsin."

"Ben-" diye itiraz etmeye başladı ama bir bakışım la onu susturdum.

"Burada, bu rüyada, rol yapmak zorunda değilsin." Daha yakına kayıyorum, yüzlerimiz artık birkaç santim uzakta. "Yaralarını saklayan bir tanrıça olmak zorunda değilsin. Sadece Sienna olabilirsin."

Tanrım, keşke Sienna gibi olabilseydi. *Gerçekte*. Ama o asla kendini savunmasız bırakmazdı.

En azından şimdi nedenini biliyorum.

Yüz ifadesindeki bir şey kırılıyor, bir duvar yıkılıyor. "Rol yapmaktan yoruldum," diye fısıldıyor. "Her zaman güçlü olmaktan yoruldum."

"O zaman olma. Burada değil."

Öne doğru eğilip alnını benimkine yaslıyor. Bu basit temas tüm vücuduma sıcaklık yayıyor. "Bu tehlikeli," diye mırıldanıyor. "Seni önemsemek. Bunların herhangi biri hakkında."

"Biliyorum." Kollarımı ona dolayarak daha da yaklaştırıyorum. Bana mükemmel bir şekilde oturuyor, başı çenemin altına sıkışıyor. Başka bir dünyada olsaydık, birbirimiz için yaratılmış olurduk. "Ama belki de bazı riskler almaya değer."

Uzun bir süre öylece oturduk, sadece birbirimize sarıldık. Kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyorum, sabit ve güçlü ve bacakları belime sarılıyor. New York'ta öğrendiğim şeyleri düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ama aklıma gelen düşünceler beni engelliyor. Sienna ve Sebastian'ın bu fani hayatları boyunca neler yaşadıklarını başka hiç kimse gerçekten bilmiyor. Sebastian geri döndüğünde bile, son hayatında ne gibi acımasızlıklarla karşılaştığını söylemiyor. Hep o kadar ağır olmadığını düşünmüştüm. Ama Sienna'nın cezaları başladığından beri bir üzü var: Acımasız Ölüm Tanrıçası, Umbraeth'in kraliçesi. Kimse ona karşı gelmek istemiyor ve kimsenin söyleyecek olumlu bir şeyi yok. Kardeşi hariç, aynı zulümlere maruz kalan adam. Kimsenin onun hakkında olumsuz konuşmasına tahammül edemez. Bunun sadece kardeş sadakati olduğunu sanıyordum.

Gerçeği uzun zaman önce fark etmeliydim. Ortak travmaları var. Kimsenin bilmediği görünmez yaralar.

Sanki onu bu cezanın dehşetinden koruyabileceklermiş gibi kollarım içgüdüsel olarak onun etrafında sıkılaştı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım - engeller olmadan, ilahi rollerimizin ağırlığı olmadan birine yakın olmanın basit rahatlığı. Bunu daha da ileri götürme beklentisi olmadan.

"Bana bir şey söyle," diyorum saçlarına, dikkatini dağıtmak için çaresizce. "Herhangi bir şey. Gerçek olduğu sürece."

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi." Bunu fark etmek kalbimi acıtıyor. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum ve bunun nedenini anlayamıyorum. Onun meraklı bakışlarıyla karşılaşmak için geri çekiliyorum. "Sende ne değişti? Ölüm Tanrıçası olmadan önceki halin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bu soru beni rahatsız ediyor. İlahi Konsey kararını verdiğinden beri neden bu kadar acımasızlaştığını biliyorum ama ondan önce ince bir değişim vardı. Şimdi tavşan deliğinden aşağı düşünüyorum ve her şeyi bilmek istiyorum.

"Pervasızdın. Düşüncesiz, ama kaygısız. Barda dans ederdin ve yabancıları öpmek. Sebastian ve ben her zaman sorumluluk sahibi, her şeyi enine boyuna düşünen kişilerdik. Siz içgüdülerinizle, hislerinizle hareket ettiniz. Sanki dünyanın kanunları sizin için geçerli değilmiş gibi davrandınız. Bu beklentiler seni pek etkilemedi."

Onun o versiyonuna ait anılar bilinçaltımı dolduruyor. Yaşam ve Ölüm tanrıları olarak hazırlandıkları ama henüz bunun sorumluluğunu taşımadıkları döneme ait. O zamanlar hepimiz vahşiydik ama Sienna neredeyse vahşiydi. Rollerini üstlendiklerinde ben Sebastian'ı takip ettim ve Sienna bu geçişte tek başına katlanmak zorunda kaldı.

Anıları göz kırparak uzaklaştırıyorum ve benimkinden sadece birkaç santim ötedeki yüzüne odaklanıyorum. "Umbralı'ı devraldığında bir şeyler değişti. Cezan başlamadan çok önce. Ne değişti?" Neredeyse fısıldıyorum.

Onu bugünkü korkunç tanrıçaya dönüştüren süreci başlatan neydi? Adından bahsedildiğinde insanların tüylerini diken diken eden bir üne sahip olan mı?

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Kelimelerini akıllıca seçtiğini söyleyebilirim. Muhtemelen gerçek detayları vermeden soruma cevap verecek kadar gerçeği çarpıtmanın bir yolunu arıyor. Rüyalarım da bile, bilgi atlama yeteneğine sahip.

"Üç bin yıllık sonuçlar," diye açıklıyor sonunda. "Uygarlıkların yükselişini ve çöküşünü izlemek. Kontrolsüz duyguların sonuçlarını görmek." Parmağıyla göğsümde izler bırakıyor. "Her şeyi derinlere gömmeyi öğrendim. Görevi arzuya tercih etmeyi."

"Ama hâlâ umursamazsın," diye belirtiyorum. "Emirlere karşı gelerek kendini Jovie'ye açıkladın. Görevimizi tehlikeye atsa da Sebastian'ı koruyorsun."

Bana bakıyor, ifadesinde savunmasız bir şey var. "Belki de o halimden düşündüğüm kadar uzak değilimdir."

"Güzel," diyorum saçının bir tutamını yüzünden çekerek. "Senin pervasız yanını her zaman sevmişimdir."

"Evet, doğru. O zaman benden nefret ederdin," diyor ama gülümsüyor. "Ve her neyse, beni cesaretlendirmemelisin."

"Muhtemelen hayır." Eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ama söz konusu sen olduğunda yapmamam gereken pek çok şey olduğunu fark ediyorum."

Bu temas karşısında gözlerini kapatıyor ve bana karşı tamamen rahatladığını hissediyorum. Gözlerini yeniden açtığında, bakışlarının ardında başka bir şey var.

Yaramaz bir şey.

Eli kolumdan yukarı kayıyor, ince parmakları geçerken her kası izliyor. Kalçaları benimkilere doğru dönmeye başladığında alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor ve ereksiyonumun kıyafetlerimizin arasından onun merkezine baskı yapmaya başlaması için yeterli sürtünme yaratıyor.

Beni düş alırken izlerken hazır olda duran ereksiyonun aynısı. O zaman itiraf edemediğim şey, yumruğumun etrafına sarıldığını hayal ettiğim şeyin onun beyaz saçları olduğuydu.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda kaşlarım şaşkın bir şekilde çatıldı ve onun bilmiş küçük sırıtışını görünce şok oldum.

Onunla rüyalarımda konuşmak başka bir şey. Onu becermek? Bu bana garip bir bölgeye doğru atılmış bir adım gibi geliyor.

"Yapmalı mıyız bilmiyorum-" diye itiraz etmeye başlıyorum ama içi boş. Avuçlarım kalçalarını sarıyor ve onları daha büyük daireler çizmeye yönlendiriyor.

"Yapmalıyız," diye boğuk bir sesle araya giriyor. Ben daha fazla şüphe duyamadan tişörtünü tutup başının üzerine çekiyor, iki solgun, mükemmel dolgunluktaki göğüsleri tam görüş alanımda zıplıyor. "Her zaman bu kadar soğukkanlı olmaya çalışmayı bırak. Bizi burada kimse göremez. Kimse bilmek zorunda değil. Bırak gitsin."

Bir an onu düşündüm, ikiye bölünmüştüm. *Bu bir rüya.* Kimse bilmek zorunda değil, tıpkı onun dediği gibi.

Yoksa ben mi dedim?

Kahretsin, bu kafa karıştırıcı.

Kararımı verdikten sonra tüm kısıtlamalarımı bırakıyorum ve öne doğru eğilip göğsünü ağzıma alıyorum. Sienna yumuşak bir iç çekerek, göğsünü dilime daha da bastırarak şekilde sırtını kamburlaştırıyor.

Kalçalarımı kaldırarak sikimi onun giyinik merkezine bastırıyorum ve o da sürtünmeyi arttırmak için kalçalarını daha derin daireler çizerek hareket ettiriyor. Göz açıp kapayınca kadar tüm giysilerimiz yok oluyor ve bunun zihnimin bir oyunu mu olduğunu yoksa ilahi bir büyü mü kullandığımı bilmiyorum ama her iki şekilde de umursamıyorum. Bundan sonra olan her şey bir çılgınlık. Kalçalarını birkaç santim kaldırıp bacaklarının arasına uzanarak sikimi kavıyor ve

Onu. Kirpiklerinin arasından bana bakarken dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor ve tekrar gevşeyerek beni şaşırtıcı sıcaklığıyla sarıyor.

Neredeyse orada bitiriyordum.

Ölüm bu kadar iyi hissettirmemeli.

Tamamen gevşiyor ve kolay bir ritim buluyor, ellerini boynuma dolayarak beni kendine çekiyor, böylece umutsuz bir öpücükle ağzımı yakalayabiliyor. Dili dudaklarımın kenarına bastırıyor ve ben de hemen ona açılıyorum. Onun için her zaman yaptığım gibi katlanıyorum.

Ellerimin vücudunun her yerinde dolaşmasına izin vererek o ana doğru eğildim.

-Göğüslerinden kalçalarına ve kıkırına kadar. Ağzıma karşı inliyor, zevkimiz arttıkça ve dalga üzerimizde yükselmeye başladıkça hareketleri daha çaresiz hale geliyor. Elimi kıvranan bedenlerimizin arasına sokup klitorisini ovuyorum ve kendimi utandırıp çok erken bitirmeden önce onu uçurumun kenarına gönderiyorum.

Ama kendi coşkum daha da hızlanıyor ve o bana sürtünürken, omurgamda uğuldayan elektrik hissini durduramıyorum. Başparmağımı klitorisine doğru daha hızlı hareket ettiriyorum ve orgazmı vücudunu ele geçirirken denge için omuzlarımı kavırıyor. Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılıyor, kasları geriliyor. Kendi salıverilmem onunkinin hemen arkasından gelirken inliyorum - lanet olası *inliyorum*.

Son uyarılmam da onu doldurduğunda, göğsüme doğru yığılıyor ve yanağını omzuma yaslıyor, belli ki benim kadar kemiksiz hissediyor.

Böyle ergenlik çağındaki küçük bir amcık gibi çözüldüğüm için tek tesellim onun da aynı şekilde etkilenmiş olması.

"Bu her şeyi karmaşıktırarak," diye mırıldanıyor boynuma doğru.

"Zaten öyle."

"Uyandığımızda ne olacak?"

Bunu düşünüyorum. Gerçekte bunun bir önemi yok. Ne zaman uyanırsam uyanayım, o orada olacak. Aynı düşünceli, itaatsiz ve ondan istediğim her şeye karşı çıkan tanrıça. Ama yine de cevap vermem gerektiğini hissediyorum. "Bilmiyorum. Belki de ortak bir amaç için çalışan düşmanlar olmaya geri döneriz."

"Ya yapamazsak?" diye soruyor sessizce. "Ya eskisi gibi olamazsak?"

"O zaman bir yolunu buluruz," diyorum kollarımı ona sımsıkı sararak.

"Birlikte."

Zaten bunların hiçbiri gerçek değil.

Ama bunu söylemek bile yanlış geliyor. Gerçek. En azından benim açımdan.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve bir an için gözlerinde nefesimi kesen bir şey görüyorum. Umut. Korku. Özlem. Uyanık olduğu saatlerde gömülü tuttuğu tüm duygular.

"Revel," diye fısıldıyor ve adımı söyleyiş şekli kalbimi yarış

. "Ne?"

"Uyandığında bunu hatırlayacak mısın? Nasıl olduğunu hatırlayacak mısın?"

Bu hissi?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, üzüntü göğsümde bir ağrıyla yayılıyor. Yine de unutmayacak. "Rüya ya da değil, bu gerçek. Senin için hissettiklerim gerçek."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözlerini kapatıyor. "Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik. Başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu anda."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama sorumluluklarımızdan sonsuza dek saklanamayız."

"Biliyorum." Gözlerini açıyor, bana öyle bir şefkatle bakıyor ki göğsüm ağrıyor. "Ama şimdilik, sadece ... var olabilir miyiz? Diğer her şeyin ağırlığı olmadan?"

Başımı sallayıp onu tekrar kendime çekiyorum. Kanepeye yaslanıyoruz, başı çıplak omzumda, parmaklarım saçlarında geziniyor. Dışarıda yağmur devam ediyor, hafif bir ritimle nefes alış verişimize uyuyor. Eğiliyorum, yumuşak, nazik ve söyleyemediğimiz her şeyle dolu bir öpücükle dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ayrıldığımızda göğsüme yaslanıyor ve uykuya doğru sürüklenirken nefes alışının yavaşladığını hissediyorum. Farkında olduğum son şey, rüya kenarlarından solmaya başlamadan önce onun kollarımdaki katı ve sıcak hissi.

Revel

Sienna dairemin penceresinin yanındaki en sevdiği yerde süzülüyor, sabah ışığında formu yarı saydam.

Televizyon izliyormuş gibi yaparken onu gözlemlediğimi fark etmiyor. Ölüm için, kimsenin bakmadığını düşündüğünde şaşırtıcı bir yumuşaklığı var. Yağmur damlalarının camda bıraktığı izleri izleyişi bana Aurelys'in sınırlarında durup hiçbir zaman tam olarak çözemediğim bir ifadeyle benim diyarıma bakışını hatırlatıyor.

O savunmasız anlarda bir izleyicisi olduğundan da haberi yok. Eğer istediğim gibi olursa, asla olmayacak. Onu Aurelys'ten bir ölümlü olarak izlediğimi itiraf etmeme verdiği tepkiden sonra olmaz.

New York'a yaptığımız yolculuktan sonra onunla birlikte bu daireye tıkıldığımız son bir hafta kafa karıştırıcı ve eziyetli geçti. Ölümlü bir bedende yaşamak hayal ettiğimden çok daha kısıtlayıcı bir hal aldı ve o da tahmin ettiğimden çok daha fazla dikkat dağıtıcı, özellikle de ateşkes yapmaya karar verdiğimizden beri. Hâlâ her konuda sürekli tartışıyoruz. Bu alemde onun onayladığı tek bir hareket bile yapmıyorum ve o kadar öngörülemez ki bu beni deli ediyor.

Sonra onu rüyamda gördüm ve bu her şeyi daha da karmaşık hale getirdi.

Dürüst olmak gerekirse, inanılmaz derecede kutuplaştırıcı. Ölüm Tanrıçası hiçbir şeyi ciddiye alamaz. Her dakika gözlerimi devirmekten gözlerim ağrıyor ve bu işi basit tutmadığı için ona duyduğum sürekli öfkeden başım ağrıyor olsa da, onun varlığı oldukça ferahlatıcı olmaya başladı. Monotonluktan bir mola.

Aurelys'te her şey güneş ışığı ve gökkuşağı gibi, ama hepsinin altında yatan bir karanlık var. Çok tahmin edilebilir.

Sienna'nın hiçbir şeyi tahmin edilebilir değil. Sanırım bundan itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla keyif alıyorum.

"Yaklaşıyor," diyorum sessizliği bozarak.

Sienna dönüyor, spektral formu hafifçe dalgalanıyor. "Ne?"

"Sebastian." Kulağımda uğuldayan ölümlü haberlerinin sürekli uğultusundan çok rahatsız olduğum için televizyonu kapatıyorum. "Hakkımda yaptığı geçmiş araştırması dün boş çıktı. Asistanı beni üç kez aradı ve asla kabul etmediğim röportajlar istedi." Koltuğumda kayarak gözlerimi deviriyorum. "Görünüşe göre ölümlülerin mahremiyete hiç saygısı yok."

Bu hafta her gün Sebastian ve Jovie ile karşılaşmaya özen gösterdim. Bu agresif bir davranış ama oturup onların bize gelmesini bekleyecek vaktimiz yok. Ne yazık ki bu, arkadaşımın benden şüphelerinin daha da arttığı anlamına geliyor.

Yeşil gözlerini kısarak yaklaşıyor. "Bu beklenen bir şey. Sebastian her zaman titiz olmuştur."

Diğer yorumuma bir cevap vermemesine şaşırmadım. O kadar uzun süredir bu uçaktaydı ki, kişisel eşyalarının ihlal edilmesi onun için muhtemelen normaldi. Bunun farkına varmak midemde suçlu bir çukur oluşturuyor ve nedenini tanımlayamıyorum.

"Titizlik bir şeydir. Takıntılı olmak başka bir şey." Ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bir ruh olarak bile varlığı bunaltıcı. "Bu sabah kafede beni köşeye sıkıştırdı. Seni New York'ta nasıl tanıdığımı sordu. Zaman çizelgemin tutmadığını söyledi. Bu alemde oldukça sinirli. Ve korkutucu."

Bir an beni oradan sürükleyip öldürebileceğini düşündüm. Onu sadece Yaşam Tanrısı olarak tanıdığımı düşünürsek garip bir his. Gerçi Sebastian'la ilgili hiçbir şey artık markaya uygun görünmüyor.

Sienna aracılığıyla onun güvenini kazanma planım müthiş bir şekilde geri tepti. "Peki ona ne söyledin?" Sesinde bir keskinlik var.

"Gerçeği. Ya da bir kısmını." Kendime ihtiyacım olmayan bir kahve koyuyorum. İlahi varlıklar kafeinle beslenmeye ihtiyaç duymazlar ama sıcaklığından ve ritüelinden hoşlandığımı fark ettim. "Eski arkadaş olduğumuzu. Seattle'a yeni taşındığımı ve gala sırasında senin öldüğünü öğrenince şaşırdığımı."

Sienna alay etmekle gülmek arasında bir ses çıkardı. "Ve o da buna inandı mı?"

"Tabii ki inanmadı." Bir yudum alıp kupamın kenarından onu izliyorum. "Ama Jovie inandı."

Jovie'den bahsedince Sienna'nın tavrında bir şeyler değişiyor. İnce bir şey; sanki daha katı görünmeye çalışıyormuş gibi, formunun yoğunluğunda hafif bir değişiklik. Daha mevcut. Jovie'den bahsedildiğinde daha sık olmaya başladı.

"Bugün uğrayacak," diye devam ediyorum, teorimi test ediyorum. "Senin hakkında konuşmak istediğini söyledi."

Gözleri açılıyor. "Bash için sorun olur mu?" Omuz silkiyorum. "Sormadım ki."

Sienna beklendiği gibi ilgisini çekmiş bir şekilde yaklaşıyor. "Tam olarak ne bilmek istiyor?"

"Her şeyi. Nasıl tanıştığımızı. Önceden nasıl biri olduğunu." Elimdeki bardağı bırakıyorum. Onun tüm dikkatini üzerimde tutma fikri çok hoşuma gidiyor. "Seni özleyor."

Sienna'nın yüzünde acı ifadesi beliriyor ama o bunu gizleyemiyor. "Beni çok az tanıyordun."

"Bundan emin misin?" Onu dikkatle izleyerek soruyorum. Bu kadınla olan ilişkisi hakkında bana hâlâ söylemediği bir şey var. Her konuşmamızda kafamı kurcalıyor. "Çünkü o aksini düşünüyor gibi görünüyor."

Sienna arkasını dönüp pencereye doğru süzülüyor. "İnsanlar çabuk bağlanırlar."

"Görünüşe göre tanrılar da öyle," diye sessizce alay ederek onu takip ediyorum. "Sebastian kesinlikle öyle yaptı."

"Bu farklı," diye mırıldanıyor göğsüne doğru.

"Öyle mi?" Şimdi tam arkasında duruyorum. Eğer bedensel olsaydı, neredeyse birbirimize dokunuyor olurduk. "Çünkü bu hikâyede benimle paylaştığından daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Aniden dönüyor, şekli kısmen göğsümün içinden geçiyor. Üst üste geldiğimiz yerde, kabul etmek istemediğim bölgelerime şok dalgaları gönderen soğuk, karıncalı bir his hissediyorum. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Bir kez daha Jovie'yle olan bağlantın hakkında bir şeyler sakladığını söylüyorum. Ve muhtemelen Sebastian hakkında da."

Gözleri hayal edebileceğim her şeyden daha güçlü bir ilahi güçle parlıyor. Bu formda gerçekten sağlam hissettiği tek parçası bu. "Kemiği olan bir köpek gibisin."

"Ve sen de görevimizi baltalıyorsun," diye karşı çıkıyorum, aramızda her zaman var olan kamanın tekrar yerleştiğini hissederek. Bu bizim için daha iyi. Daha rahat. "Sebastian'ı adil bir şekilde geri getirmek için birlikte çalışıyor olmamız gerekiyordu. Dengeyi yeniden kurmak için. Bu konuda anlaşmıştık. Geçici ateşkesimizi burada yaptık. Ama sadakatinin bölünmüş olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum."

Sienna beni rahatsız ettiğini bildiği bir güç hamlesiyle tamamen içimden geçiyor. Yaşam enerjimi yıkayan ölümün soğuk hissi sarsıcı.

"Benim sadakatim kozmik dengeye," diyor metanetle, sesi hafifçe yankılanarak. "Her zaman öyleydi."

"Bu yüzden mi Sebastian'ın İlahi Konsey'den saklanmasına yardım etmeyi kabul ettin? Onu neden hemen ihbar etmedin?"

Bana doğru dönüyor. "İşte yine başlıyoruz. Yardım istediğinde geldim, değil mi?"

"Ne kadar süre sonra?" Cevabı bildiğim için bastırıyorum. Yalan söylediğini anlayacak kadar uzun süre izledim onları. "Hangi noktada bir sorun olduğunu fark ettin?"

Sessizliği çok açıklayıcı. *Çok uzun.*

Önce, Jovie'nin galada söylediklerinden belliydi, onu düğünde görmekle ilgili. Şimdi daha da açık.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kanepeye geçip oturuyorum, aniden yorgun düşünüyorum. Ölümlüyü oynamak çok yorucu. "Onu koruyorsun. Her zaman korudun. Ve eğer birlikte çalışıyorsak, senin kara mayınlarına takılıp duramam."

"O benim kardeşim," diyor basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de açıklıyor.

"Peki ya Aurelys? Dengeler değişirken acı çeken ölümlüler ne olacak?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Peki ya Umbraeth? Erebus sensiz orada düzeni sağlamak için mücadele ediyor. Onun geri dönmesini sağlayamazsak senin cezanı müzakere edemeyiz."

Sienna'nın formu hafifçe titriyor. "Sana söyledim, bana görev hakkında ders verme Revel. Yüzyıllardır hatalarımızın bedelini ödüyorum. Bedelini senden çok daha iyi anlıyorum."

Sesindeki acılık beni duraksatıyor. Cevap veremediğim telefonum Jovie'den gelen bir mesajla çalıyor.

Alt katta. Yukarı gelebilir miyim?

Ekranı Sienna'ya gösteriyorum. "Ona evet diyeyim mi?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Ama ben görünmez kalacağım. Bash hakkında ne dediğini duymam gerek."

Hemen olumlu bir mesaj atıyorum ve kapıyı açmak için harekete geçiyorum. Birkaç dakika sonra Jovie geldi, Seattle esintisinden dalgaları savrulmuştu. Elinde iki kahve fincanı vardı.

"Sana latte getirdim. Her zaman bir tane sipariş ediyorsun," diyor gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Beni kabul ettiğin için teşekkürler."

"Elbette." Kahveyi kabul ediyorum ve onu içeri almak için kenara çekiliyorum. Sienna'nın mutfakın yakınında durup beni izlediğini hissedebiliyorum. "Her şey yolunda mı?"

Jovie koltuğuma çökmüş, fincanını can simidi gibi tutuyor. "Pek sayılmaz. Bash ... Onun için endişeleniyorum."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Neler oluyor?"

"Onda bir sorun var. Uzun zamandır onu bir şeye bu kadar odaklanmış görmemiştim." Bana bakıyor, kara gözleri sıkıntılı. Söylediğini duymadan ne demek istediğini anlıyorum. *Sienna'nın ölümünden beri.* "Bu konuyu sana açtığım için muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşündüğünü biliyorum. Sanal bir yabancı."

"Buna yakın bir şey düşünmüyorum," diye teminat veriyorum, ses tonundaki güvensizliğe dikkat çekerek.

Bu, baş belası olduğuna ikna edilmiş bir kadın. Aurelys'teki kadının tam tersi. Sebastian'ı her zaman bildiğinden bu kadar farklı birine çeken şey ne olabilirdi?

"Bence o da benim gibi sende bir şeyler hissediyor ve bunu görmezden gelmeye çalışıyor. Senin daha büyük bir şeyle bağlantılı olduğunu düşünüyor. Sienna'yla ilgili bir şey."

İfademi nötr tutuyorum. "Ona bunu düşündüren ne?"

"Muhtemelen bunların hiçbirini sana anlatmamalıyım. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum ve sende tanıdık gelen bir şeyler var." İnanmayarak başını sallıyor.

Özümüzü hissediyor. Sebastian ve ben aynı yaşam büyüsunü paylaşıyoruz.

Ama bunu hissedebilen bir ölümlüyü hiç duymamıştım.

"Birdenbire ortaya çıktığını söylüyor. Geçmişin yokmuş." Kahvesinden bir yudum almak için duraklayarak devam ediyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, haklı. Ben de seni araştırdım. Bu yıldan önce internette seninle ilgili hiçbir şey yok."

Ölümlüler ve onların sınır tanımazlığı.

Sienna'nın yaklaştığını hissediyorum, varlığı omzumda serinliyor.

"Ben özel bir insanım," diyorum dikkatlice, daha az korkutucu görünmek için omuzlarımı silkerek.

"Artık kimse o kadar özel değil." Jovie fincanını yere bıraktı. "Bash senin Tarikat'a bağlı olduğunu düşünüyor ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bence Sienna hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyorsun." Midem bulanıyor. "Ve başka bir şey daha var. Bash ... onu tekrar gördüğünü söylüyor. Onun hayaleti gibi."

Sienna'nın yanımda sertleştiğini hissediyorum.

"Bu onun için zor olmalı," diyorum temkinli bir şekilde. "Keder garip şekillerde ortaya çıkabilir."

"Bu keder *değil*." Jovie ısrar ediyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Çünkü ben de onunla görüşüyorum. Aylardır."

Aylardır. Ölüm Tanrıçası'nı aylardır görüyor. Ölümlüler âleminde zaman bizimkinden farklı ilerliyor. Daha hızlı. Bu haftalar Aurelys'te muhtemelen sadece bir ya da iki gün olmuştur. Ama o zaman bile, Sienna'yı bu kadar uzun süre gördüğünü iddia etmesi, Sienna'nın ben onu Aurelys'e çağırmadan önce bu diyara dönmüş olabileceğini bir kez daha kanıtlıyor. Ve Sienna tek bir ziyaretten çok daha fazlasını, düğünleri için para ödediğini çoktan itiraf etti.

"Bu diyarda ölmeden önce bile-" Aniden duruyor, sanki çok şey söylemiş gibi gözleri açılıyor.

Bu neyin içinde? Merak ediyorum, Sienna'nın gezindiğini bildiğim yere kısa bir bakış atıyorum.

Benden ne gibi sırlar saklıyorsun tanrıça?

"Jovie." Öne doğru eğildim. "Ne demek 'bunun içinde ölmeden önce'?"

Başını hızla sallıyor. "Hiçbir şey. Sadece . . . Rüyalar görüyorum. Farklı bir hayat hakkında. Sienna'nın hâlâ hayatta olduğu bir yer." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Kulağa çılgınca geliyor, değil mi?"

"Düşündüğün kadar çılgınca değil," diyorum dikkatle. Yanımda, Sienna'nın gerginliğini hissedebiliyorum. Onun özenle ördüğü sır ağını çözmeye yaklaşıyorum.

Jovie yüzümü inceliyor. "Bana inanıyorsun."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Evet."

Yavaşça nefes veriyor. "O zaman bir şey biliyorsun. Sienna hakkında. Bash ve bana olanlar hakkında."

Seeneklerimi tartıyorum. Sebastian belli ki Jovie'ye gerçekte kim olduğu hakkında her Şeyi anlatmamış. Bu noktada söyleyebileceğinden de emin değilim. Ama söylediğinden daha fazlasını biliyor.

Ne kadarını açıklamalıyım? Sienna'nın olması gereken yere bakıyorum ve tepkisini görebilmeyi diliyorum.

"Sienna'yı uzun zamandır tanıyorum," diyorum sonunda. "Sandığınızdan daha uzun süredir. Ve evet, onunla Sebastian arasında alışılmadık Şeyler var."

Jovie şaşırmadan başını sallıyor. "Onlar ... değil." Duraksıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "*Normaller*, değil mi?"

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. "Bunu sana söyleten ne?"

Dudaklarını yuvarlıyor, düşüncelerini yüksek sesle söylediğine pişman olmuş gibi bakışlarını elindeki kahveye indiriyor. "nemli bir Şey değil. Sadece son zamanlarda bunalmış hissediyorum."

"Emin misin?" Bastırıyorum. "Bana güvenebilirsin."

Stresli ve yorgun görünüyor. Konuşacak başka kimsesi olmayan, güçlü bir tanrının yanında yaşadığını bilmeyen yalnız bir kadın. Ailesi yok mu? Arkadaşları? Sebastian lmller leмиyle hiç bağlantısı olmayan birini bulmayı nasıl başardı?

"Sadece küçük Şeyler," diye geveliyor sonunda, baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak. "Bash'in bazen geçmişten bahsetme şekli, sanki çok daha uzun yaşamış gibi. Alışılmadık bir başlangıç yaptığımızı biliyorum, ama bazı Şeyler akla yatkın değil." Tekrar duraklıyor, sonra başını sallıyor. "Gördün mü? Bunlar aptalca Şeyler. Boşuna abalıyorum."

Yanımda bir hareket seziyorum. Sienna, Jovie'nin sözlerine tepki veriyor. Aralarında tam olarak ne oldu?

"Sienna'ya yakındın," diye gözlemliyorum.

Jovie'nin gözleri yaşlarla doluyor. "O benim arkadaşımdı. Muhtemelen en iyi arkadaşımdı. Bash hiç bilmesede." Gözlerini siliyor. "Beni öldüren de bu. Onu görmeye ve hayal etmeye devam ediyorum ama onunla konuşamıyorum. Bash'e de söyleyemiyorum çünkü aklımı kaçırdığımı düşünür."

Havada belli belirsiz bir değişiklik hissediyorum ve Sienna'nın tezahür ettiğini, kendini görünür hale getirdiğini endişeyle fark ediyorum. Ben onu durduramadan o beliriyor - yarı saydam ama çok net - kanepede Jovie'nin yanında oturuyor.

Sienna yumuşak bir sesle, "Kendini kaybetmiyorsun," diyor. Jovie nefesini tutuyor, neredeyse kahvesini döküyordu.

Sienna'nın umursamazlığı karşısında afallayarak ayağa kalkıyorum. Neden hiç plana uymuyor ki?

"Ne yapıyorsun sen?" Tıslıyorum.

Ama Sienna her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor, tamamen Jovie'ye odaklanmış durumda. "Ben buradaydım. İkinizi de izliyordum."

Jovie ona doğru uzanıyor, sonra ona dokunamayacağını fark ederek duruyor. "Neden kendini daha önce göstermedin? Haftalardır seni görüyordum. Bash bekliyor-" Bana baktı ve kendini durdurdu.

Beklemek mi? Neyi bekliyor?

Bu üçü ne halt saklıyor?

"Karmaşık bir durum," diyor Sienna, hayalet sesi hafifçe yankılanarak. "Ve tehlikeli. Bash'in bazı şeyleri hatırlamasına yardım etmeliyiz ama o henüz hazır değil."

"Neyi hatırlamasına?" Jovie soruyor ama Sienna cevap veremedi dışarıdaki koridorda ağır ayak sesleri duyuluyor.

Sienna'ya gereksiz yere "Saklan," diyorum. Zaten gözden kaybolmaya başlamıştı. Burada neler olduğunu anlarsa, hepimiz boku yeriz.

Kapımın yumruklanması Jovie'nin sıçramasına neden oldu.

"Jovie?" Sebastian'ın sesi. "Konumunuz burada olduğunuzu gösteriyor.

Açık

kalk

." Jovie bana paniklemiş bir bakış attı. Kapıya doğru seslendi, "Geliyorum!" Kapıyı açmak için hareket ettiğinde Sebastian'ın koridorda durduğunu görüyor.

İlahi anıları olmasa bile heybetli biri. Sert gözleri odayı taradıktan sonra açık bir şüpheyle üzerime dikiliyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor Jovie'ye, ama temkinli bakışları üzerimde sabit kalıyor.

"Sadece New York'u soruyordum," diye çabucak itiraf ediyor Jovie. Örtbas etmek buraya kadarmış. "Sienna hakkında."

Sebastian'ın çenesi geriliyor. "Peki sana ne anlattı?"

"İşe yarar bir şey söylemedi," diye araya giriyorum usulca. "Sadece onu kısa bir süre tanıdığımı söyledi. İkiniz için de ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Sebastian davet edilmeden evime giriyor, varlığı her yeri dolduruyor. Bir ölümlü olarak yaşarken azalmış olsa bile, onda inkar edilemez bir şekilde ilahi bir şey var. Yaşam Tanrısı, göz önünde saklanıyor.

"Tüm bu tesadüfleri tuhaf buluyorum," diyor bana yaklaşıyor. "Karşımıza taşınmış olman. Sienna hakkında benim bile bilmediğim şeyler biliyor gibisin."

Soğukkanlılığımı koruyorum. "Tesadüfler olur."

"Benim tecrübelerime göre olmaz." Sesi alçak ve tehditkâr. "Sen gerçekte kimsin, Revel? Çünkü ekibime geçmişini araştırmalarını söyledim ve sen

bir hayalet de olabilir. Tıbbi geçmişı yok. Sosyal medya yok. Kredi puanı yok. Hiçbir şey yok."

Sienna'nın varlığının yanımda olduğunu hissediyorum, gergin ve tetikte. "Mahremiyetime değer veriyorum," diye Jovie'ye söylediğim bahaneyi tekrarlıyorum. "Umursuyor gibi görünmüyorsun."

"Kimse o kadar değer vermiyor," diye karşı çıkıyor Sebastian, üst dudağını hırıltıyla kaldırarak. Sinirlerine dokundum - bir tanrıyı uyandırdım. "Saklayacak bir şeyleri yoksa tabii."

Jovie aramıza giriyor ve elini Sebastian'ın göğsüne koyuyor. "Bash, lütfen. Paranoyaklaşıyorsun."

"Öyle miyim?" Ona dönüyor. "Önce bana ölmüş kız kardeşimin hayallerini gördüğünü söylüyorsun, şimdi de onu tanıyan bu yabancı birdenbire ortaya mı çıkıyor?"

Jovie şaşırması görünüyor. "Sienna'yı gördüğüm konusunda bana inanmadığını sanıyordum."

"İnanmadım." Sebastian'ın sesi onunla konuşurken yumuşuyor. "Ama sonra ben de onu görmeye başladım."

Sienna'nın yaşadığı şoku havada soğuk bir dalgalanma olarak hissediyorum. Bu beklenmedik bir şey. Sebastian'ın ilahi bilinci gerçekten uyanmadığı sürece onu görememesi gerekirdi.

İfademi nötr tutuyorum. "Dediğim gibi, keder garip şekillerde kendini gösterir," diye tekrar deniyorum.

Sebastian bana dönüyor, gözleri soğuk. "Ya da belki de olduğunu iddia ettiğin kişi değilsin. Ve ben de tam olarak ne sakladığını öğrenmeye niyetliyim."

Tehdit aramızdaki havada asılı duruyor. Bakışlarını tutuyorum, herhangi bir tanıma titreşimi arıyorum - bin yıldır hizmet ettiğim tanrının hâlâ orada bir yerlerde olduğuna dair herhangi bir işaret. Beni bir tehdit olarak değil, en yakın arkadaşı olarak tanıdığına dair. Daha önce sayısız kez dövüştük ve hep diğer tarafa geçtik.

Ama saf kötülüğün dışında hiçbir şey yok ve - lanet olsun bu insani duygulara - kalbim hayal kırıklığı içinde mideme iniyor.

"Bash, hadi eve gidelim," diye yalvarıyor Jovie, kolunu çekiştirerek.

"Yorgunsun.

Günlerdir doğru düzgün uyumadın."

Uzun, gergin bir andan sonra başını sallar. "Tamam. Ama bu iş daha bitmedi," diyor bana.

Kapıya doğru ilerlerken Sebastian aniden duruyor ve başını hafifçe sağa, tam da Sienna'nın görünmez olduğu yere çeviriyor. Bir an için yüzünden bir şey geçiyor. Şaşkınlık mı? Tanıma mı?

Ben karar veremedim kayboluyorum.

Onlar gittikten sonra Sienna'nın olduğunu bildiğim yere dönüyorum. "Göster kendini," diyorum.

Kısmen cisimleşiyor, formu tedirginlikle parıldıyor. "Beni gördü."

"O da neydi öyle?"

Bakışlarını bana doğru çeviriyor, kaşları tehlikeli bir çatıklıkla birbirine yaklaşıyor. "Burada olduğumu zaten biliyordun."

"Neden tek bir yönü takip edemiyorsun?" diye bağıryorum.

Yavaş, yırtıcı bir tempoyla bana yaklaşıyor. Üst dudağı hafif bir hırıltıyla kalkıyor. "Kimseye, özellikle de *geçici bir* tanrıya hesap vermediğimi tekrar hatırlatmama gerek var mı?"

"Aynı çözüme ulaşmak için bir *ekip* olarak çalıştığımızı hatırlatmama gerek var mı?" Kendimi ısırarak karşılık verirken buluyorum.

Önemsizliğimi istediği kadar yüzüme vurabilir ama bana ihtiyacı olduğunu inkâr edemez. Bu işte bir yere varacaksak, birlikte çalışmalıyız.

Yüzü titrerken verdiği cevap alaycı bir gülümseme, duygularının yüksek olduğunu gösteren bir işaret.

"Hatırlıyor," diye devam ediyorum acımasızca. "İlahi bilinci kırılıyor."

"Daha çok erken," diye ısırıyor. "Biz hazır değiliz."

"Biz mi? Yoksa *sen mi*?" Onun havada asılı durduğu yere yaklaşıyorum, formu hâlâ tutarsız. "Buradaki oyunun tam olarak nedir Sienna? Çünkü onu geri getirmeye hiç niyetin olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Gözleri parlıyor. "Tabii ki onu geri istiyorum! Denge-"

"Sorun bu mu? Yoksa onu Jovie'den ayırmaya dayanamadığınız için mi? Ona kendin mi düşkün oldun?" Yüzündeki gerçeği o saklayamadan görüyorum. "Konsey tarafından, öyle değil mi? Jovie'yi önemsiyorsun."

Sienna'nın formu titriyor. "O Sebastian için önemli."

"Ve senin için," diye üsteliyorum. "Bu yüzden kendini ona açıkladın. Bu yüzden tereddüt ediyorsun."

"Anlamıyorsun," diyor ve benden uzaklaşıyor.

Tanrım, elimi boynuna dolamak ve kaçmasını engellemek istiyorum. Bir kez olsun aklını başına getirmek için.

"O zaman anlamama yardım et!" Sesim hayal kırıklığı içinde yükseliyor. "Çünkü şu anda görevimize karşı çalışıyormuşsun gibi görünüyor. Koruduğunu iddia ettiğin dengeye karşı. Arzuladığınız barışa karşı."

"Denge senin var olduğundan daha uzun süredir benim yüküm," diye tersliyor, yüzü öfkeyle kararıyor. "Bana görev hakkında ders verme."

"O zaman bana karşı dürüst ol," diye bastırıyorum. "Ne zamandır onun Jovie ile olan ilişkisini koruyorsun? Bana söylemediğin şey ne?"

Sienna yükseliyor, kelimenin tam anlamıyla bana tepeden bakıyor. "Benim sadakatim kardeşime. Her zaman öyleydi," diye gürlüyor ruhani sesi. Hiçbir varlığın karşısına çıkmak istemeyeceği kadar öfkeli bir Ölüm Tanrıçası gibi görünüyor. Yine de burada duruyorum ve beni aptal yerine koyduğu gibi ona meydan okuyorum.

"Senin sadakatin kozmosa olmalı," diye karşılık veriyorum. "Yaşam ve Ölüm arasındaki dengeye. *Kendine*. Biz bunun için savaşıyoruz."

Acı acı gülüyor. "Öyle mi? Yoksa Sebastian döndüğünde gücünü kaybetmekten mi korkuyorsun? Geçici tahtına tutunmak için çırpınan geçici tanrı mı? Bu cezayı gerçekten sona erdirmek istediğini nereden bileyim?"

Gücenerek geri çekildim. Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığım halde sadakatimi sorgulamaya nasıl cüret eder? Bana nasıl olduğunu gösterdiğinden beri onun ölümünün ağırlığını üzerimde taşıırken?

Asıl şeffaf olmayan o.

Taktik değiştirerek, "Zaman çizelgemizi hızlandırmamız gerekiyor," diyorum. Tartışmak bize yardımcı olmaz. Bu işi bitirmeliyiz ki ikisinden de uzaklaşabileyim ve hayatıma devam edebileyim - onlarsız nasıl olursa olsun. "Sebastian sonunda hatırlıyor. Jovie de söylediğinden fazlasını biliyor."

Sienna benim seviyeme iniyor, öfkesi yerini teslimiyete bırakıyor. "Ne öneriyorsun?"

"Jovie'nin Sebastian hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenmeliyiz." Oturma odamı boydan boya adımlıyorum. "Ve her an hafızasını geri kazanma ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Peki sonra ne olacak?" Sienna savunmaya geçercesine soruyor. "Onu sevdiği kadını terk etmeye mi zorlayacağız? Onu Aurelys'e zorla geri mi götüreceğiz?"

Soru cevapsız bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Çünkü gerçek şu ki, bilmiyorum. Sebastian sadece Yaşam Tanrısı değil. O benim en eski arkadaşım. Mutluluğunu geride bırakması için onu gerçekten zorlayabilir miyim?

Kozmik dengeyi yeniden kurmak ve varlığımın kontrolünü geri almak anlamına geliyorsa, evet. Ama Sienna bunu bencillikten başka bir şey olarak görmeyecektir.

Sonunda "O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diyorum. "Şimdilik neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya odaklanalım."

Sienna bir tür ateşkes yaparak başını sallıyor. "Yarın Jovie'yi takip edeceğim. Bakalım o etrafta yokken neler ortaya çıkaracak."

"Ben de Sebastian üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Anılarını yavaş yavaş canlandırmaya çalışacağım." Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum: "Ama Sienna? Artık aramızda sır yok. Bu işin yürümesini istiyorsak olmaz."

Uzun bir süre beni inceliyor, parlak gözleri okunmuyor. "Bazı sırları ben söyleyemem, Revel."

Bu sözlerle birlikte gözden kayboluyor ve beni cevaplardan çok sorularla baş başa bırakıyor. Sebastian hatırlıyor. Jovie bilmesi gerekenden fazlasını biliyor. Ve Sienna - bin yıldır karşı çıktığım tanrıça - birdenbire ona verdiğim değerden daha karmaşık bir hale geldi.

Seattle silüetine bakarken, yağmur camlara sıçramaya başladığında, gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Yaşam ve Ölüm arasındaki denge çağlar boyunca devam etti, ama belki de bu dengenin değişme zamanı gelmiştir.

Belki de gerçekte kim olduğunu hatırlaması gereken tek kişi Sebastian değildir.

Sienna

Bunu yapmamalıydım.

Beni Revel'in bilinçsiz zihnine bağlayan gümüş ipliği takip ederek uyanıklık ve uyku arasındaki uhrevi boşluğa kayarken bu düşünce zihnimde yankılanıyor. Saat gece yarısını geçti ve saatlerce volta attıktan ve Sebastian'la bir sonraki hamlemizi planladıktan sonra nihayet yorgunluğa yenik düştü.

Bu onun rüyalarını ikinci kez istila edişim, ancak ilki tamamen kazara olmuştu - ikimiz de stresliyen spektral formumun bilinçaltına sızmasının bir yan etkisi. Bu gece, kasıtlı. Onu anlamam, aramıza ördüğü duvarları aşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Rüya manzarası etrafımda cisimleşiyor ve kendimi Aurelys'de ya da Seattle'da değil de tanımadığım bir yerde bulunca şaşıyorum. Alacakaranlık bir gökyüzünün altında sonsuza dek uzanan tepeler, yaprakları sürekli alacakaranlıkta gümüş rengi parıldayan kadim meşe ağaçlarıyla dolu. Güzel ve melankolik, unutulmuş bir diyardan bir şey gibi.

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Arkamı döndüğümde Revel'i devasa meşelerden birinin altında dururken buluyorum ama onun bu hali farklı. İlahi cazibesi gitmiş, yerine daha ham ve savunmasız bir şey gelmiş. Altın sarısı saçları dağınık, gömleğinin düğmeleri göbek deliğine kadar açık ve gri gözlerinde uyanıkken hiç görmediğim bir sıcaklık var.

"Burada olduğumu biliyor muydun?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

"Umuyordum." Sesi her zamankinden daha yumuşak, her zamanki keskinliğinden yoksun. "Rüyalar tuhaf şeylerdir. Sahip olamayacağımız şeyleri istememize izin verirler."

Birkaç adım ötede durup yüzünü inceliyorum. "Peki sen ne istiyorsun, Revel?"

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Yapmamam gereken şeyler. Başarmaya çalıştığımız her şeyi tehlikeye atacak şeyler."

Bu itiraf aramızda bir meydan okuma gibi asılı kalıyor. Uyanıkken böyle bir zayıflığı asla kabul etmezdi. Ama burada, bilinç ve bilinçdışı arasındaki boşlukta, savunması düşmüş durumda.

Sanırım bu yüzden geri gelmeye devam ediyorum. "Ne gibi?" Bastırıyorum.

Cevap vermek yerine yaklaşıyor ve bu rüya halinde bile teninin sıcaklığını hissedebildiğimi fark ediyorum. Soğuk bir ruhtan başka bir şey olmadığım onca günden sonra sarhoş edici.

"Sen söyle," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Rüyalarımı sürekli işgal eden sensin."

Boynumdan aşağı bir sıcaklık süzülüyor. Gerçekten ben olduğumun farkında mı? "Bu kasıtlı değil."

"Öyle değil mi?" Elini uzatıyor ve parmak uçları yanağımı sıyırdığında şok oluyorum. Rüyalarda, görünüşe göre, Ölüm'e bile diğer kişinin geri tepmesine neden olmadan dokunulabiliyor. "Uzak durabilirdin. Ama yapmadın."

Başparmağı çene çizgimde geziniyor ve ben kendime rağmen temasa doğru eğiliyorum. En son ne zaman biri bana korku ya da nefret yerine şefkatle bakmıştı? En son ne zaman kendimi savunmasız bırakmıştım?

"Biz düşmanınız," diye fısıldıyorum, kelimeler boş gelse de. Bu daha çok kendim için bir hatırlatma. Bu geceden sonra, düşüncesinden ne kadar korksam da eski kalıplara geri döndüğümüz kesin gibi geliyor.

"Öyle miyiz?" Diğer eli belimi bulup beni kendine çekiyor. "Yoksa sadece doğru olanı yapmaya çalışan ve başarısız olan iki varlık mıyız?"

Sesindeki dürüstlük içimde bir şeyleri kırıyor. Tüm gerginlik, tüm tartışmalar, dikkatle korunan tüm mesafe bir anda parçalanıyor.

"Revel ... " diye başlıyorum, ama alnını alnıma bastırarak beni susturuyor.

"Düşünme," diye nefes alıyor. "Bir kez olsun görev, sadakat, sonuçlar, sırlar ya da birbirimize karşı ne olmamız gerektiğini düşünme."

Ben itiraz edemedim dudakları dudaklarımı buluyor ve öpücük beklediğim gibi değil. çaresiz ve şefkatli hepsi aynı anda , sanki o deniyor için

Uyanık olduğu saatlerde söyleyemediği her şeyi iletiyor. Ellerim gömleğini avuçlayıp onu daha yakına çekiyor ve boğazından öyle bir ses çıkıyor ki karnımda bir sıcaklık birikiyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Bu çılgınlık," diye nefes nefese kalıyorum.

"Muhtemelen." Elleri sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. "Ama bunu hissetmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum. Tek istediğim seninle savaşmakken-" Kendini durduruyor.

"Ne?" Gözlerinin içine bakarak meydan okuyorum. "Ne istiyorsun?"

Kelimelerle cevap vermek yerine bana gösteriyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor, bu sefer daha aç bir şekilde ve ben de aynı şevkle karşılık veriyorum. Sırtım meşe ağacının sert kabuğuna çarpana kadar geriye doğru sendeliyoruz ve o bana doğru bastırıyor, vücudu katı, sıcak ve gerçek, bana cisimsiz olmam gerektiğini unutturacak şekilde.

"Sienna," diye inliyor boynuma karşı, sesi arzuyla sertleşiyor. "Tanrılar, bana yaptıklarınız ... "

Onun bu itirafı içimde ilahi güçle hiçbir ilgisi olmayan bir heyecan yaratıyor. Dudakları boynumun omzumla birleştiği hassas noktayı bulduğunda, kaçan yumuşak iniltiyi bastıramıyorum.

"Yapmamalıyız," diyorum, ellerim açık gömleğinin içinden göğsünün düzlemlerini keşfederken bile sesim nefes nefese bir fısıltıyı pek geçmiyor.

Bunu yapmamalıydım. O böylesine savunmasız bir durumdayken olmaz. Buraya bunun için gelmedim.

"Hayır, yapmamalıyız," diye kabul ediyor ama beni kolayca kaldırırken, bacaklarım beline dolanırken hareketleri sözleriyle çelişiyor. "Ama burada, dünyanın bu küçük cebinde, konu sen olunca kendimi durduramıyorum."

Ağaç kabuğu sırtıma sertçe vuruyor, vücudu benimkine yakın bir şekilde bastırıyor. Bu ezici, mükemmel ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. Bana karşı hareket ettiğinde, sürtünme omurgamdan elektrik kıvılcımları gönderiyor. Tüm varlığım boyunca.

"Lütfen," diye fısıldıyor ve kelimesi kırık, çaresiz. "İhtiyacım var-"

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, anlayış sel gibi içime akıyor. İkimizin de buna ihtiyacı var. Bağlanmaya, serbest kalmaya, aramızda duran her şeyi bir anlığına unutmaya.

Sonrası ateşli öpücükler ve çaresiz dokunuşlar, fısıltılı itiraflar ve teslim olmuş kontrolden oluşın bir bulanıklık. Revel beni bir tanrı gibi beceriyor.

Güvenle, güçle ve ölümlü hayatlarımda kaçırdığım her şeyle.

Vücuduma öyle bir hürmetle tapıyor ki, kendimi sadece unvan olarak değil, gerçekte de bir tanrıça gibi hissediyorum. Dili tenimin her kıvrımını ve çizgisini izliyor, dudakları o kadar şefkatli öpücükler bırakıyor ki neredeyse kendimi benden nefret *etmediğine* ikna ediyorum. Ben de aynı şekilde karşılık verdiğimde, ellerim ve ağzımla sert, yontulmuş vücudunun hatlarını haritalandırdığımda, melekleri ağlatacak sesler çıkarıyor.

"Durma," diye yalvarıyor, dudaklarımı patlatarak uzun aletini ağzımdan çekip ağzıma bir mola verdiğimde. Dilimi çıkarıp tabanından ucuna doğru gezdirdiğimde sesi harap oluyor. "Lütfen Sienna, durma," diye tekrar yalvarıyor.

Ham ihtiyaç beni tamamen çözüyor. Kendimi onun içinde, rüyada, birbirinin kollarında teselli bulan iki ilahi varlığın imkânsız yakınlığında kaybediyorum. Boğazımdaki işini bitirdiğinde önümde diz çöküyor ve sırtımı kalın, yemyeşil çimlere gömüyor. Dili vücudumda gezinirken avuç içleriyle kalçalarımı birbirinden ayırıyor, ancak merkezime ulaştığında duruyor. Sonra, bir kez daha dalıyor, dili hemen en hassas noktayı buluyor ve dudaklarımdan sessiz iniltiler geçerken sırtımı yerden kaldırıyor.

Tam serbest kalacağım sırada bizi çeviriyor, beni kucağına çekiyor ve geriye doğru eğilirken bekleyen ereksiyonunun üzerine getiriyor.

"Göt herif," diye mırıldanıyorum, ucunu nabız gibi atan merkezimle aynı hizaya getirmek için elimle tutuyorum.

Verdiği yanıt, elleri kalçalarımı aşağı doğru yönlendirirken hızla kaybolan kurt gibi bir sırtış oluyor

Ona birkaç santim yaklaşıyorum, sonra durup kendimi tekrar üzerinden kaldırıyorum. Hareketi birkaç kez daha tekrarladığımda kaşlarını çatıyor, sonunda ne yaptığımı anlayana kadar.

Eğer benimle sevişmek istiyorsa, ben de ona karşılık vereceğim.

Muzaffer gülümsemem, bu sefer çok daha sıkı bir şekilde kalçalarımı tutup aşağıya doğru çarparak beni bir kerede hepsini almaya zorlamadan önce sadece birkaç saniye sürüyor. Bir çılgılık atıyorum, sonra onu daha rahat alabilmek için yer değiştiriyorum.

Aleti içimde hassas bir noktaya çarpıyor ve irkiliyorum. Bu his gözlerimi başımın arkasında döndürüyor. Kalçalarımı itiyor

ileri, avuçlarımı göğsüne koyuyorum ve tüm oyunlarımızı bir kenara bırakarak tekrar orgazmımı koalamaya başlıyorum.

Revel bu değişimi hissediyor ve içinde yepyeni bir hayvan uyanıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, sırtım yere gelsin ve kalçalarını bana doğru sürsün diye bizi döndürüyor. Bu ilk seferki gibi değil - yumuşak ve çekingen olduğu zaman. Bu sefer sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi davranıyor. Sanki o küçük dairede birlikte sıkışıp kaldığımız için ikimizin de hissettiği tüm bastırılmış enerjiyi serbest bırakıyor. Sanki haftalardır bunun hayalini kuruyormuş gibi.

Birlikte hareket ettikçe zaman anlamsızlaşıyor, fiziksel olduğu kadar duygusal da olan çoklu salınımların peşinden gidiyoruz.

Sonunda birlikte yere yığıldığımızda, nefes nefese ve birbirimizin kollarına dolanmış halde, etrafımızdaki rüya çayırı yumuşak, altın bir ışıkla parlıyor gibi görünüyor.

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldanıyor Revel saçlarıma karşı, kolları etrafımda sıkışıyor.

Kelimeler bana buzlu su gibi çarpıyor ve ne yaptığımı hatırlatıyor. Bunun sadece bir rüya, bilinçaltının yarattığı bir fantezi olduğunu düşünüyor. Aslında burada olduğumu, her dokunuşun, her öpücüğün, fısıldanan her itirafın gerçek olduğunu fark etmiyor.

Suçluluk duygusu dalgalar halinde üzerime çöküyor. Onun mahremiyetini ihlal ettim. Özerkliğini. Güvenini. Kendi bencil arzularımı tatmin etmek için onun savunmasız durumundan faydalandım.

"Sienna?" Bana bakmak için geri çekiliyor, yüz ifademde gördüğü şey karşısında gözlerine endişe doluyor. "Sorun ne?"

Ona söyleyemiyorum. Aramızdaki kırılan güveni yok etmeden ne yaptığımı itiraf edemiyorum. Onun yerine gülümsemeye zorluyorum.

"Yok bir şey. Sadece . . . Bu çok güzel." Parlayan çayırı işaret ediyorum. "Bilinçaltın mükemmel bir zevke sahip."

Kıkırdıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bilinçaltım son zamanlarda seni çok fazla düşünüyor."

Bu itiraf göğsümün suçluluk duygusuyla gerilmesine ve tehlikeli bir şekilde umuda yaklaşmama neden oluyor.

"Revel," diye başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Biliyorum. Uyandığımda düşman olmaya geri döneceğiz. Göreve, göreve ve bunun asla olamayacağının tüm nedenlerine geri döneceğiz." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Ama şimdilik, sadece olabilir miyiz?"

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Orada rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, parmakları tenimde tembel desenler çizerken, ben tutulmanın, istenmenin, Ölüm Tanrıçası'ndan daha fazlası olarak görülmenin hissini ezberliyorum.

Ama o anın tadını çıkarırken bile suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu yakınlık bir yalan üzerine kurulmuştu. Rüyalarında güvende olduğunu, uyanırken asla kabul etmeyeceği duyguları keşfetmekte özgür olduğunu düşünüyor. Ve ben onun bilgisi ya da rızası olmadan bu güvenliği ondan aldım.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım sonunda.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor, sesi zaten yaklaşan uykuyla kalınlaşmıştı. "Lütfen. Sadece biraz daha."

Sesindeki yalvarış -her zamanki emredici tonundan çok farklı- neredeyse kararlılığımı kırıyor. Ama kalamayacağımı biliyorum. Kaldığım her an aldatmacamı daha da kötüleştiriyor.

Uzaklaşmaya başlıyorum ve o da teması kaybedince inliyor. "Sienna, lütfen," diye nefes alıyor, uykusunda bile bana uzanıyor. "Beni bırakma."

Adımın dudaklarındaki kırık sesi sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Eğilip alnına son bir öpücük konduruyorum ve ağladığımı fark etmediğim gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilsem de. "Çok özür dilerim." Elimden geldiğince nazikçe zihninden çekiliyorum, rüyanın etrafımızda çözüldüğünü hissediyorum. Gördüğüm son şey onun huzurlu yüzü, nihayet uykuda rahatlamış,

Ondan ne çaldığımı farkında olmadan.

Kendi ruhani formuma döndüğümde, karanlık dairede süzülürken, yaptığım şeyin büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyorum. Asla geri alınamayacak bir çizgiyi aştım, özgürce verilmemiş bir şeyi aldım.

Ve en kötüsü? İçimi kemiren suçluluk duygusuna rağmen, kendimi tamamen pişman olmaya ikna edemiyorum. Çünkü birkaç çalıntı an için tekrar yaşadığımı hissettim. İstendiğimi hissettim. Görev, ölüm ve sonsuz cezadan daha fazlası gibi hissettim.

Ama Revel'in huzurlu ve güven dolu yüzüyle uyumasını izlerken sessiz bir yemin ediyorum. Bir daha rüyalarına girmeyeceğim. Aramızdaki bu şey her neyse, dürüstçe, uyanık dünyada gelişmeli ya da hiç gelişmemeli.

Uzak durmak beni öldürse bile.

Fısıltılı yakarışlarının ve çaresiz dokunuşlarının anısı varlığımın her anına musallat olsa bile.

Bazı çizgiler bir kez aşıldı mı, asla geri alınamaz. Ve bazı suçlar, bir kez kazanıldığında, asla affedilemez.

Pencereye doğru süzülüyorum ve uyuyan şehre bakıyorum, aldatmacamın ağırlığını ve adımı çağıran sesinin yankısını taşıyorum.

Beni terk etme.

Ama çoktan terk ettim. Ve en kötüsü de bunun farkında bile değil.

Sienna

Sabahın tam üçünde, alemler arasındaki perdenin inceldiği cadı saatinde Jovie'nin oturma odasında cisimleniyorum. Ellerin arasında bir fincan soğuk kahve ile kanepenin kenarına tünemiş beni bekliyor. Koyu halkalar gözlerini gölgeliyor, ama orada kardeşimin ona neden aşık olduğunu hatırlatan bir kararlılık kıvılcımı var.

"Bundan emin misin?" Yaklaşarak soruyorum.

Jovie başını sallayarak kupasını bırakıyor. "O da onlardan biri. Gregory Voss. Patlamanın çeperindeydi ama hafif yanıklarla kurtulmayı başardı. Aylardır Seattle'da saklanıyor."

"Peki Bash bilmiyor mu?"

"Hayır." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu kendim takip ediyordum. Yüksek üyelere o kadar odaklanmıştı ki, bunu fark etmedi."

Cevapları bulmak için günlerce onu takip ettim, Revel'le kararlaştırdığımız gibi. Ama takip etmek hızla gerçekleşmeye dönüştü ve sonra konuşmaya başladık.

Kafası karışık ve boyundan büyük işlere kalkışıyor. Bash ile ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama bunun ne kadar derine indiğine dair hiçbir fikri yok. Revel'in damarına basmayı ve ondan bir adım önde olmayı sevsem de, bence bu konuda haklı. Onlar duymaya hazır olmadan ikisine de gerçeği söylemek felaketle sonuçlanabilir. Onun etrafındaki davranışlarına bakılırsa, ikisi de artık doğru düşünemiyor. Bu yüzden konunun etrafında dans ettim ve mümkün olduğunca çok bilgi topladım.

Şaşırtıcı bir şekilde Jovie, Hayat Tanrısı'na yeni bir ölüm çılgınlığı hazırlamaya çalışmakla meşguldü.

"Tekrar öldürmeyi ne kadar çok istediğini fark etmediğimi sanıyor," diye ekliyor kucağına.

Kendime rağmen gülümsüyorum. Ölümlüler beceriklilikleriyle beni sürekli şaşırtıyor. "Ve sen ne yapmak istiyorsun? Kardeşim için ona hediye paketi mi yapacaksın?"

"Onun gibi bir şey." Jovie ayağa kalkıyor ve bir dizüstü bilgisayarın, bir otoparka giren orta yaşlı bir adamın grenli güvenlik görüntüsünü gösterdiği mutfak tezgahına doğru ilerliyor. "Bash burada çok iyi davranıyor. Tekrar misilleme yapmak istediğini biliyorum ama düzenin çoğu gittiği ve bu adamlar da pek ses çıkarmadığı için kendini haklı hissetmiyor."

"Ama sen" Soru olarak sorulmuş olsa da, daha çok bir ifade olarak ortaya çıkıyor.

Ölümlülerin tanrıları oynayabileceklerini düşünmelerine neden olan şey nedir? Görünüşe göre her varlık kendini yok etmek için derin bir içsel ihtiyaca sahip.

Jovie başını sallıyor. "Henüz bu konuda çok rahat değilim ama New York'tan ayrıldığımızdan beri dürtüleriyle savaştığını biliyorum. Öldürmek onun kişiliğinin bir parçası." Bana doğru bakıyor, sonra bakışlarını tekrar kahvesine dikeyyor. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Keşke ona bizim hakkımızda ne kadar yanıldığını söyleyebilseydim. Öldürmek kardeşimin tam tersi bir şey. Yaşam Tanrısı'nın ruhları zamanından önce bedenlerinden koparması fikri bile beni titretiyor. Ruhları diyardan çıkarmak *benim* işim. Ben sevdiklerinin peşinden koşan korkunç Azrail'im. Sebastian'ın onları saf sevgi ve özenle göndermesi gerekiyordu.

Bu kısmen benim hatam. Çok uzun süre kayıtsızca oturdum, yüzümde baş döndürücü bir gülümsemeyle onun ölümlü ölümünün intikamını almasını izledim çünkü *sonunda* biri umursadı. Sonunda her ölümlü ölümde katlanmak zorunda kaldığım tüm travma kabul ediliyordu. Birkaç ölümlünün sözleşmesini erken bitirmek neyi değiştirirdi ki? Umbraeth'e dönüp sayıları kendim oluşturdum.

İlahi Konsey'in ve saçma cezalarının canı cehenneme. Onlara boyun eğmekten bıktım.

Ama her zaman başarılı olan Bash, işi bir adım öteye taşıdı. Her zaman yaptığı gibi. Sadece ölümlü bağlantıları görmezden gelmedi, tüm zaman çizgilerini değiştirdi. Sırtındaki prangaları tuttu ve onları paramparça etti. Jovie'yi geri almak için zaman çizgilerini birleştirirken Myelle, Kaderler, ben, hiçbirimiz dikkate alınmadık.

Hâlâ Ölüm büyüünün küçük bir parçasını taşıyan kolyemi takıyor. Ne zaman yakınında olsam tanrısallığının beni çağırdığını hissedebiliyorum ve sanırım o da bunu hissediyor. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

çok fazla şey ortaya çıkarıyor. Yanlış insanlar yaptıklarını öğrenirse, Sebastian'ı ne kadar çabuk geri getirdiğimizin ya da dengenin ne kadar önemli olduğunun bir önemi kalmaz. İlahi Konsey işlediğim suçlar yüzünden beni anında yok eder.

En kötüsü de bu konuda konuşabileceğim tek kişinin Sebastian olması ve onun da kim olduğuna dair tüm hislerini kaybetmiş olması. Keşke gözlerini açabilsem ve böylesine güçlü bir simgeyi ölümlü bir kadına teslim etmenin neden doğru olduğunu düşündüğüne dair cevaplar talep edebilsem. Onu ne kadar sevdiği umurumda değil. Önce benim öldüğüm hayatlarda, biz dönene kadar madalyonu saklamanın onun görevi olduğu konusunda anlaşmıştık.

Revel'e de söyleyemem. Sevmenin ve sevilmenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokken olmaz. Bu uzlaşmayla zaten onun sınırlarını zorluyorum. Ne kadar pervasız olduğumuzu daha fazla öğrenirse, ikimizi de İlahi Konsey'in önüne sürükleyecek ve sırf baş ağrısından kurtulmak için bizi oracıkta yok etmelerine izin verecek. Omurgasız kardeşim de hafızasını kaybettiğini iddia edecek ve tüm sorumluluğu üstünden atacaktır.

Erebus daha da kötü.

Jovie'ye söylemek muhtemelen onun ölümlü beynini paramparça edecektir. Bu işlere alışması için biraz daha zamana ihtiyacı var.

Başka kimse yok.

Bu yüzden burada ölü bir kız kardeşten başka bir şey olarak durmak zorunda kalıyorum ve tüm dünyamız çökmeden önce kardeşime ulaşım cevaplar talep edebilecek kadar zaman çalabilmeyi umuyorum.

Ölümlü karısının yetişkin bir adamı katletmesi için ona gümüş tepside sunmasına yardım etmekle başlayarak.

Sessizliğimi onay olarak kabul ediyor ve devam ediyor. "Voss, Westlake Kulesi'nde gece güvenliğinde çalışıyor. Gece ikiden sabah altıya kadar güvenlik ofisinde yalnız."

"Akıllıca," diye mırıldandım. "Göz önünde saklanmak."

"Yardıma ihtiyacım var." Yüzünü bana döndü, ifadesi ciddiydi. "İçeri girebilirim ama arkamı kollayacak birine ihtiyacım var. Görünmez birine."

Yaklaşıyorum, ekranından çıkardığı planları inceliyorum. "Bu tehlikeli, Jovie. Eğer Bash öğrenirse-"

"Yapmayacak," diye araya giriyor. "Voss'un güvenliğini sağlayana kadar olmaz." "Peki ya ben?" Ben soruyorum. "Zaten varlığımdan şüpheleniyor."

Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim. Zaman çizgilerini sıfırlamadan önce, işlediği tüm cinayetlerde onun görünmez suç ortağıydım. Sanırım Jovie'nin de beni görebildiğini bilmek onun ölümlü beyni için tedirgin edici. Daha önce,

Varlığını kendi deliliğine bağıladı. Şimdi sevdiği kadını aşağılamadan aynı şeyi yapamaz.

Jovie'nin dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Biz buna böyle mi diyoruz? İki kadın hayatlarındaki erkeklerin arkasından iş mi çeviriyor?"

Gülüyorum, ses hayalet formumda garip bir şekilde yankılanıyor. Revel benim hayatımda pek *yok*.

Bir an için ölümlü formuma geri döndüm, Styx'teki o küçük kafede Jovie'nin karşısında oturmuş, söylediğim bir şeye gülmesini izliyordum. Emir beni almadan önce. Acımasız ölümünden önce.

"Geçmiş hakkında hiç konuşmadık. Ya da diğer zaman çizgisinden," diye mırıldandı Jovie aniden, sesi yumuşaktı. Sanki ben dile getirmesem de düşüncelerimin oraya gittiğini biliyor gibiydi. "Çoğunu hatırlıyorum," diye hemen ekliyor.

"Hayır, hatırlamıyoruz," diyorum yavaşça.

"Kim olduğumu zaten biliyordun, değil mi? Kafeye geldiğinizde?" diye soruyor tereddütle. Dişleri alt dudağında dişlediği yerde girintiler bırakıyor.

Tereddüt ediyorum. Revel burada olduğumu, başka bir zaman çizgisinin varlığını doğruladığımı bilse çok kızardı. Ama Jovie biraz gerçeği hak ediyor.

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. "Sebastian daha önce sana kafayı takmıştı ve ben de nedenini anlamak istedim. Bunun diğer her şeyin nasıl olduğunu açıklayacağını düşündüm."

Kardeşimin sırf seninle bir şans daha yakalayabilmek için hepimizi farklı bir zaman çizgisine nasıl fırlattığını anlatmıyorum. Bunu yapanın Bash olduğunu bildiğinden tam olarak emin değilim.

"Sana teşekkür etme fırsatım olmadı. Benim için gerçekten zor bir dönemdi ve sen bana yardım ettin. Asıl niyetin ne olursa olsun, arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim."

Hemen başımı salladım. "Öyleydik."

Hayatımda ilk defa bir arkadaşım vardı. *Gerçek* bir tane. Kendi isteği dışında yanımda hüküm sürmeye zorlanan Erebus gibi değil. Ya da diğer ölümlü yaşamlarım boyunca kurduğum sahte dostluklar gibi değil. Belki de Revel haklıdır - belki de iki tarafa da oynuyordumdur.

"Sanırım tüm bunlarda ikinizin de bana söylediğinden daha fazlası var." Kaşları yukarı doğru kalkıyor, ama omuzlarını dik tutarak kendini savunmaya çalışıyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Ve bunu öyle ya da böyle çözeceğim."

"Tanıdığım biri gibi konuşuyorsun," diye alay ediyorum, sorgulayıcı bakışlarından kaçınmak için dizüstü bilgisayara bakıyorum.

"Keşke beni zahmete sokmasan ve dürüst olsan." Kollarını kavuşturarak bana meydan okurcasına bakıyor.

Bütün bunlar bu yüzden miydi? Ona her şeyi anlatmamı sağlamak için bir manipölasyon taktiği mi?

Keşke ona ne kadar aptal olduğunu söyleyebilseydim.

Sesimi aynı seviyede tutup "Bunu yapamam" demek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Neden?" diye neredeyse ağlayacak.

"Çünkü Sebastian'ın önce gerçekte kim olduğunu hatırlaması gerekiyor." Bir çocuğu azarlayan bir yetişkin gibi sert bir tonda konuşuyorum ve tartışmaya yer bırakmıyorum.

İşte bu yüzden ölümlüler tanrıların konularına girmemeli. Onlar önce egolarıyla, sonra mantıklarıyla hareket ederler.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, sonra meseleyi kafasında sessizce halletmiş gibi omuzlarını yeniden dikleştiriyor. "Her neyse. Bunu yapmak için bir neden daha. Eğer Voss'u yakalamak Bash'in kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olacaksa -bu ne anlama geliyorsa- o zaman ben varım."

"O kadar basit değil-" Uyarmaya başladım ama yine sözümü kesti.

Seattle onu alingan yaptı.

"Asla öyle olmaz ama en azından bu kadın düşmanı domuzlardan birini bu yüzden cezalandırabiliriz, değil mi?"

Haklı olduğu bir nokta var. Ve bunun Bash'in savunduğu şeylere neden bu kadar aykırı olduğunu açıklayabileceğim gibi değil.

Saatini kontrol etti. "Gitmeliyiz. Voss saat dörtte mola veriyor."

Eşyalarını toplamasını izliyorum - küçük bir sırt çantası, bir şok tabancası, fermuarlı bağlar. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Bash ve ben geçen yıl tarikatın birkaç üyesini avladık," diyor kesin bir ifadeyle. "Pek amatör sayılmam."

"Etkilendim," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı büzerek.

Keşke bunun Ölüm'ün kendisinden gelen bir iltifat olduğunun farkında olsaydı.

"Olma." Gözleri sertleşti. "Seni öldürdüler. Beni öldürmeye çalıştılar. Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar."

Onu kapıya kadar takip ediyorum, hayalet formuma garip bir sıcaklık yayılıyor. İşte bu yüzden onu en başından beri seviyordum; şiddetli sadakati, gözünü budaktan sakınmayan kararlılığı.

"Hadi gidip bir yılan yakalayalım," diyorum.

Westlake Kulesi'nin altındaki otopark bu saatte ürkütücü derecede sessiz. Jovie, ona işaret ettiğim kamera kör noktalarında kalarak pratik bir gizlilikle hareket ediyor. Güvenlik ofisinin bir köşeye sıkışmış olduğu en alt kata doğru ilerliyoruz.

"İçeride," diye fısıldıyorum, onaylamak için duvarın içinden geçiyorum. "Sandviç yiyor. Kapıya dön."

Jovie başını sallıyor ve cebinden şok tabancasını çıkarıyor. "Dikkat dağıtıcı bir şey yapabilir misin?"

Sırtarak duvarın içinden geri süzülüyorum. Bash ve benim bu şeylerle ne kadar eğlendiğimizi unutmuşum. "Zevkle."

Ölü olmanın avantajları var. Enerjimi odaklayıp güvenlik ofisinin ışıklarını titretecek kadar maddeleşiyorum. Voss sinirli bir şekilde yukarı baktı. Masasındaki bir yığın kâğıdı ittiğimde, ayağa kalkıyor ve nefesinin altında küfürler mırıldanıyor.

Jovie kâğıtları almaya giderken ona "Şimdi," diyorum.

Bir gölge gibi sessizce içeri giriyor ve şok tabancasını sırtına bastırıyor. "Kımıldama," diye uyarıyor, sesi soğuk ve sabit. "Gregory Voss."

Adam bir an donakalır, sonra dönmeye çalışır. Şok tabancası çatırdıyor ve vücudu sarsılarak yere düşüyor.

"İyi işti," diyorum, beni görebilmesi için belli belirsiz cisimleşerek.

Jovie hızla çalışarak adamın ellerini ve ayaklarını bağladı. "Kamera görüntüsü?"

Monitörlere doğru kayıyorum. "Sisteme kısa devre yaptıracağım. Güç dalgalanması gibi görünecek."

Biraz konsantrasyonla, elektrik sistemine bir Ölüm enerjisi darbesi gönderiyorum. Monitörler titreyip sönüyor ve acil durum ışıkları yanıyor.

"Kimsenin gelip onu kontrol etmeye zahmet edeceğini sanmıyorum, ama ederlerse birkaç saatiniz olduğunu söyleyebilirim."

Jovie başını sallar, Voss'u servis asansörüne doğru sürüklemeye başlamıştır bile. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

Birlikte onu asansöre bindirip binanın mekanik sistemlerini barındıran alt bodrum katına indiriyoruz. Burası mükemmel bir yer; izole edilmiş, devasa klima santrallerinin uğultusuyla ses geçirmez hale getirilmiş ve sadece Jovie'nin bir şekilde temin ettiği bir anahtar kartıyla girilebiliyor.

Voss'u bir boruya bağlarken nefes nefese, "Bunu gerçekten planlamışsın," diyorum. Oda, çelik bir masa ve etrafa saçılmış çeşitli silahlarla titizlikle düzenlenmiş. Tam da Bash'in sevdiği gibi.

"Dört hafta." Bağlarını kontrol ediyor. "Emin olmam gerekiyordu."

Dört hafta. Görünüşe göre sır saklayan sadece Revel ve ben değiliz.

Voss kıpırdanmaya başladı, hafifçe inliyordu. Jovie geri çekilip telefonunu çıkardı.

"Bash'i arama zamanı geldi mi?" diye sordum.

Başını sallıyor ama daha tuşlayamadan mekanik odanın kapısı açılıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Revel kapıda duruyor, yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade var. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

Jovie anında alarma geçti, kaşları çatıldı. "Revel?"

İçgüdüsel olarak koruyucu bir tavırla aralarına giriyorum. "Bizi nasıl buldun?" "Onu takip ettim," diyor ve odaya girip kapıyı kapatıyor. onun arkasında.

Onun itirafı karşısında kaşları kalktı. "Gece birde sıvıştığında şüphelendim."

"Sen vardı izliyor benim daire?" Jovie'nin Yeri ağız pops inanamayarak açtım.

"Tabii ki öyleydi," diye alay ettim. Bunu nasıl çevireceğimizi bulmamız gerekiyor.

"*Seni* izliyordum," diye düzeltiyor Revel, sanki bu işleri daha iyi hale getirecekmiş gibi. Bakışları Voss'a kayıyor. "Bu kim?"

"Gregory Voss," diye açıklıyorum, ses tonum soğuk. "Yılanın Sadık Tarikatı'nın üyesi. Zamansız ölümünden sorumlu olan adamlardan biri."

Jovie yanımda gıcırıyor, bu kadar çok şeyi açıkladığım için şok olmuş. "Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz," diye kulağıma tıslıyor.

"Hiçbir şey söylemeyecek," diye teminat veriyorum. En azından ölümlüler âlemindeki hiç kimseye.

Revel'in gözleri hafifçe açılıyor, yüz hatlarında anlayış beliriyor. "Onu kaçırmamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Jovie savunmaya geçercesine, "Bash için bir hediye," diye araya giriyor. "Sen anlamazsın."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Revel, Jovie'yi görmezden geliyor ve sesini alçaltarak bana yaklaşıyor. "Sebastian'ın kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olmaya çalışıyoruz, intikam takıntısını teşvik etmeye değil. Senin yakınlaşma fikrin bu mu?"

"Bu intikamla ilgili değil," diye karşı çıkıyorum, ayaklarımı açarak. Onunla her zaman bir kavgaya hazırlanıyorum. "Bu adaletle ilgili."

"Öyle mi?" Sert bakışları benimkilere kilitleniyor. "Yoksa ölümlü kimliklerinize yeniden fazla bağlanmanızla mı ilgili? Sebastian'la birlikte sürdürmeye devam ettiğiniz bu şiddet döngüsüne mi? Bunu konuşmuştuk."

Lanet olsun. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Anlamıyorsun," diyor Jovie bir adım öne çıkarak. İtiraf edilme korkusu bizim hakkımızdaki kafa karışıklığını gölgede bıraktı. "Bu insanlar canavar. Güç için öldürüyorlar."

Jovie'ye dönerken yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor ve kendimi az önce sert bir azar işitmiş bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. "Anlıyorum. Ama bu" -şimdi tamamen kendine gelmiş olan ve bizi dehşet dolu gözlerle izleyen Voss'u işaret ediyor- "yol bu değil."

"O zaman ne?" Ona yaklaşıp talep ediyorum. Bir an için Jovie'nin burada bizimle olduğunu unutuyorum. "Söyle bana Revel, parlak planın nedir? Çünkü şimdiye kadar tek yaptığımız Yaşam ve Ölüm arasındaki denge çözülmeye devam ederken izlemek ve beklemek oldu. Bana bizim tarafımızda olduğunu söylemiştin."

Elini saçlarında gezdiriyor, sinirli bir şekilde. "Sebastian'ın kendi başına hatırlamasına ihtiyacımız var. Onu zorlamak zihnine zarar verebilir, belki de kalıcı olarak."

"Ya zamanında hatırlamazsa?" Sebastian'ı zorlamanın daha bir hafta önce onun önerisi olduğu gerçeğini görmezden gelerek meydan okuyorum. "O zaman ne olacak? İşleri hızlandırmaktan bahsetmiştik."

Revel cevap vermeden önce, Voss sesi titreyerek konuşuyor. "Lancaster. Sen Lancaster'ın kardeşisin, değil mi? New York'tan gelen."

Kahretsin, kafamı çarpmış olmalıyım. Yemin ederim öldün."

Hepimiz ona bakmak için döndük. Daha yakına sürükleniyorum, formumun daha korkunç bir şeye dönüşmesine izin veriyorum. Ölümlülerin son anlarında gördükleri Ölüm'ün gerçek görüntüsü. Jovie arkamdan soluk soluğa bakıyor, yavaşça birkaç adım geri çekilerek uzaklaşıyor.

"Evet," diyorum, sesim Umbraeth'in ağırlığıyla yankılanıyor. "Ve sen de beni öldürmeye yardım ettin."

Voss büzüşerek boruya doğru geri çekiliyor. "O pisliklerle hiçbir alakam yoktu."

Gülüyorum, sesin içi boş. Bunun hissettirdiğinden daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Çok daha katartik olmalıydı. Ama Revel arkamda kara kara düşünürken ve Jovie köşeye sıkışmışken, her şey çok anlamsız görünüyor.

Çocukça.

"Hepiniz neler olduğunu biliyordunuz ve örtbas etmek için çok çalıştınız. Ben sadece bir gecenin kurbanıydım." Voss'a doğru eğildim. "Aslında Ölüm'ün kendisini bulduklarını çok az biliyordunuz."

"Sienna," diye uyarıyor Revel ama onu duymazdan geliyorum.

"Söyle bana Gregory," diye devam ediyorum, "Lancaster ikizlerinin tanrıların reenkarnasyonları olduğunu biliyor muydun? Beni öldürerek, kavrayışınızın ötesinde kozmik sonuçları tetiklediğinizi?"

"Sienna, *dur*," diye daha güçlü bir şekilde homurdanıyor Revel. Onun etrafında dönmemek için yoğun bir çaba sarf etmek gerekiyor.

Ne tür bir erkek Ölüm'e ve kurbanına müdahale etmeye cüret edebilir ki?

Tahmin etmem gerekirse, ölü biri.

"Hayır, bırakın konuşsun," diye yeni bir ses geliyor kapı aralığından.

Hepimiz döndük. Bash orada duruyor, loş acil durum ışığında ifadesi okunamıyor. Jovie'nin ayakları ona doğru itişiyor ve kendini onun koruyucu kolunun altına sıkıştırıyor.

Bakışları önce Voss'a, sonra Revel'e ve en sonunda da bana yöneliyor. Artık formumu ondan saklamaya zahmet etmiyorum. Bu âleme ilahi varlıklar olarak girdiğimizden beri ilk kez beni görüyor - *gerçekten* görüyor.

"Siennara," tam adımı söylüyor ve sesindeki tanıma hissi hayalet formuma bir ürperti gönderiyor.

Bir süre onu inceliyorum, zihnim kulaklarımın duyduklarını doğrulamakta zorlanıyor. "Sebastian," diye meydan okuyarak cevap veriyorum sonunda, ses tonum soruyla yükseliyor.

Uzun bir an boyunca sadece birbirimize bakıyoruz - Yaşam ve Ölüm arasındaki perdenin ayırdığı ikizler. Yüzünde, yarattığı ölümlü kimliğinin altında saklı olan kardeşimin, Yaşam Tanrısı'nın izlerini arıyorum.

Ve yıllar sonra ilk kez onu görüyorum. O ilahi *bilgiyi*.

"Hatırlıyorsun," diyorum usulca.

"Her şeyi değil," diye itiraf ediyor. "Ama burada olmaman gerektiğini bilecek kadarını." Revel'e bakıyor. "İkiniz de olmamalısınız."

Revel bir adım öne çıkıyor. "Seni eve getirmeye geldik kardeşim. Aurelys'in sana ihtiyacı var. Denge-"

"Dengeyi biliyorum," diye araya giriyor Bash. "Değiştğini hissettim." Jovie'yi kendi tarafına doğru çekerek kolunu omuzlarına doluyor. İçimden bir ses bunu Jovie'den yayılan gerginliği azaltmak için yaptığını söylüyor. Hayalet görmüş gibi görünüyor.

Hayalet görmüş olsa nasıl görünmesini *bekliyorsam* öyle. Ortalama bir ölümlüden çok daha dirençli.

"Ama ben seçimimi yaptım," diye devam ediyor kardeşim.

"Diyarını öylece terk edemezsin," diye karşı çıkıyorum. "Sorumlulukların-"

"Seninkini terk ettiğin gibi mi?" diye bağıyor. "İki kez, şimdi."

İrkiliyorum, bakışlarım Revel'e doğru kayıyor, sonra yüz hatlarında belirginleşen öfkeyle hızla uzaklaşıyor. Sebastian'ın nasıl bir dangalak olabileceğini unutmuşum. "Bu farklı."

"Öyle mi?" Yeşil gözleri benimkileri tutuyor. "Sen her zaman ölümlülerin endişelerine çekildin. Onların tutkuları. Kan davaları. Aşkları." Jovie'ye bakarken bakışları yumuşuyor. "Onu neden terk edemediğimi anlıyorsun."

"Anlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Herkesten daha iyi. Bunu sen de biliyorsun. Ama diyarlar acı çekiyor, Sebastian. Yaşam ve Ölüm'ün gerçek koruyucularına ihtiyacı var."

Aramızdaki hava söylenmemiş kelimelerle kalınlaşıyor gibi. Yüzyıllardır paylaşılan varoluş, birlikte katlanılan cezalar, ilahi görevle bağlanmış ikiz ruhlar.

"Diyarını iki kez nasıl terk etti?" Revel'in sesi yavaş ve sabit, sanki varlığının her zerresiyle kontrol ediyormuş gibi.

Sebastian arkadaşına doğru dönüyor, tek kaşını soruyla kaldırmış. Farkına vardığı anda yüzündeki ifade anlayışa dönüşüyor. "Tabii ki sana her şeyi anlatmadı," diye alay ediyor ağabeyim, beni azarlayan bakışlarıyla kıştırarak.

Hayır, Revel'e her şeyi anlatmadım çünkü anlatmış olsaydım hepimiz Shadowmere gölünün dibinde yiyecek olurduk.

"Fırsat olmadı," diye mırıldanıyorum, gözlerim her zaman bunu yapan iki adam arasında gidip geliyor - bana karşı çete kurup kendimi küçük hissettiren. Duvara zincirlenmiş ölümlüye doğru başımı sallayarak, "Burası pek yeri değil," diye ekliyorum.

"Ona neler oluyor?" Bash mazeretimi kabul ederek soruyor. Revel'in yüzündeki gergin ifadeden onun o kadar kolay yatıştırılamayacağını anlayabiliyorum.

Jovie cesurca öne doğru adım atıyor, ancak ayakları titreyerek yürüyor. Onu şok ettik. Muhtemelen göstermesine izin verdiğinden daha fazla. "O sana vermek için benimdi. Bir barış teklifi."

Bash'in yüz ifadesi ona bakarken yumuşuyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yapmak istedim," diyor basitçe. "Sienna için."

Kelimeler havada asılı, anlam yüklü. Bir kez daha Jovie'nin ne kadar çok şey hatırladığını açıkça görüyorum - sadece gerçekleri değil, duyguları da. Kurduğumuz arkadaşlığı. Paylaştığımız güveni.

Bash Voss'a dönüyor, ifadesi sertleşiyor. Yaklaşıyor ve ağabeyimin duruşunda bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Ölümlü gözler için neredeyse algılanamaz ama benim için açık olan ince bir değişim. Yaşam Tanrısı insan yüzünün altında kıpırdanıyor.

"Sebastian," diyor Revel uyararak, o da değişimi hissediyor.

Bash de benim gibi onu duymazdan geliyor ve elini Voss'un alnına koyuyor.

Hiçbirimiz tepki veremedi, Bash'in avucundan altın rengi bir ışık yayılıyor. Voss'un nefesi kesiliyor, vücudu bağlara karşı kamburlaşıyor. Yaşam enerjisinin -ham, filtrelenmemiş ilahi gücün- ölümlünün bedenine aktığını hissediyorum.

"Sebastian, dur!" Revel ileri doğru hamle yapıyor ama ben aralarına girerek onu geri çekiyorum.

"Bırak bitirsin," diyorum sessizce. Geçici tanrının ihtiyacı olan son şey, kendini kontrol etmeye alışkın değilken uyanan tanrıyı kızdırmaktır.

Işık kayboluyor ve Bash geri adım atıyor. Voss cansız bir şekilde borunun üzerine yığılır.

"Ona ne yaptın?" Jovie'nin sesi gıcırtılı bir fısıltı olarak çıkıyor, gözleri kocaman.

Bash'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirir. "Tarikat'ı yeniden canlandırma planlarına devam etmemesini sağladım."

"Bu çok zalimce," diyor Revel, yüzü dehşetle çarpılmış bir halde. "Ve Yaşam Tanrısı'nın enerjisinin uygunsuz bir kullanımı. Bunun bedelini ödemek zorundayız."

"Bu adalet," diye cevap veriyor Bash, sesi Revel'e atından inmesini söyleyen ilahi bir otoritenin yankısını taşıyor. "Yaşam ve Ölüm'ün adaleti."

Ölümcül darbeyi *Ölüm* indirmiş olsaydı bu doğru olurdu. Ama Sebastian bir çeşit baş aşağı dünyada yaşıyor. Bir keresinde benim alanıma sonuçsuzca tecavüz etmişti.

Revel başını sallıyor ama dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. Daha fazlasını söylemesini istiyorum. Her fırsatta bana yaptığı gibi kardeşimi azarlamasını. Bağlılığına meydan okumasını ve otoritesini sorgulamasını.

ilahi büyü'nün acımasızca kullanımı affedilemezdi. Kabul edilemezdi.

Doğal değil.

Bunun yerine siner.

Yaptığı şey bu kadar açık bir şekilde yanlışken Sebastian neden Yaşam Tanrısı olarak bu kadar saygıyı hak ediyor?

Bash, Revel'in sinirli hırıltısını umursamadan bana dönüyor. "Meşguldün," diyor sesi daha yumuşak bir şekilde.

Revel'le göz temasını keserek çenemi öne çıkarıp kollarımı kavuşturuyorum. "Senin gibi. Ölümlüyü oynamak. Sınırları aşmak ve kozmik yasaları çiğnemek."

"Aşk için," diyor Jovie'nin elini tutarak. "Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Bakışlarım istemsizce tekrar Revel'e kayıyor, sonra tekrar kardeşime dönüyor. "Bilemiyorum."

Sebastian'ın gözleri bakışımı yakalayarak hafifçe kısılıyor. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ben cevap veremedim binanın alarm sistemi devreye giriyor ve daha önce sessiz olan mekânı inletiyor.

"Gitmemiz gerek," diyor Revel aceleyle, bana doğru adım atarak.

"Şimdi." Bash hızlı bir karar vererek başını sallıyor. "Ondan kurtulacağız," diyor,

Voss'a başını sallayarak.

Revel ve ben baktık. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyoruz.

O ve Jovie, Voss'un cansız bedenini borudan hızla çözüyor, ellerini bağlı tutuyorlar. Ben önden süzülerek yolun açık olup olmadığını kontrol ediyorum.

servis girişinden kaçtı.

Dışarıda, şafak öncesi karanlıkta ayrıldık -Bash ve Jovie Voss'u arabalarına aldılar, Revel ve ben onun dairesine geri dönüyoruz.

Sessiz sokaklarda yürürken Revel sonunda sessizliği bozdu. "Beklediğimizden daha kolay hatırlıyor."

"Evet," diye katılıyorum. "Ve güçlerini kullanıyor."

Revel acımasızca başını sallıyor. "Bunun İlahi Konsey'e karşı açacağımız davada ne işe yarayacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Sebastian'a hiç benzemiyor," diyorum, kendime rağmen sesimde bir parça acılık var. "Bir ölümlü olarak bile teraziye dengelemenin yollarını bulur. Ama bu şekilde değil."

Muhtemelen Erebus için her şeyin üzerine uğraşması gereken bir baş ağrısı daha yarattı.

"Buna böyle mi diyorsun?" Revel bana bakarak soruyor. "İkinizin emirle yaptığı şey - onları avlamak, onlara bedel ödetmek. Bu denge mi?"

Ona yaklaşıyorum, aniden yeniden savunmaya geçiyorum. Hayır, ben öyle demiyorum ama orada bu konuda bir olay çıkarsaydım, her zaman yaptıkları gibi üzerime çullanırlardı. "Peki ya sen? Bay Dürüst olarak, orada çeneni çok çabuk kapattın. Sana atlamayı söylüyor ve sen 'ne kadar yükseğe' diye soruyorsun."

"Daha yeni aşmışken onu yabancılaştıramam," diye karşılık veriyor. "Hepimiz senin gibi içgüdülerimizle hareket edemeyiz."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun, Revel." İç çekiyorum. Bunu ona açıklamaya çalışmaktan yoruldum.

"Haklısın," diye itiraf ediyor. "Anlamıyorum. Ama intikamın çözüm olmadığını biliyorum."

"İntikam değil," diye ısrar ediyorum, benim de kızdığım bir konuda Sebastian'ı savunuyor olmaktan nefret ediyorum. "Bu adalet."

"Öyle mi?" Yürümeyi bırakıp yüzünü tamamen bana dönüyor. "Yoksa sen ve Sebastian için ilahi sorumluluklarınızdan kaçmanın başka bir yolu mu?"

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Bu hiç adil değil."

"Öyle değil mi?" Açık gri gözleri hayalet formumu arıyor. "Benden bir şeyler saklıyordun Sienna. Bunu en başından beri biliyordum. Jovie'yle olan arkadaşlığın. Tarikatın avlanmasına dahil olman. Burada geçirdiğin gerçek zaman. Sana nasıl güvenebilirim?"

Bu suçlamayla sarsılmış bir halde ondan uzaklaşıyorum. "Güven iki yönlü işler. Bu gece Jovie'yi takip ettin. Kimliğimizi açığa çıkardın. Bizi izliyordun."

"Çünkü bana her şeyi anlatmadığını biliyordum!" Sesi hafifçe yükseliyor, sonra derin bir nefes alarak kendini sakinleştiriyor. "Bu işte ortak olmamız gerekiyordu. Peçeden geçerken böyle anlaşıştık. O New York sokağında durduğumuzda."

'Ortaklar' kelimesi aramızda asılı duruyor, ikimizin de değinmeye hazır olmadığı anlamlarla yüklü.

Daha fazlası olma arzusuyla.

Rüya halindeyken kendimize izin verdiğimiz versiyon.

"Sebastian hatırlıyor," diyorum konuyu değiştirerek. "Önemli olan da bu. Görevimiz ilerliyor."

Başını sallayarak tekrar yürümeye başlıyor. "Görev değişti. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Uzun bir süre sessiz kalarak onun yanında süzülüyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Yani artık hiçbirimiz objektif değiliz," diyor sessizce.

"Hiçbirimiz

Ben. Sen değil. Sebastian bile." Bana baktı. "Artık hepimizin kaybedecek bir şeyleri var."

Onun apartmanına vardığımızda haklı olduğunu anlıyorum. Çizgiler bulanıklaştı. Görev ve arzu, ilahi ve ölümlü, Yaşam ve Ölüm - yüzyıllardır güvendiğim tüm düzgün kategoriler çözülüyor.

Ve bu çözülmenin bir yerinde, hiç beklemediğim bir şey buluyorum: Revel ile ortak misyonumuzun ötesine geçen bir bağ.

Sebastian'ın Jovie'de bulduğuna tehlikeli bir şekilde benzeyen bir şey.

Her şeyi değiştirebilecek bir şey.

Sienna

Revel'in dairesindeki sessizlik boğucu. Pencerenin yanında süzülüyorum, üçüncü kez oturma odasını boydan boya adımlayışını izliyorum. Çenesi sıkılmış durumda ve ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Sonunda sordum. Daireye dönerken konuşmamız sessizliğe gömüldü ve her birimiz oturup Sebastian ya da Jovie'nin bizi aramasını bekledik.

Ve bekledik. Ve bekledik.

Revel'in donu her geçen dakika biraz daha toparlandı. Yaklaşık yirmi dakika önce aralıksız volta atmaya başladı ve o zaman tartışmamızın yeniden canlanacağını anladım.

Hareket etmeyi bıraktı ve o delici gri gözlerini bana dikti. "Ne söylememi istiyorsun? Görevimizi pervasızca tehlikeye atmandan etkilendiğimi mi? Bir ölümlünün eğitilmiş bir katili avlamasına yardım etmenin zekice olduğunu düşündüğümü mü?"

Kollarımı kavuşturarak daha sert bir şekilde tezahür ettim. "Jovie herhangi bir ölümlü değil.

O Sebastian'ın-"

"O bir insan," diye sözümü kesti Revel. "Ve sen onu tehlikeye attın çünkü sen, ne? Kanunsuzu oynamak istediğin için mi? Ölümlü dostluğunuzu yeniden yaşamak mı istediniz?"

Bunun üzerine yüzüm kızardı. Jovie dün benimle iletişime geçip Gregory Voss'un izini sürmek için yardım istediğinde reddetmeliydim. Ona bu işi Sebastian'a bırakmasını söylemeliydim. Bunun yerine, kendimi onun planının içine çekilmiş, otoparkın bodrumunda mükemmel bir tuzak kurmasına yardım ederken buldum.

Ama Revel, kendi arkadaşı gözünün önünde bir adamın canını almışken ve elinde hiçbir şey yokken beni yargılayamaz.

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.

"Benim yardımım olsa da olmasa da onun peşinden gidecekti," diyorum savunmacı bir şekilde. Ona bir hata yaptığımı itiraf etmeyi reddediyorum. "En azından bu şekilde desteği vardı."

"Destek mi?" Revel gülüyor ama bunda mizah yok. "Sen bir hayaletsin Sienna. İşler ters giderse tam olarak ne yapacaktın? Ölene kadar ona musallat mı olacaktın?"

Öfkem alevlenerek daha da yaklaşıyorum. "Onu korudum. Kimliğini gizli tuttum. Saldırmaması için onu dağınık tuttum. Sebastian'ın büyüsunü hafiflettim-"

"Ne zaman?" Revel araya girer. "Adamı çıplak elleriyle öldürmek için ilahi güçlerini kullandığında mı? Yaşam Tanrısı kimliğini tamamen benimsediğinde ve Ölüm'ü dağıtarak hepimizi becerdiğinde mi?"

Sessizliğe gömüldüm. Bu kısım beklenmedikti. Ve sinir bozucuydu. Kardeşimin tereddüt etmeden öldürmesini daha önce defalarca izlemiştim ama bunun bir izleyici kitlesinin önünde olması bana çok yanlış gelmişti. Bu kısmı kabul etmek diğer her şeyi kabul etmeme yol açacaktı ve bunu henüz yapamam.

Hem zaten Revel bu konuda onunla yüzleşecek değil ya. Onun yerine tüm öfkesini benden çıkaracaktır.

"Hatırlıyor," diye tekrar fısıldıyorum. Eğer konuşmayı gerçekten önemli olana geri getirebilirim, kazara itiraflarda bulunmayacağım.

"Belli ki." Revel volta atmaya devam ediyor. "Asıl soru, ne kadar? Ve bu planımız için ne anlama geliyor?"

Otoparkta Sebastian'ın parlayan yeşil gözlerinin beton alanda benimkilerle buluştuğu anı düşünüyorum. Orada bir tanıma vardı. Sadece ölü kız kardeşi olduğumu değil, daha derin bir şeyi de. İlahi bir şey.

"Bana kesinlikle tanıyormuş gibi baktı," diye itiraf ediyorum. "Sanki gerçekte kim olduğumu hatırlamış gibiydi. İlahi enerjisini sorunsuz bir şekilde çağırdı. Sanırım bu geri döndüğü anlamına geliyor."

Revel bir elini saçlarında gezdiriyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez gerçekten endişeli görünüyor. "Bu her şeyi değiştirir. Eğer hatırlar ama yine de söylediği şekilde kalmayı seçerse ... "

"O zaman başarısız olduk," diye bitiriyorum sessizce.

Bu olasılığın ağırlığı aramıza yerleşiyor. Kanepeye doğru sürükleniyorum, oturmam gerekmediği halde üzerine çöküyorum. Hissettiğim yorgunluk fiziksel değil. Çok daha ağır bir şey. Ruhumun derinliklerinde.

"Orada neden bahsediyordu, diyarını iki kez terk etmeden mi?"

Ugh. Bu tam da korktuğum şeydi. Konuyu kapatmasını ummuştum. Gecenin diğer olayları onu unutturacak kadar dikkatini dağıtmıştı.

Tabii ki bu aptalcaydı. Revel inatçı ve dik kafalıdır. Asla peşini bırakmazdı.

Omurgamı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum - hissettiğimden daha kendinden emin görünmek için zayıf bir çaba. Belki haberi başım dik bir şekilde verirsem, bunun için bana saldırmaya o kadar meyilli olmaz.

Cevaplar için yalvarıyor ve ben de ona cevap vermekten başarıyla kaçıyordum.

Şu ana kadar.

"Sebastian ve ben bu ölümlü hayatı ilk kez tecrübe etmiyoruz." Bir mucize eseri sesim hissettiğimden daha düzgün çıkıyor.

Başını eğiyor, sözlerimi anlamaya çalışırken her zamankinden daha az insan gibi görünüyor. "Bu ne anlama geliyor?" Sonunda sordu.

"Yani Jovie öldüğünde Sebastian bir şekilde zaman çizgilerini atlamayı başardı ve geri kalanımızın da onu takip etmekten başka çaresi yoktu."

Kaşları havaya kalkıyor, dudakları aralanıyor. "Siz ikiniz zamanı mı değiştirdiniz?" Kelimeler bir fısıltıdan öteye geçmiyor, sanki Myelle duyup bizi hemen şimdi ve burada vurabilirmiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyden biraz korkuyorum.

"Ben hiçbir şeyi kurcalamadım." Ellerim göğsümü kapatıyor. "Ben de herkes gibi bu yolculuğa çıkarıldım. Ama görünen o ki ne olduğunu fark eden sadece ben, Sebastian ve Jovie oldu."

"Ve sen de krallığını terk mi ettin?" Sesi soruyla yükseliyor.

İşte burada işler karışıyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Sebastian da son zaman çizgisinde Aurelys'e dönmedi. Bunu fark ettiğimde, cevapları bulmak için ölümlüler diyarına kendi başıma döndüm. O kadar başarılı olamadım."

Bash'in katillerimi avlayıp öldürmesini izlediğim anların görüntüleri aklımdan geçiyor, Jovie ona aşık olmadan önce onu takip edip avladığı anlar da. Önceki zaman çizgisinde şimdikinden çok daha acımasız bir canavardı. Bir yanım Revel onu o zamanlar tanımadığı için minnettar. Bu onların tüm ilişkisini değiştirebilirdi.

"Ve tüm bunları onun için mi yaptı?"

Cevabım yavaşça başımı sallamak oldu.

"Bana Jovie ile olan arkadaşlığından bahset," diyor Revel aniden, sesi artık daha az düşmanca.

Ona bakıyorum, ses tonundaki değişiklik beni şaşırtıyor. "Neden?"

"Çünkü neyle uğraştığımızı anlamam gerekiyor. Neyle *uğraştığınızı*. Belli ki hafife almışım." Karşımdaki sandalyeye oturup öne doğru eğildi. "Sebastian'ın onu önemseydiğini biliyorum ama sen de önemsiyorsun."

"Olması gerekmediği zamanlarda bana karşı nazikti. Ben onun kafesine gelip duran zengin bir tıp öğrencisiyken."

"Hepsi bu değil."

Haklı tabii ki. Jovie'yle aramdaki bağ basit bir nezaketten çok daha derin. O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim oldu. Yüzyıllardır varlığım boyunca kendime asla izin vermediğim arkadaşım.

Ama onun gibi bir erkek bundan ne anlar ki? Bir parmak şıklatmasıyla istediği her varlığa sahip olabilen biri. İnsanların sevdiği, saygı duyduğu ve yaltaklandığı biri.

"Maskelerimin ardını gördü," diyorum sonunda. "Hayatım boyunca rollerimi oynayarak inşa ettiğim tüm duvarları. Onunlayken, sadece ... olabilirdim. Sienna olabiliyordum. Ölüm Tanrıçası değil, Sebastian'ın ikizi değil, görev ve ilahi sorumlulukla tanımlanmış biri değil. Sadece ben."

Revel'in ifadesi yumuşuyor. Bu değişim karşısında kaşlarımı çatıyor, acıma duygusundan nefret ediyorum. "Peki ya şimdi?" diye soruyor.

"Şimdi yine yapıyor." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de bu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, Sebastian'ı neden ondan uzaklaştırmam gerektiğini hatırlamak da o kadar zorlaşıyor."

Revel odanın diğer ucuna gidişimi izliyor. "İstedğin bu mu? Onu ondan uzaklaştırmak mı?"

Duruyorum, sırtım ona dönük. "Ne istediğimin bir önemi yok. Denge bozuluyor. Eğer bunu düzeltmezsek İlâhi Konsey yakında müdahale edecek. Yaşlılar Konseyi bizi zamanlayıcıya bağladı. Daha fazla gecikirsek elimizdeki kozu kaybedeceğiz."

"Ben bunu sormadım."

Onunla yüzleşmek için döndüm ve eskisinden çok daha yakınımda durduğunu görünce şaşırdım. Ne zaman hareket etti?

"Hayır," diye sessizce itiraf ederken buluyorum kendimi. "İstedğim bu değil. Kardeşimin mutlu olmasını istiyorum. Jovie'nin nazik ve cesur olmaya devam etmesini istiyorum."

Sebastian'ı ona aşık eden her şeyi. İstiyorum-" "Ne?" Sesi artık bir fısıltıyı zor işiyor.

"Görevim ve değer verdiğim insanlar arasında seçim yapmak zorunda kalmamak istiyorum." Ben durduramadan itiraf ağzımdan dökülüveriyor.

Artık çok yakın duruyoruz. Gri gözlerinde parıldayan gümüş parçacıklarını görebiliyorum. Yaşam enerjisinin sıcaklığını spektral formumda bile hissedebiliyorum. Bir an için düşman olmamız gerektiğini unutuyorum. Onun Yaşam, benimse Ölüm olduğumu unutuyorum. Kardeşimin neredeyse doğduğundan beri en iyi arkadaşı. Yüzyıllardır öyle ya da böyle karşıtlık içinde olduğumuzu unutuyorum. Birkaç dakika önce tartıştığımızı unutuyorum.

"Sienna," diyor ve adım onun dudaklarında farklı tınılıyor. Daha yumuşak. "Yapma," diye fısıldıyorum ama geri çekilmiyorum.

"Ne yapmayayım?"

"Bana öyle bakma. Bunu olduğundan daha karmaşık hale getirme."

Eli yüzüme dokunacakmış gibi kalkıyor, sonra yeterince sert olmadığını hatırlayınca iniyor.

An aramızda uzanıyor, olasılık ve imkânsızlıkla aynı ölçüde yüklü. Sonra telefonu çalıyor, Jovie'den bir mesaj.

Mesaja bakıyorum ve Revel yüksek sesle okurken iç çekiyorum. "Sebastian buluşmak istiyor. Hepimizle." Geri adım attı, büyü bozuldu. "O hazır."

Az önce aramızda yaşananların ağırlığını üzerimden atmaya çalışarak ona bakıyorum. "Ne yapacağız?"

"Ona gerçeği söyleyeceğiz," diyor. "Her şeyi. İlahi Konsey hakkında, denge hakkında, gerçekte neden burada olduğumuz hakkında. Kendin söyledin. Kaybedecek zamanımız yok."

"Peki ya geri dönmeyi reddederse?"

Gözlerime bakıyor ve ben de orada içimde kaynayan aynı çatışmayı görüyorum. "O zaman başka bir yol buluruz. Birlikte."

Bu kelime aramızdaki havada asılı kalıyor. *Birlikte*. Kulağa bu kadar çekici gelmemeli.

Varlığımı hâlâ hissediyor olsa da aramıza mesafe koyarak kendimi görünür olmaktan çıkarıyorum. "Gitmeliyiz."

"Sienna," diye sesleniyor Revel ben kapıya doğru ilerlerken. Sesimi boşluğa yansıtıyorum. "Ne?"

"Bu gece ne olursa olsun, Sebastian ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın... biz hallederiz. Artık bunu tek başına taşımak zorunda değilsin."

Yanıt vermiyorum ama göğsümdeki gergin bir şey hafifçe gevşiyor. Yüzyıllardır ilk kez, ilahi sorumluluğun ağırlığıyla kendimi tamamen yalnız hissetmiyorum.

Daireden birlikte çıkarken, her şeyin değişmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Sebastian kim olduğunu hatırlıyor, bu da ölümlüler âleminde kalmak için bilinçli bir seçim yaptığı anlamına geliyor. İlahi Konsey'in sabrı daha fazla sürmeyecek.

Ve tüm bunların ortasında bir yerde, doğal olarak karşı olmam gereken bir varlığa karşı hisler geliştiriyorum.

İroni benim için kayıp değil. Ölüm Tanrıçası, kardeşini kendi ölümlü aşkından vazgeçmesi için ikna etmeye çalışırken Yaşam Tanrısı'na aşık oluyor.

Durum bu kadar vahim olmasaydı, neredeyse komik olabilirdi.

Bunun yerine, görev, aşk ve Yaşam ile Ölüm arasındaki hassas denge hakkında bildiğimi sandığım her şeyin sonunun başlangıcı gibi geliyor.

Sebastian ve Jovie'nin dairesine çıkan asansörün kapıları kapanıyor ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Revel'in profilini inceliyor, gücüne ve sabrına hayran kalıyorum. Bizi kolayca İlahi Konsey'e teslim edebilir ve Aurelys'in hükümdarı olarak çekip gidebilirdi. Her zaman böyle yapacağını düşünmüşümdür. Bunun yerine, sırlarımızı sakladı. Kaderimizi önemsiyor. Ve tüm bunlarla olağanüstü bir soğukkanlılıkla yüzleşiyor.

Revel

Ölümsüz varlığım boyunca pek çok zorlukla karşılaştım ama hiçbirisi şu anda bu odadaki gerginliğe **benzemiyor**. Bash kafese kapatılmış bir hayvan gibi adım atıyor, ölümlü hali zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titreşiyor. Jovie kanepenin kenarında oturuyor, gözleri hepimizin arasında gidip geliyor. Ve Sienna, her zamanki gibi ruhani ve inatçı, sadece benim görebildiğim pencerenin yanında duruyor, hayalet formu öğleden sonra ışığında parıldıyor.

Şimdi onda farklı bir şeyler var; gözlerinde daha önce olmayan bir ağırlık. Bana bakıyor ve bu âleme geldiğimizden beri ilk kez bir tanıma görüyorum.

"Artık rol yapmayı bırakabilirsin," diyor bana doğru ilerleyerek. "İkiniz de."

Sienna artık saklanma zahmetine girmeden tamamen yanımda cisimleşiyor. "Tam olarak ne hatırlıyorsun?"

Sebastian tereddüt etmeden elini tutan Jovie'ye bakar. "Her şeyi. Onu öldürdüğümde hepsi geri geldi. Yaşam gücünün tükendiğini hissettiğimde ve onu kontrol edebileceğimi fark ettiğimde." Bana bakıyor. "Ne zamandır buradasın?"

"Sadece birkaç haftadır," diye itiraf ediyorum. "Yavaş yavaş hatırlamana yardımcı olacak bir yol bulmaya çalışıyorduk."

Bir kahkaha atıyor - acı ama kızgın değil. "Yavaş yavaş. *Doğru*." Boştaki elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Tanrım, Revel, senden çok şüphelenmişim. Bir yanım tanıdık gelen bir şeyler olduğunu biliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum."

"Özür dilerim," diyorum, ciddi bir şekilde. "Bu konuya başka nasıl yaklaşacağımızı bilemedik."

Sebastian bir adım öne çıkıyor ve beni kucaklıyor. Hissettiğim rahatlama çok büyük. Arkadaşım geri döndü. Tamamen değil ama onu orada görebileceğim kadar. Yolu yarılalık.

"Seni özledim kardeşim," diye mırıldanıyor omzuma doğru.

Bu tuhaf duygu karşısında boğazımı temizleyerek ona bakmak için geri çekiliyorum. "Aurelys-

"Biliyorum." Yüz ifadesi sertleşir. "Artık hissedebiliyorum. Ben orada olmadığım için kaos yayılıyor." Sienna'ya bakıyor. "Durum ne kadar kötü?"

"Her geçen gün daha da kötüleşiyor," diye cevap veriyor Sienna, sesi hafif ve havadar, sanki haftanın hava durumunu açıklıyormuş gibi. "İlahi Konsey fark etti. Senin küçük elf sürün de öyle."

Bana bakıyor.

"Yaşlılar Konseyi," diye açıklıyorum, kardeş rekabeti saçmalığını burada başlatmaması için onu uyaran bir bakış atıyorum.

Jovie ilk kez konuşuyor. "Seni geri gönderecekler." Bu bir soru değil. Bu da onu bu risk konusunda çoktan uyardığı anlamına geliyor.

Sebastian'ın elini tutuşu sıkılaşıyor. "Deneyebilirler."

Arkadaşımın yüzünü inceliyorum, oradaki kararlılığı görüyorum. Dehşet mideme yerleşiyor. "Geri dönmeyi planlamıyorsun."

"Jovie olmadan olmaz." Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Bu diyarda bitmemiş bir işim var."

Sienna yaklaşıyor. "Sebastian, zamanı sonsuza dek manipüle edemezsin. İlahi Konsey-

"İlahi Konsey'in canı cehenneme," diyerek Sebastian onun sözünü kesiyor. "Yüzyıllar boyunca onlara sadakatle hizmet ettim. Çok uzun zaman önce olan bir şeyin cezası olarak otuz üç ölümlü yaşamına katlandım. Kan döktüm, öldüm ve kız kardeşimin tekrar tekrar yanımda ölmesini izledim." Sesi her kelimedede yükseliyor, Sienna'ya o kadar benziyor ki kardeş olduklarını inkâr etmek imkânsız. "Ve şimdi, nihayet, tüm bunları katlanılabilir kılan bir şey buldum. Bana sadece katlanmak yerine var olma isteği veren birini."

Jovie'ye dönüyor, ifadesi yumuşuyor. "Bunun hakkında konuştuk. Artık ne olduğumu biliyor. Aurelys'e dönmenin ne anlama geleceğini."

"Ve?" Cevabı zaten bildiğimi düşünmeme rağmen soruyorum.

Jovie öne çıktı, çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ve ona yalnız gitmesine izin vermeyeceğimi söyledim."

Sienna'nın yüzü tedirginlikle titriyor. "Jovie, ne sorduğunu anlamıyorsun. İlahi âlemler ölümlüler için değildir."

"O zaman beni ölümsüz yap," diyor Jovie basitçe. "Sorun çözüldü."

Ona öylece bakıyorum, gerçekçi ses tonu karşısında afallıyorum. "O kadar basit değil."

"Öyle değil mi?" Sebastian soruyor. "İlahi Konsey daha önce de ölümsüzlük verdi. Daha az değerli sebepler için."

İkisinin de önerdikleri şeyin tam bir delilik olduğunun farkında olmamalarına çok şaşırarak ikisinin arasına bakıyorum. İlahi âlemler insanlara kesinlikle saygı duymayan varlıklarla dolu.

Sienna, "Onlar farklı koşullardı," diye itiraz ediyor ve en azından yanımda olduğu için minnettarım. "O zamanlar görevlerini yerine getiriyordun, onları terk etmiyordun."

Sebastian'ın ifadesi kararıyor. "Hiçbir şeyi terk etmiyorum. En başından beri benim olması gereken şeyi, kendi yolumu seçme hakkını istiyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bu konuşmanın ağırlığının omuzlarımdaki eller gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Denge bozuluyor Sebastian. Aurelys'te sen olmadan doğal düzen bozuluyor. Geri döndüğümüzde zaten çok fazla pazarlık yapıyoruz. Bu çok büyük bir istek gibi görünüyor."

"Bensiz ne olur? Diyarlar çöker mi? Evren sona mı erer?" Sebastian kollarını iki yana açıyor. "Belki de yeni bir şeyin zamanı gelmiştir."

"Kozmik soykırımdan bahsediyorsun," diye fısıldıyor Sienna, formu yine duyguyla titriyor.

Jovie aramıza giriyor, sesi gerginliği kesiyor. "Durun. Hepiniz, sadece durun." Sebastian'a acı verici bir şekilde tanıdık gelen sevgi ve hayal kırıklığı karışımıyla bakıyor. "Bash, korktuğun için her şeyi mahvedemezsin."

"Korkmuyorum," diyor ama sesi inandırıcılıktan yoksun.

"Korkuyorsun," diye ısrar ediyor. "Sahip olduklarımızı kaybetmekten korkuyorsun. Ama kaçıp gitmek hiçbir şeyi çözmeyecek."

Sebastian'ın omuzları öne doğru çöküyor ve bir an için bir tanrıdan çok kaybolmuş bir adam gibi görünüyor. "Sana ne yapacaklarını anlamıyorsun Stardust. İlahi Konsey ölümlülerin haklarını tanımıyor. Onlara göre sen bir böcekten farksızsın."

"O zaman beni tanıdıklarını sağlarız," diyor Jovie kararlılıkla. "Bir yolunu buluruz."

"Aurelys'e gelmeye istekli misin? Orada seni neyin beklediğini bilmeden mi?" Ona soruyorum. Bunun ne anlama geldiğinin farkında olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim.

"Dengeyi korumak ve Bash'le birlikte olmak için gereken buysa, evet." Başımı sallayarak reddettim. *Hayır, yapmaz. Bilseydi yapmazdı. Bash'e bakıyor.*

Arkadaşımın gözlerinde tanıdığım bir öfke vardı. "Eğer bu şekilde burada saklanıp sorunun ortadan kalkmasını ummak yerine gerçekten bu işi yapmaya çalışmanı sağlayabilirsem."

Sebastian yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre ona bakıyor. "Yapılması gereken hazırlıklar var. Eğer seni ilahi âlemlere götürüyorsam, neye bulaştığını anlayan gerekecek."

"Ciddi olamazsın," diye mırıldanıyorum ama kimse beni dinlemiyor.

Sienna yaklaşıyor. "Ne tür hazırlıklar?"

"İlahi varlıklar arasında hayatta kalabilmesi gerekecek," diye açıklıyor Sebastian bize, sesi daha klinik bir hal alıyor. "Ölümlü formdan ölümsüz forma geçiş aceleyle getirilebilecek bir şey değil. Bunu güvenli bir şekilde yapmak yıllar alabilir."

Midemin bulandığını hissediyorum. "Cidden düşünüyor olamazsın-"

"Onu ölümsüz yapmak mı?" Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor.

"Eninde sonunda, evet."

Nytheris'te ne karar alırlarsa alsınlar."

Bunu takip eden sessizlik sağır edici. Hayalet formu tamamen hareketsiz kalan Sienna'ya bakıyorum. Jovie'nin bunu önermesi bir şeydi. Onun hiçbir fikri yok. Ama onun da bu işin içinde olması?

O gerçekten delirmiş.

İlahi Konsey'in açık izni olmadan bir ölümlüyü ölümsüz yapmak sadece ilahi yasalara aykırı değil, aynı zamanda kalıcı hapis ya da daha kötüsü için de bir gerekçe.

Jovie'nin ruhu, birkaç düzine ölümlü yılından daha uzun yüzyıllar boyunca yaşamayı bırakın, ilahi âlemlerde olmak için bile yaratılmamıştı. Sözleşmesini değiştirmek karmaşık ve tehlikeli olurdu.

Sienna sessizce, "İdam edileceksin," dedi. "Sana yardım ettiğimiz için hepimiz idam edileceğiz."

Sebastian, "İlahi Konsey daha önce de istisnalar yapmıştı," diye karşı çıkıyor. "Bunu kendin söyledin."

"Diğer tanrılar için," diye karşı çıkıyorum. "Asla ölümlüler için değil. Ve asla yüzyıllarca düşünmeden ve hazırlık yapmadan."

Jovie aramıza bakıyor, Sebastian'ın önerdiği şeyin tüm sonuçlarını anlamasa bile ciddiyetini açıkça kavlıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sebastian onun ellerini tutuyor. "İlahi Konsey, ölümlü-ilahi ilişkileri söz konusu olduğunda esneklikleriyle tanınmaz. Ama eğer biz

onlara adil bir-"

"İbret olsun diye hepimizi yok edecekler," diye sertçe bitiriyor Sienna. "Bu romantik bir peri masalı değil Sebastian. Burada ilahi bir yasadan bahsediyoruz."

Yüzündeki çatışmayı, Jovie'ye olan sevgisi ile neyle karşı karşıya olduğumuzu anlaması arasındaki savaşı izliyorum. Bir yanım onu desteklemek, bu işi yürütmenin bir yolunu bulmak istiyor çünkü o benim en eski arkadaşım ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ama mantıklı yanım, onun yokluğunda dengeyi koruyan yanım, bu yolun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor.

"Başka bir yolu olmalı," diyorum sonunda. "Bazı emsaller, bazı boşluklar-"

Sienna kesin bir ifadeyle, "Yok," diyor. "Haftalardır yardımcı olabilecek bir şey bulma umuduyla ilahi yasayı araştırıyorum. İlahi Konsey'in ölümlü- ilahi birliktelikleri konusundaki tutumu bin yıldır aynı: Yasak."

Arkamızdaki pencerede bir çatlak beliriyor ve bir örümcek ağı gibi cam boyunca yavaşça yayılıyor. Sert ses hepimizin dönüp bakmasına neden oldu.

"Diyar parçalanıyor," diyorum sessizce. "Dönmeyi geciktirdiğiniz her gün durumu daha da kötüleştiriyor."

Sebastian'ın elleri Jovie'ninkilerin üzerinde sıkışıyor. "O zaman tek seçeneğimiz bu. Konseye birleşik bir cephe sunmak. Sen ve Sienna Jovie'ye kefil olacaksınız, onun sıradan bir ölümlü olmadığını anlamalarına yardımcı olacaksınız."

"O, uğruna ilahi yasayı yok ettiğin kadın." Sienna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu onun lehine bir nokta olarak görmeyecekler."

Sebastian'ın gözlerinde büyüyen çaresizliği görebiliyorum, yüzyıllar önce cezalandırılırkenki bakışının aynısı. Var olmayan çözümler arıyor, gerçekliği salt arzu gücüyle kendi iradesine göre bükmeyi umuyor.

Bu şekilde köşeye sıkıştığında hatalar yapıyor.

"O zaman onlara ölümsüzlük kısmından hemen bahsetmeyiz," diye öneriyor. "Bunu geçici bir düzenleme olarak çerçeveleriz. Jovie Aurelys'e benim danışmanım olarak gelir. İlahi görevlere yeniden uyum sağlamama yardım edecek biri."

"İlahi Konsey'e yalan mı söylemek istiyorsun?" İnanamayarak sordum. Annem yalancılardan kesinlikle nefret eder.

"Zaman kazanmak istiyorum," diye düzeltiyor. "Jovie'nin dünyamıza ait olduğunu kanıtlama zamanı. İlahi düzeni bozmak yerine ona katkıda bulunabileceğini"

o."

Sienna acı acı gülüyor. "Aynı şekilde sen de Tahtını terk edip diyarların kaosa sürüklenmesine izin vermek mi?"

Suçlama tam yerine oturuyor. Sebastian, sanki kadın ona fiziksel olarak vurmuş gibi irkildi. "İşin bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim."

"Ama oldu," diyorum elimden geldiğince tarafsız bir şekilde. "Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Sessizleşiyor, seçeneklerini düşünüyor.

"Ya onlara kendim gitseydim? Bunun benim seçimim olduğunu, Sebastian'ın beni hiçbir şeye zorlamadığını açıklasam?" Sonunda Jovie söze girdi.

Üçümüz de dönüp ona bakıyoruz.

"Kesinlikle hayır," diyor Sebastian hemen. "O canavarlarla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Tek seçeneğimiz bu olabilir," diyorum yavaşça, fikir zihnimde şekilleniyor. "Eğer Jovie kendisini sizin kurbanınız olarak değil de istekli bir dilekçe sahibi olarak sunarsa ... "

Sienna, "Yine de reddederler," diye belirtiyor. "Ama olaya karışan herkesi idam etmeye daha az meyilli olabilirler."

Bir çatlak daha beliriyor, bu sefer üstümüzdeki tavanda. Alçı tozu yağıyor ve gerçekliğin dokusunun bilincimin sınırlarını zorladığını hissedebiliyorum.

"Zamanımız tükeniyor," diyorum. "Ne yapacaksak bir an önce yapmalıyız."

Sebastian hepimize -kız kardeşine, en iyi arkadaşına, sevdiği kadına- bakıyor ve kararın ağırlığının omuzlarına çöktüğünü görebiliyorum.

"Bir ay," diyor sonunda. "Jovie'yi düzgün bir şekilde hazırlamam için bana bir ay verin ve sonra İlahi Konsey'in karşısına birlikte çıkalım."

Sienna ve ben birbirimize bakıyoruz. Daha Yaşlılar Konseyi'nin bize kendi son tarihlerini verdiği kısma bile gelmedik. Diyarların istikrarını koruması için bir ay çok uzun bir süre ama aynı zamanda girişmek üzere olduğumuz şeye hazırlanmak için de zar zor yeterli bir süre. Dünya kelimenin tam anlamıyla etrafımızda parçalanıyor.

Yaşlılar Konseyi harekete geçmeden önce sadece bir haftamız kaldı.

Ama Sienna'nın yüz ifadesindeki gerginlik bana bu konuyu henüz açmamamı söylüyor.

Ona tek söylediğim "Bir ayımız yok," oluyor.

Sebastian geri adım atmayı reddederek başını sallıyor. "Zamana ihtiyacı var."

"Olsa olsa bir hafta bulabiliriz," diye gönülsüzce kabul ediyorum. Nytheris'te bir ölümlü haftası bir günden azdır. Sadece odalarında toplanmaları bile o kadar sürer. "Onlara nasıl yaklaşacağımız konusunda stratejik olmamız gerekecek."

"Biz mi?" Sienna pencereden dönüyor.

Sebastian'a bakıyorum; arkadaşşıma, kardeşime, kralıma. "Elbette."

Rahatladığı her halinden belli. "Teşekkür ederim, Revel. Bunun seni riske attığını biliyorum."

"Bırak onu ben düşüneyim." İçime yerleşen kayayı görmezden gelerek Nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim olmadan verip durduğum tüm sözleri midem kaldırırken Jovie'ye dönüyorum. "Bu konuda emin misin? Gerçekten emin misin? Çünkü bir kez bu yola girdik mi, geri dönüşü yok."

Hiç tereddüt etmedi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Sienna tekrar bize doğru kayıyor, gözleri olması gerekenden daha uzun süre benim üzerimde kalıyor. Ne yaptığımı fark eden tek kişi o ama onunla daha sonra ilgilenebilirim.

"O zaman hızlı hareket etmeliyiz. Sebastian Aurelys'ten ne kadar uzun süre uzak kalırsa, o kadar çok dikkat çekeriz," diyor.

"Katılıyorum," diyorum.

"Ama önce, burada daha fazla yarım kalmış iş olmadığından emin olmalıyız." Sebastian ekliyor, sesi kararlı. *Elbette* bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getirmek zorunda. Sanki görevlerimizi bırakıp haftalarca ölümlü rolü oynadığımız yetmiyormuş gibi. "Dışarıda hâlâ Tarikat'ın üyeleri var."

Sienna'nın ifadesi sertleşiyor. "Ciddi olamazsın."

"Bu işi bitirmeliyiz," diye ısrar ediyor. "Burada inşa ettiğimiz şeyin üzerinde tehditler dolaşırken buradan ayrılamayız."

Kadın alaycı bir tavırla gözlerini devirip sanki şimdiye kadar karşılaştığı en büyük baş belasıymış gibi ona bakınca, "Bu diyardaki yükümlülüklerimizi yerine getirdiğimizi gösterebilirsek İlahi Konsey'deki davamıza yardımcı olabilir." diye ekliyor.

"O adamlar bu alemdeki yükümlülüklerimizin bir parçası *değil*. Onlar için Umbraeth'te, burada yapabileceğimizin çok ötesinde planlarım var."

Yeşil gözleri, elinde ne tür haince şeyler olduğunu düşününce parlıyor ve doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok. Bir yandan da

Ölümlüler âleminde oldukça çekingen davranan Ölüm Tanrıçası, diğer âlemlerde bir ün kazanmıştır. Kendini koruyan hiçbir varlığın bulaşmak istemeyeceği biri olarak görülüyor.

"O zaman önce ben onları ele geçiririm ve senin dönüşünü beklemelerini sağlarım." Sebastian onunla göz göze gelir ve onun bakışlarına aynı derecede heybetli bir bakışla karşılık verir. Jovie'ye bakar. "Buna bir son verebiliriz."

"Birlikte," diye ekliyor Jovie, onun elini sıkarak.

Onları izlerken garip bir gurur ve endişe karışımı hissediyorum. Aşkları o kadar net, o kadar saf ki, yüzyıllardır süregelen ilahi siyasetin yanında önemsiz kalıyor. Ama aynı zamanda girişmek üzere olduğumuz şeyi sonsuz derecede daha tehlikeli kılıyor.

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyor Sienna, Hallmark anını yok ederek. "Tüm diyarların çöküşünden önce günlerimiz var. İkinizin onur adına hamamböceklerinin peşinden koşarak zamanımızı boşa harcamanıza izin vermem mümkün değil."

Bana doğru açılmış gözleriyle bakıyor ve sessiz bir yalvarışla Onu.

"Bu gerçekten sana bağlı değil, değil mi?" Sebastian dudak bükür. "Sen gidiyorsun ya da hiç dönmeyeceğiz."

Sienna yaklaşıyor, ancak kardeşiyle burun buruna geldiğinde duruyor. İlahi güçleri etraflarına yayılıyor ve tüm daireyi korkunç bir tedirginlikle elektriklendiriyor. Gümüş ve altın kıvılcımlar havada çıtırdıyor, tıpkı daha genç ve daha az olgun oldukları zamanlarda hep yaptıkları gibi.

Yaşam ve Ölüm'ün karşı karşıya gelmesine tanık olmak hiçbir zaman rahat bir şey olmadı ve ben de rahat olduğumdan çok daha fazla kez onların anlaşmazlıklarının ortasında kaldım.

Ama kimin tarafında olmak istediğim konusunda hiç bu kadar kararsız hissetmemiştim.

"Ölümlüler âleminde istediğin kadar vahşi, intikamcı bir hayvan gibi davranabilirsin, küçük adamları öldürüp sevdiğin kadının peşine düşebilirsin. Ama ben gerçek seni biliyorum. Yürüdüğün yerde çiçekler açan ve her gün çayırda küçük tavşanlarla dans eden seni." Başını eğiyor ve bir parmağını onun boynuna doğru uzatıyor. "Eğer kendi isteğinle gelmek istemiyorsan, seni boğazından tutup Nytheris'e kendim sürüklerim, sonra da hiçbir şey olmamış gibi Umbræth'e dönerim. Bırakalım İlahi Konsey sizi kendi başınıza halletsin," diye sıkılmış dişlerinin arasından tehdit savuruyor.

Ona inanıyorum.

O parlayan yeşil gözler, etrafında koruyucu bir şekilde dönen mürekkepli dallarla eşleşen siyah bir tona dönüştü.

Ölüm büyüsü.

Asla bulaşmak istemeyeceğim bir şey. Ama Sebastian sadece onun enerjisine karşılık veriyor, meydan okuma karşısında kaşları kalkıyor.

"Ölümlü etinin tek bir zerresine dokunursan ruhunu bedeninden söküp alırım," diye meydan okuyor Sebastian.

O anda bir şey oluyor. Göğsümün derinliklerinde bir değişim. Bir zamanlar Sebastian'ın tehdidine gülüp onu bu tehdidi gerçekleştirmesi için cesaretlendirirken -Sienna'nın kibrine asla dayanamazdım- şimdi öfkeye kapılıyorum.

"Ona elini bile süremeyeceksin," diye feryat ederek ikizlerin arasına giriyorum. İlahi güçleri ölümlü tenimi zaplıyor ama yanmayı görmezden gelip

Sienna sinsice arkamdan yaklaşıyor. Birkaç adım tökezliyor, şaşkınlığı yüzüne yansırken gölgeleri geri çekiliyor.

"Bu doğru mu?" Sebastian'ın sesi ölümcül. Sienna'nın yaşadığı şok onu etkisiz hale getirmişken, Sebastian'ınki onu daha da cesaretlendiriyor.

"Sakın deneme," diye uyarıyorum, varlığımın her zerresi ısrar etmesine rağmen geri adım atmayı reddediyorum. Hayatım boyunca hizmet etmeye yemin ettiğim Tanrı bu. Ona bu şekilde karşı çıkmak, derimi çıkarıp ters yüz ederek tekrar giymek gibi geliyor.

Kararmış gözleri ikimizin arasında geziniyor ve Sienna'nın yüzünde, kalça dudaklarının alaycı bir gülümsemeye yukarı kalkmasına neden olan şeyi görmesinden korkuyorum. Tanrıların lütfuyla geriye doğru bir adım atıyor ve ilahi gücünü geri kazanıyor. Sienna da onu takip edene kadar omuzlarım gevşemiyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Jovie'nin ilahi âlemler için yaptığı hazırlıklara öncelik vereceğiz. Eğer zamanımız olursa, bu ölümlülerden bazılarını haklarız." Sırayla her birinin bakışlarıyla buluşarak duraklıyorum. "Ama hepinizin anlamasını istiyorum - eğer bu işe yaramazsa, uzlaşmayı reddederlerse-"

"Yapamayacaklar," diye araya giriyor Sebastian. "Yapamazlar. Çünkü onsuz geri dönmeyeceğim ve onların bana, benim onlara olduğumdan daha fazla ihtiyacı var."

Umarım haklıdır. Çünkü eğer yanılıyorsa, hepimiz hiçbirimizin hazır olmadığı bir bedel ödemek zorunda kalabiliriz.

"Ne kadar beklersek durumumuz o kadar kötüleşir," diye açıklıyor Sienna, sesi hâlâ buz gibi. "Revel haklı. Stratejik olmamız gerekiyor. Ve bu stratejinin bir parçası da zamanlamayı kontrol etmek."

"Jovie hazır olduğunda oraya gideceğiz," diye ısrar ediyor Sebastian, gerginlik devam ederken.

Jovie hazır olduğuunda. Belki de aradığım boşluğu bulmuştum.

"Pekâlâ o zaman," diyorum ona bakarak. Kendi kararlılığımın gözlerine yansıdığını görüyorum. "O zaman gidip sonsuzluğuun kurallarını değiştirelim."

Sebastian sırtıyor ve bir an için tıpkı bin yıldır tanıdığım, küslüğümüzün çoktan unutulduğu arkadaşım gibi görünüyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Eski zamanlardan daha iyi," diye düzeltiyorum, önce Jovie'ye sonra Sienna'ya bakarak. "Bu sefer gerçekten önemli bir şey için savaşıyoruz."

Bir sonraki hamlemizi planlamaya başladığımızda, her şeyin geri dönölmez bir şekilde değişmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ama Sebastian ve Jovie'ye baktığımda, yüzlerindeki sevgi ve kararlılığı gördüğümde, doğru seçimi yaptığımızı biliyorum.

Hepimizi yok etse bile.

Sienna

Ölümlüler aleminden Umbraeth'e geçiş her zaman tersine boğulmak gibi hissettirir. Sanki boğucu ışıktan gölgelerin serin kucağına çekiliyormuşum gibi. Evimin obsidyen salonlarında cisimleşirken spektral formum katılaşıyor ve kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Umbraeth tanıdık ihtişamıyla etrafımda uzanıyor; yıldızsız gökyüzünü delen siyah taştan kuleler, binaların arasından sıvı ay ışığı gibi akan Duskvein Nehirleri. Hava, geçiş halindeki ruhların enerjisiyle uğulduyor, bin yıldır yönettiğim bir senfoni.

Yuvam. Ölümlüler âleminde geçirdiğim onca zamandan sonra bile burası özümü çağırıyor.

Ama bir şeyler yanlış geliyor.

Yaşam ve Ölüm arasında sorunsuzca akması gereken denge, kırık bir kalp atışı gibi tekliyor. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum; gölgelerin hareketlerimin gerisinde kalışından, yargılanmayı bekleyen ruhların diyarlar arasındaki eşikte belirsizce kümelenişinden.

"Erebus," diye sesleniyorum, taht odasına doğru ilerlerken sesim koridorlarda yankılanıyor.

Çağrısını Revel nihayet uykuya daldıktan hemen sonra aldım. Son birkaç gündür yaşananlar onu o kadar yormuş ki, önümüzdeki iki gün boyunca neredeyse komada kalırsa hiç şaşımam. Üçü de muhtemelen yapabilir. Ama değerli zamanlarını böyle harcamalarına izin veremem. Yapacak bu kadar çok şey varken olmaz. Haberci karga Umbraeth'ten gelir gelmez Diğerleri dinlenirken ben eve dönmeliydim.

Erebus ben devasa kapılara ulaşmadan önce beliriyor, karanlığın gerçek bir çocuğu olduğunu gösteren akıcı bir zarafetle gölgeden cisimleşiyor. Sebastian ve benim ilahi doğamızı miras aldığımız yerde, Erebus onun için doğmuştu; huzurlu sonların ve yumuşak geçişlerin özünden yaratılmıştı.

"Sienna." Sesi aynı ölçüde rahatlama ve endişe taşıyor. "Bu kadar çabuk döndüğün için teşekkür ederim. Ölümlüler âleminde işler nasıl?"

Duraksayıp yüzünü inceliyorum. Erebus her zaman karanlığın güzel olabileceği şekilde güzel olmuştur. Keskin elmacık kemikleri, ışığı yansıtmaktan çok emiyormuş gibi görünen soluk teni, cılalı oniks gibi gözleri. Ama şimdi orada bir gerginlik görüyorum, onun gücüne sahip birine dokunmaması gereken bir yorgunluk.

Bir sorun var. İşler kontrolünden çıkmasaydı beni buraya çağırmazdı.

"Hatırlıyor," diyorum basitçe. "Sebastian onun kim olduğunu biliyor."

Erebus'un yüz hatlarında umut titreyiyor. "O zaman dönecek mi? Denge-"

"Reddediyor." Kelimelerin tadı acı. "Ölümlüler diyarını koşulsuz terk etmeyecek. Jovie'yi terk etmeyecek."

Erebus'un ifadesi kararıyor ve bir anlığına etrafındaki gölgeler de onun ruh haline karşılık olarak derinleşiyor. "Sienna, onun ölümcül karışıklıkları için vaktimiz yok. Bu diyar-"

"Alemin ne olduğunu biliyorum," diye çıkışıyorum ve hemen ardından ses tonumdan pişmanlık duyuyorum. Erebus benim hayal kırıklığımı hak etmiyor. Daha yumuşak bir tonda ekliyorum, "Hissedebiliyorum. Ne kadar kötüleşti?"

Ruh İşleme Merkezlerine bakan görüş alanına doğru kendisini takip etmemi işaret ediyor. Gördüklerim ilahi kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Ruhlar giriş noktalarını doldurmuş, şaşkın ve yönsüz. Sebastian'ın yaşam gücü yeni ölmüş olanlara doğru düzgün rehberlik etmediği için, barajın arkasındaki su gibi geri çekiliyorlar. Bazıları doğru varış noktalarını bulamadan âlemler arasında gidip geliyor. Diğerleri ise tamamen solmaya başlıyor, özleri hiçliğe dağılıyor.

"Birkaç saat önce başladı," diye açıklıyor Erebus, sesi kontrollü bir endişeyle gergin. "İlk başta küçük kesintiler oldu. Ama şimdi ... " Bir elini sallıyor ve görüntü bizim diyarımız ile Aurelys arasındaki sınırı gösterecek şekilde değişiyor. "Sınıra bakın."

Yaşam ve Ölüm arasındaki normalde net olan ayrım, ısı parıltısı gibi dalgalanıyor. Aurelys'in altın ışığından parçalar bizim gümüş karanlığımıza sızarken, gölge dalları Yaşam diyarına sızıyor. Bu manzara midemi bulandırıyor.

"İlahi Konsey fark etti," diye tahmin ediyorum.

Erebus acımasızca başını sallıyor. "Soruşturmalar gönderiyorlar. İlk başta incelikli olanlar -işlemlerdeki gecikmeleri soruyorlar, bazı ruhların neden sistemden geçmediğini sorguluyorlar. Ama dün-" Yüzünü tamamen bana döndü. "Dün, Leydi Myelle habersiz geldi."

Kanım buza dönüştü.

Myelle Kutsal Tapınak'tan nadiren ayrılır. Bir şeyler biliyor olmalı.

"Ona ne söyledin?"

Erebus, "Sebastian'ın ölümlüler âlemindeki yaşam gücü tahsisine dair derin bir inceleme yürüttüğünü," diyor. "Senin de ona yardım ettiğini. Bize zaman kazandırdım."

Volta atmaya başlıyorum, ilahi formuma rağmen ölümlü kaygım dışarı taşıyor. "Ne kadar zaman?"

"Tahmin etmek imkânsız ama fazla değil." Erebus yaklaşıyor ve kara gözlerindeki gerçek endişeyi görebiliyorum. "Sienna, Sebastian'ın ne yaptığını keşfedecekler. Onun bir ölümlü için zaman çizgilerini manipüle ettiğini ve bizim bunu sakladığımızı anladıklarında-" Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Zaman çizgisi manipülasyonu tam da bu nedenle yasaklanmıştır. Tüm kozmik düzenin dengesini bozabilecek kırılmalar yaratır. Böyle bir ihlalin cezası sürgün ya da ek ölümlü yaşamları değildir. Varoluştan tamamen silinmektir.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyorum ama sözcükler dudaklarımdan çıkarken bile kulağa ne kadar beyhude geldiğini biliyorum.

Erebus elini uzatıyor, parmakları rahatlatıcı olması gereken bir hareketle kolumda geziniyor. "İkinizi de korumak için elimden geleni yapacağım. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyorum. Erebus yüzyıllardır benim ikinci komutanımdı ama bundan da öte, benim dostumdu. Cezalandırılmama neden olan hatalarım yüzünden beni asla yargılamayan, bu âlemdeki az sayıdaki varlıktan biri. Bana asla acıma ya da hayal kırıklığıyla değil, sadece empatiyle baktı.

"Neden?" Sessizce sordum. "Sebastian'ın yokluğunu hemen bildirebilirdin. Bizi ifşa ederek konseyin gözüne girebilirdin. Neden yardım ediyorsun?"

Bu Revel'e defalarca sorduğum sorunun aynısı, çünkü onlar bu kadar çok şey kazanacakken hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Gülümsemesi yumuşak, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle renklenmiş. "Çünkü sen benim için önemlisin. Çünkü sen ve Sebastian'ın katlandığınız şey ... bu yeterli. Bir süredir bunu düşünüyorum. Mutluluğu hak ediyorsun."

Sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca profesyonel mesafesini korudu. Saygılı, verimli, sadık ama asla kişisel değil. Asla samimi olmadı.

"Erebus . . . "

"Haddimi biliyorum," diyor hızla, geri adım atarak. "Hiçbir şey varsaymıyorum. Ama sizin iyiliğinizi önemsiyorum. İkinizin de."

Bir şeyler söylemek, sözlerinin altında duyduklarımı onaylamak istiyorum ama içinde bulunduğumuz durumun ağırlığı her türlü kişisel düşünceyi ezip geçiyor. "İlahi Konsey bizim için geldiğinde ne olacak?"

"Senin yanında duracağım," diyor tereddüt etmeden. "Tanıklığım onlar için bir ağırlık taşıyabilir. Sadakatle hizmet ettim, Revel'in yanında diyarı sorunsuz bir şekilde korudum. Ama Sienna ... " İfadesi ciddileşiyor. "Gücümün sınırları var. Ben geçici bir görevliyim, bu rol için doğmadım. Eğer seni ve Sebastian'ı örnek almaya karar verirlerse-"

Bitirmesine gerek yok. İkimiz de konseyin iradesine bu kadar açık bir şekilde karşı gelen son ilahiye ne olduğunu biliyoruz. Eski kaos tanrısı Lux öyle bir hale getirildi ki adını anmak bile yasaklandı.

"Dengeyi daha ne kadar tek başına koruyabilirsin?" diye sordum.

"Zaten sınırına geldim," diye itiraf ediyor ve sakladığı yorgunluğu görebiliyorum. Gözlerinin altında gölgeler, ellerinde hafif bir titreme. "Alemin düzgün işleyebilmesi için hem Yaşam'a hem de Ölüm'e ihtiyacı var. Sebastian'ın aktif katılımı ya da Revel'in yardımı olmadan, aslında üç tanrının işini yapıyorum."

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Ben ölümlüler âleminde Revel'le oyunlar oynarken, Sebastian'ın mutluluğuyla ilgili hislerimle boğuşurken, Erebus tüm etki alanımızı irade gücüyle bir arada tutuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Yapmalıydım-"

"Kardeşini şimdiye kadar eve getirmiş olmalıydın," diyor Erebus nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Bu senin görevindi. Ama neden yapmadığını anlıyorum."

Ona sertçe bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsemesi bilgili. "Seni yüzyıllardır izliyorum. Bir şeyin seni ne zaman değıştirdiğini bilirim. Ve o ölümlüler âleminde her ne olduysa -orada karşılaştığın her kimse- seni değıştirdi."

Zihnimde Revel'in yüzü beliriyor ve hemen ardından Jovie'ninki geliyor. Bir şekilde ilahi derimin altına işleyen, görev ve fedakârlık hakkında inandığım her şeyi sorgulamama neden olan ikisi.

"Fark etmez," diyorum, ondan çok kendimi ikna etmek için. "Kişisel duygular kozmik gerekliliklerin önüne geçemez."

"Geçemez mi?" Erebus başını eğiyor. "Kardeşin geçebileceğini düşünüyör gibi."

"Sebastian bencilce davranıyor. İstedığımızı elde etmek için ikimize de yer yok."

"Öyle mi? Yoksa insan gibi mi davranıyor?" Erebus aşağıdaki ölümlüler âlemini gösteren büyük pencereye doğru ilerliyor. "İkiniz de otuz üç yaşamdır ölümlüsünüz. İnsan sevgisini, insan kaybını, insan umudunu hissettiniz. İlahi Konsey, ilahi forma döndüğünüzde bunları kolayca kapatmanızı nasıl bekleyebilir?"

Sözleri evime çok yakındı. Pencerede ona katılıyorum, ölümlü hayatları temsil eden küçük ışıklara bakıyorum - her biri bir hikaye, bir aşk, bir rüya.

"Sen olsan ne yapardın?" Sessizce soruyorum. "Görev ve aşk arasında bir seçim yapmak zorunda kalsan?"

Erebus uzun bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltıyı aşıyor. "Sanırım öğrenmek üzereyim."

Revel

Mutfak kapısından Jovie'nin boynundaki narin zincirle oynamasını **izliyorum**, parmakları nefes almak kadar onun bir parçası haline gelen parlayan kalp şeklindeki madalyonun üzerinde geziniyor. Geldiğimizden beri bunu takıyor ve her gördüğümde bir şey beni rahatsız ediyor - tam olarak tanımlayamadığım bir tanıma fısıltısı.

Sebastian kanepede onun yanında oturuyor, ilahi âlemleri anlatırken kolunu koruyucu bir şekilde onun omuzlarına doluyor, Sienna ise spektral formuyla pencerenin yanında geziniyor. Öğleden sonra ışığı tam içinden geçiyor, gölge bırakmıyor ama Jovie'nin madalyona dokunmasını izlerken yarı saydam yüz hatlarındaki gerginliği görebiliyorum.

"Tüm bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor Jovie, çünkü ifşaatımızdan bu yana üzerimize çöken düşünceli sessizliği bozarak. "Tanrılar, ilahi âlemler, kozmik denge." Gülüyor ama içinde mizah yok. "Kulağa fantastik bir romandan çıkmış gibi geliyor."

"Yeterince gerçek," diye mırıldanıyor Sebastian, şakağına bir öpücük kondurarak. "Bunun içine çekildiğin için üzgünüm."

"Beni sevdiğin için özür dileme," diyor Jovie kararlılıkla ve Sienna'nın yüzdüğü yere doğru bakıyor. "İkiniz de şimdiden çok şey feda ettiniz."

Sienna'nın formunun titrediğini, Jovie'nin sözleri karşısında kontrolünün sarsıldığını görüyorum.

Bize söylemediği bir şey var. Bunu derimin altındaki bir kıymık gibi hissedebiliyorum. Beni sır sakladığı konusunda uyaran içgüdülerim şimdi de her ne ise bunun o madalyonla bağlantılı olduğunu haykırıyor.

"Sienna," diyorum, sesim o anı kesiyor. "Ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ama gözlerime bakmıyor.

"Buraya geldiğimizden beri Jovie'nin kolyesine bakıp duruyorsun. Bize söylemediğin şey ne?"

Sebastian doğruldu, ilahi içgüdüleri nihayet devreye girdi. "Madalyon," diyor yavaşça, bakışları Sienna ve Jovie arasında gidip geliyor. "Ölümlü hayatında senindi."

Jovie'nin eli kalp şeklindeki kolyeyi örtmek için koruyucu bir şekilde hareket ediyor. "Onu bana sen vermiştin, hatırladın mı? New York'ta, ilk kez ... " Zaman çizgilerini değiştirdiğinden bahsetmek istemediği için sözünü yarıda kesiyor.

Ama Sebastian şimdi kaşlarını çatıyor, iyileşmiş anıları ölümlü deneyimleriyle açıkça savaş halinde. "Onu sana ben verdim," diye itiraf ediyor. Sesinde bir belirsizlik var.

Sienna yaklaşıyor ve yüz hatlarına bir örtü gibi çöken yılgınlığı görebiliyorum. "Verecek olan o değildi," diyor sessizce.

Kelimeler durgun suya düşen taşlar gibi odanın içine düşüyor, kafa karışıklığı ve giderek artan endişe dalgaları yaratıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Jovie, sesi ancak fısıltıyı aşarak soruyor.

Sienna önce bana bakıyor ve Jovie'ye dönmeden önce ruhani gözlerinde bir özür görüyorum. "Madalyon benim. Üç bin yıldan fazla bir süredir benim."

"Bu imkânsız," diyorum ama kelimeler ağzımdan çıkarken bile ilahi duyularımın uzanıp kolyeyi ilk kez gerçekten inceliyorum. Ve işte orada; kadim ve güçlü ölüm büyüsü, zincirin ve kalbin metaline dokunmuş. "Ne yaptın Sienna?"

Eğer İlahi Konsey onun büyüsünü kolayca kaybolabilecek ya da çalınabilecek bir tılsımda taşıdığını bilseydi, cezayı müzakere etmeye çalışmanın bile bir faydası olmazdı. Cezası özellikle gücü olmadan yaşaması için tasarlanmıştı. Madalyon, meydan okumasının fiziksel bir simgesi. İkisi de oracıkta yok edilecek, özellikle de madalyonun bir ölümlüye isteyerek verildiğini fark ettiklerinde.

Sebastian Jovie'nin yanında hareketsiz kaldı ve anıların yerine oturduğunu görebiliyorum. "Bana onu yok ettiğini söylemiştin."

"Yalan söyledim." Sienna'nın itirafı bir itiraf gibi havada asılı kalıyor. "Onu yok edemedim. Kim olduğuma dair çok şey barındırıyor."

Jovie'nin parmakları madalyonun etrafında sıkışıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Anlamıyorum. Nedir bu şey?"

Sienna daha yakına süzülüyor, duyguları yoğunlaştıkça formu daha da katılaşıyor. "Sebastian ve ben cezamıza ilk çarptırıldığımızda öfkeliydim. İlahi Konsey'in sahip olduğumuz her şeyi elimizden almasına öfkeliydim.

ve bizi bu sonsuz ölümlü hayatlara zorladılar. Ben de bu madalyonu, hâlâ gücümün bir parçasına sahip olduğumu hatırlatması için yarattım."

"Nasıl yarattın?" Cevaptan şimdiden korkuyor olsam da soruyorum.

Sırlarla işimizin bittiğini sanıyordum.

"İlahi özümden bir parçayı ona bağladım. Ölüm büyüsü, saf ve sulandırılmamış. Gücümün bir kısmını her ölümlü hayata taşımamı, konseyin cezası bana unutturmaya çalışsa bile gerçekte kim olduğumu hatırlamamı sağlıyor."

Bu ima bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Bunu keşfederlerse ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı? İlahi özü ölümlü nesnelere bağlamak tam da bu nedenle yasaklanmıştır!"

"Biliyorum," diye fısıldıyor Sienna. "Bu yüzden Sebastian ve ben bir anlaşma yaptık. Hangimiz önce ölürsek, diğeri madalyonu saklayacaktı, böylece ben de bir sonraki hayatımda onu bulabilecektim."

Sebastian bir elini saçlarında gezdiriyor, kederli görünüyor. "Ama son hayatımızda, sen Tarikat tarafından öldürüldüğünde, kederden öylesine tükenmişim ki. Öfkeyle. Anlaşmamızı unutmuştum."

"Ve sen onu bana verdin," diye bitiriyor Jovie, gözlerinde anlayış belirerek. "Bana kız kardeşinin ruhundan bir parça verdin."

"Bundan daha fazlasını," diyorum acımasızca, zihnim bunun yanlış gidebileceği tüm yollarla yarışıyor. "Jovie, bir yılı aşkın süredir Ölüm büyüsü taşıyorsun. Seni öldürmesi gerekirdi."

"Ama öldürmedi," diyor Sienna çabucak. "Anlamıyor musun? Madalyon tarafından korunuyordu. Madalyon onu seçti, onu kabul etti. Bu yüzden önceki zaman çizgisinde beni bir ruh olarak görebiliyordu. Bu yüzden şimdi de beni görebiliyor."

Jovie kolyeye bakıyor ve az önce açıkladığımız her şeyi düşündüğünü görebiliyorum. "İşte bu yüzden o rüyaları görüyordum," diyor yavaşça. "Gölgeler ve soğuk yerlerle ilgili olanlar. Umbraeth hakkında rüya görüyordum."

"Madalyon bir bağlantı yaratıyor," diye onaylıyor Sienna. "Sana benim âlemimden kesitler gösteriyor, seni her ihtimale karşı hazırlıyor... " Sözüünü yarıda kesiyor.

"Ne durumunda?" Sebastian soruyor.

Sienna basitçe, "Bir tanrıyı severek neye bulaştığını anlaması gerekirse diye," diye cevap veriyor.

Öfkenin beni yavaş yavaş tükettiğini hissediyorum. Sadece aldatmacaya değil, tüm bu pervasızlığa da. "Sienna, eğer konsey ne yaptığını öğrenirse

cezanı uzatmakla kalmayacaklar. Seni tamamen yok edecekler. Seni varoluştan silecekler."

"Biliyorum," diyor tekrar, ama hayalet çenesinde inatçı bir duruş var. "Ama bu riske değirdi."

"Riske değer miydi?" Şimdi ayağa kalktım, tekrar volta atıyorum. "Sadece kendini değil, Sebastian'ı ve şimdi de Jovie'yi tehlikeye attın. O madalyon ilahi yasaya doğrudan karşı gelmenin kanıtı!"

"Revel haklı," diyor Sebastian sessizce. "Sienna, onlar kendi başlarına öğrenmeden önce İlahi Konsey'e söylemeliyiz."

"Hayır." Bu söz Jovie'den geldi ve hepimizi şaşırttı. Şimdi o da ayakta duruyor, eli hâlâ madalyonu koruyor. "Eğer bu gerçekten Sienna'nın bir parçasıysa, ondan vazgeçmeyeceğim."

"Jovie-" diye başlıyorum.

"Hayır," diyor daha kararlı bir şekilde. "Bu madalyonun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Bash'in bana verdiği ilk gerçek hediye idi. Sienna öldükten sonra olan her korkunç şeyde onu taktım. Her şeyimi kaybettiğimi düşündüğümde bu benim tesellim, ikisiyle olan bağlantım oldu."

Gözlerinde yaşların biriktiğini görüyorum ve öfkeme rağmen kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

"Eğer beni gerçekten koruyorsa, bana Sienna'nın dünyasını gösteriyorsa, o zaman belki de bu isyan değildir," diye devam ediyor Jovie. "Belki de sevgidir. Belki de Aurelys'te hayatta kalmak için ihtiyacım olan şey tam olarak budur."

Sienna Jovie'ye yaklaşıyor, formu duygularla parıldıyor. "Konsey bunu asla bu şekilde görmeyecektir."

"O zaman onlara söylemeyiz," diyor Jovie basitçe.

"Kesinlikle olmaz," diye araya giriyorum. "Jovie, sonuçlarını anlamıyorsun-"

Jovie, "Sienna'nın yüzyıllar süren cezalar boyunca kendinden bir parçayı hayatta tutmak için her şeyi riske attığını anlıyorum," diye araya giriyor. "Bu madalyonun beni koruduğunu ve girmek üzere olduğum ilahi âleme bağladığını anlıyorum. Ve aşkın bazen risk almak anlamına geldiğini de anlıyorum."

Doğrudan bana bakıyor, bakışları hiç değişmiyor. "Kozmik dengeyi korumak için Sebastian'ı geri getirmek mi istiyorsun? Tamam. Ama ben de onunla gideceğim ve bu madalyon bende kalacak. Bu benim seçimim."

"Bu o kadar basit değil-"

"Bu kadar basit," diyor Sebastian, ayağa kalkıp kolunu Jovie'nin boynuna dolayarak. Ne olursa olsun onun tarafını tutacaktır. "O haklı. Madalyon onu koruyor, hazırlıyordu. Belki de bu bir tesadüf değildir."

Üçünün arasına bakıyorum -Sebastian kararlı, Jovie kararlı ve Sienna ruhani yüz hatlarında umuda benzer bir şeyle izliyor- ve kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğimi fark ediyorum.

"Bu delilik," diyorum sonunda. "Hepiniz bir mücevher parçası için her şeyi riske atmaya hazırsınız."

"Mücevher değil," diye düzeltiyor Sienna usulca. "Umut. Madalyon aşkın ilahi cezadan kurtulabileceğine, bazı bağların kozmik yasalardan daha güçlü olduğuna dair umudu temsil ediyor."

Jovie'ye yaklaşıyor, yüzünde yumuşak bir ifade var. "Sende kalsın," diyor. "Aurelys'e gittiğinde, sana varoluşun görev ve ilahi düzenden daha fazlası olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacın olacak. Sana bazen en büyük isyanın aşkın ölmesine izin vermemek olduğunu hatırlatmasına izin ver."

Jovie madalyona tekrar dokunuyor ve yemin ederim ki madalyonun yumuşak, karanlık bir ışıkla titreştiğini görebiliyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Sandalyeme gömülüp ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Konsey bunu fark ederse ... "

Sebastian kararlı bir şekilde, "Yapmayacaklar," diyor. "Bundan emin olacağız." "Peki ya yaparlarsa?" diye soruyorum.

Sienna konuşmadan önce oda uzun bir süre sessizliğe gömülüyor. "O zaman sonuçlarına birlikte katlanırsınız," diyor. "Hepimiz."

Orada süzülürken ona bakıyorum, bir isyan eyleminin bedelini binlerce yıl ödemiş ve şimdi bir başkası için her şeyi riske atmaya hazır olan bu tanrıçaya ve beni dehşete düşüren bir şeyi fark ediyorum. Bu seçimleri neden yaptığını anlamaya başlıyorum.

Ve daha da kötüsü, haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Bu her şeyi değiştirir," diyorum sessizce. "Jovie Aurelys'e girdiği anda İlahi Konsey Ölüm büyüsünü hissedecek."

"O zaman biz gittiğimizde onu sen tutacaksın. Jovie hazır olana kadar onu güvende tut," diye yanıtıyor Sebastian.

Odanın öbür ucunda Sienna'nın gözleriyle karşılaşıyorum ve onlarda benim hissettiğim umutsuz umudu görüyorum. Belki, sadece belki, sevginin ilahi yasaya karşı gerçekten zafer kazanabileceği umudunu.

Ama aynı zamanda korkuyu da görüyorum. Şu anda hepimizin bıçak sırtında yürüdüğümüzü ve atacağımız yanlış bir adımın yapmaya çalıştığımız her şeyi yok edebileceğini biliyorum.

koruyor.

Jovie kolyeyi açıp Sienna'ya uzatıyor, metal parlayıp sahibine yaklaştıkça tenini yaktığında yüzünü buruşturuyor.

Onu izlerken, belki de her iki diyarın da tam ihtiyacı olan şeyin o olduğunu düşünmeden edemiyorum: Ölüm büyüsünü taşıyacak ve aşk için tanrılarla yüzleşecek kadar cesur, ölümlü bir kadın.

Asıl soru, herhangi birimizin bunu öğrenecek kadar uzun süre hayatta kalıp kalmayacağı.

Sienna

Kardeşimi ölümlü öğretmen rolünde izlemenin sadece üçüncü günündeyiz ve beni çıldırtıyor.

Sebastian ve Jovie'nin dairesinin tavanına yakın bir yerde, o ölümlü karısına ilahi enerji kavramını dikkatle açıklarken ikisine de görünmez oluyorum. Jovie koltuklarında bağdaş kurmuş oturuyor, Sebastian bir ev bitkisinin imkansız bir hızla çiçek açmasını sağlarken gözleri hayranlıkla parlıyor.

Sebastian ses tonunda yıllardır duymadığım bir nezaketle, elini karısının elinin üzerine koyarak, "Dene bakalım," diye teşvik ediyor. "Bitkinin içindeki yaşam gücünü hisset. Henüz onu manipüle edemeyeceksin ama hissedebiliyor olmalısın."

Jovie gözlerini kapatıp konsantre oluyor. Bir süre sonra nefesi kesilir. "Hissedebiliyorum. Sıcaklık gibi bir şey belki? Ama aynı zamanda hareket?"

"Kesinlikle." Sebastian'ın gülümsemesi ışıltılı ve gururlu. "Aurelys'in nasıl çalıştığını anlamanın ilk adımı bu."

Pencereye doğru sürüklenip gökyüzünü kontrol ediyorum. Bulutlar günlerdir yanlış bir şekilde toplanıyor, doğal hava sistemlerine uymayan şekillerde dönüp duruyor. Revel ve ben işaretleri takip ediyoruz ve gittikçe kötüleşiyorlar.

"Bunu öğrenmen ne kadar sürdü?" Jovie soruyor.

"Ben bu güçle doğdum," diyor Sebastian, sonra kendini tutuyor. "Yani, bir tanrı olarak doğdum ve Yaşam Tanrısı olmak için yetiştirildim. Ölümlü hayatlarım farklıydı. Onlarda her seferinde her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kaldım."

"Kafa karıştırıcı olmalı," diye mırıldanıyor Jovie. "Gerçekte kim olduğunu hatırlamak."

"Öyleydi." Sesi uzaklaşıyor. "Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer beni topraklayacak sen vardın."

Gözlerimi deviriyorum ve evdeki mutluluktan kaçmak için duvarın içinden geçiyorum. Revel dairesinde, kaşlarını çatmış, kendi penceresinin önünde duruyor.

"Gittikçe kötüleşiyor," diyorum yanında cisimlenerek.

Gözlerini aşağıdaki caddeden ayırmıyor. "Bu sabah iki blokta üç araba kazası oldu. Hepsinde de geçen hafta ölmesi gereken ama ölmeyen insanlar var."

"Şehir merkezindeki morg dolup taşıyor," diye ekliyorum. "Kontrol ettim. Karşı tarafa geçmesi gereken insanlar öylece kalıyorlar. Ruhları Umbraeth'e giden yolu bulamıyor. Erebus'un sinir krizi geçirdiğinden eminim ama sormak için bir ulak göndermeye korkuyorum."

Ertesi gün uyandıktan sonra ona Umbraeth'te geçirdiğim zamanı anlattım. Sebastian'a anlatmanın onu daha da sinirlendireceği konusunda anlaşmıştık ama sonun yaklaştığını anladığımızdan beri Revel'in ruh hali dibe vurmuş durumda.

İtiraf etmesi garip ama onun bu diyarda tanıdığım halini özliyorum. Hâlâ burada olmamıza rağmen, sadakati her zaman olduğu yere geri dönmüş gibi hissediyorum: Sebastian'a.

Sonunda bana dönüyor, gözleri endişeyle kararmış. "Bunu daha ne kadar kontrol altında tutabiliriz?"

Başımı sallıyorum. "Mesele kontrol altına almak değil, gerçekten. Cezaya karar vermelerinin ne kadar süreceği ile ilgili. Belki birkaç gün daha."

"Oyalıyor," diyor sessizce.

"Belli ki." Pencereye yaklaşp tepemizdeki doğal olmayan bulut oluşumlarını seyrediyorum. "Asıl soru neden olduğu. Kalmanın sonuçlarını biliyor."

"Belki de kızının iyi uyum sağlayamayacağından korkuyordur," diyor Revel ama ses tonundan buna inanmadığı anlaşılıyor.

Acı acı gülüyorum. "Lütfen. Jovie tanıdığım tanrıların yarısından daha güçlü.

Sebastian onun adaptasyonu konusunda endişeli değil." "O zaman ne?"

Ben cevap veremeden Revel'in kapısı çalınıyor. Birbirimize bakıyoruz - Sebastian ve Jovie'nin dersin ortasında olmaları gerekiyordu.

Revel kapıyı açtığında onu orada tek başına, kararlı bir şekilde dururken buluyor.

"İkinizle de konuşabilir miyim?" diye soruyor, sonra duraksayıp boş daireye bakıyor. "Yani, Sienna'nın da burada olduğunu varsayıyorum."

Merakla cisimleşiyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Sebastian bana enerji imzalarını algılamayı öğretiyor," diyor içeri girerken. "Seninki Revel'inkinden farklı hissettiriyor. Daha soğuk." Kaşımı kaldırdığımda hemen ekliyor: "Ama kötü anlamda değil. Daha çok ay ışığı gibi."

Revel kapıyı arkasından kapatır. "Sebastian nerede?"

"Duş alıyor. Meditasyon yaptığımı sanıyor." Jovie kollarını kendine sararak odanın ortasına doğru ilerliyor. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Revel ile bir kez daha bakışıyoruz. Bu tehlikeli bir bölge gibi geliyor.

"Ne soracaksın?" Revel dikkatle soruyor.

"Ne kadar kötü? Dengesizlik yani." Sesi sabit ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Sebastian zamanımız olduğunu, yavaş yavaş öğrenmem gerektiğini söyleyip duruyor ama Bunu hissedebiliyorum." Dışarıdaki kaosu işaret ediyor. "Yani, tabii ki ben de görebiliyorum. Senin görebildiğin kadar değil. Ama bir ölümlü olarak bile dünyada bir şeylerin yanlış gittiğini hissedebiliyorum."

Yaklaşıp yüzünü inceliyorum. "Ne hissediyorsun?"

"Her şey ... yapış yapış" diyor, kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Sanki evren nefesini tutmuş gibi. Ve bazen bir şeyler görüyorum, gölge olmaması gereken yerlerde gölgeler, kaynağı olmayan ışıklar gibi." Doğrudan bana bakıyor. "Ölmüş olması gereken ama henüz tam olarak ölmemiş insanlar."

Revel ve ben sessiz kaldık. Sebastian onu korurken bile fark ettiğimizden daha sezgisel.

"O yüzden tekrar soracağım," diye devam ediyor Jovie. "Durum ne kadar kötü?"

Revel bir elini saçlarında gezdiriyor. "Kötü. Her geçen gün daha da kötüleşiyor." "Ne kadar kötü?"

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Seattle'ın ölü sayısı bu hafta otuz yedi kişi olmalıydı. Sadece on iki kişi gerçekten öldü. Diğer yirmi beş kişi arafta kalmış durumda."

Jovie yüzünü buruşturuyor ama ürkmüyor. "Ve Bash ne kadar uzun kalırsa ... "

"Daha da kötüye gidiyor," diye bitiriyor Revel. "Sonunda, diyarlar arasındaki doku tamamen yırtılabilir."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Günler," diyorum sessizce. "Belki en fazla bir hafta."

Jovie bunu düşünerek başını sallıyor. "O zaman eğitimimi hızlandırmamız gerekiyor."

"Jovie, yapamazsın-" Revel başlar.

"Hayır." Sesi kararlı. "Gerçekliğin çökmesinin nedeni ben olmayacağım. Daha hızlı öğrenmem gerekiyorsa, daha hızlı öğrenirim."

Her şeye rağmen etkilendiğimi fark ediyorum. "Sebastian bundan hoşlanmayacak." "Bash korkuyor," diyor Jovie basitçe. "Nedenini biliyorum ama bunu paylaşamam.

henüz seninle. Hazır olana kadar olmaz. Ama korkusu bu işi olması gerekenden daha fazla uzatmasına neden oluyor."

Haklı ve bunu hepimiz biliyoruz. Yine de ikimiz de bu konuda onunla yüzleştığımızda çıkardığı krizle başa çıkmaya istekli değiliz.

"Ne öneriyorsun?" Revel soruyor.

"Bana yardım et." Jovie aramıza bakıyor. "İkiniz de. Bilgi aktarmanın ilahi bir yolu yok mu? Bana bilmem gerekenleri öğretin. Sebastian süreci hızlandırmayacaksa, o zaman onsuz yaparız."

Düşünerek onun etrafında dolanıyorum. Sebastian onun etrafından dolaşmamızdan hoşlanmayacaktır. Hemen öğrenecektir. Ama zaman çizelgesi konusunda haklı.

"Bu tehlikeli," diye uyarıyorum. "Ölümlü bir zihne çok hızlı bir şekilde zorla sokulan ilahi bilgi sorunlara yol açabilir."

"Ne tür sorunlara?"

"Delilik," diyor Revel açıkça. "Parçalanma. Aşırı durumlarda, kişiliğin tamamen çözülmesi."

Jovie sertçe yutkunuyor ama geri adım atmıyor. "Peki ya denemezsek ne olur? Diyarlar parçalanırsa?"

"Evrensel çöküş," diye cevap veriyorum. "Var olan her ruh boşluğa dağılır."

"O zaman bu gerçekten bir seçim değil, değil mi?"

Revel'e bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor. O haklı.

"Pekâlâ," diyorum. "Ama bunu dikkatlice yapacağız. Sebastian öğrendiğinde-"

"Onu ben hallederim," diye araya giriyor Jovie. Yüzündeki kararlı ifade Revel ve benim dilimizi ısırmamıza neden oluyor.

Sonraki üç gün boyunca bir rutine girdik. Sabahları Sebastian, Jovie ile nazik derslerine devam ediyor. Öğleden sonraları, o Lancaster Tech'te sözde ayrılmaya hazırlandığı işle uğraşırken, Revel ve ben Jovie'yi daha çok zorluyoruz.

Onun için endişeleniyorum. Hala fani hayatını bırakmakta zorlanıyor ve ne kadar inatçı olduğuna bakılırsa, isteksizliğinin bizim için barikatlara dönüşeceğini biliyorum.

Jovie çabuk öğreniyor. Korkutucu derecede. İki gün içinde, yüz metre içindeki her canlının yaşam gücünü hissedebiliyor. Dördüncü gün, küçük miktarlarda ilahi enerjiyi başarılı bir şekilde kanalize ediyor.

"Böyle mi?" diye soruyor, Revel'in ölmek üzere olan sukulentinin büyümesini hızlandırırken elleri yumuşak altın bir ışıkla parlıyor.

"Mükemmel," diyor Revel, ama yüzündeki gerginliği görebiliyorum. Çok zorluyoruz ama başka seçeneğimiz yok.

Pencereyi tekrar kontrol ediyorum. Gökyüzü şimdi doğada olmaması gereken hastalıklı yeşilimsi bir renkte. "Aurora borealis Seattle'dan görülebiliyor," diye rapor ediyorum. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Daha ne kadar sürecek?" Jovie soruyor, enerji çalışması yüzünden alnında boncuk boncuk terler oluşmuş.

"Hiç de uzun değil," diyor Revel acımasızca.

O akşam Sebastian eve geldiğinde Jovie'yi Revel akşam yemeğini hazırlarken kanepede meditasyon yaparken bulur. Jovie sakın görünerek iyi bir iş çıkarır ve gittiğinden sadece biraz daha ileridedir.

"Bugün nasıl geçti?" diye soruyor ve yanındaki kanepeye uzanmadan önce başının üstünü öpüyor.

"İyi," diye yumuşakça yalan söylüyor. "Sanırım tüm canlılar arasındaki bağlantıyı anlamaya başlıyorum."

Sebastian başını eğiyor, dudakları küçük bir kaş çatma şeklinde büzülüyor. "Kendini zorlama Stardust. Daha çok zamanımız var," diye uyarıyor duyamayacağımızı düşündüğünden emin olduğum alçak ve koruyucu bir ses tonuyla.

Onu sarsmak istiyorum. Zamanımız yok. Evren kelimenin tam anlamıyla parçalanıyor ve o sanki tatildeymişler gibi davranıyor.

Ama Jovie kibarca gülümsüyor ve başını sallıyor. "Biliyorum."

Revel'in mutfakta dolaşırken çıkardığı sesin alanı doldurmasıyla rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Kendi yemeklerini pişirmeye başladı.

Ölümlüler paletine dayanamayacağını anladığından beri. Sebastian ve Jovie araya girip yardım etmeye çalıştılar ama o her seferinde onları kovdu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hayatının bu yönünü de kontrol etmek zorunda.

"Cezan için ne yaptın?" diye sorarak sessizliği bozan Jovie oluyor. Ellerini kucağında kavuşturmuş, gözlerini merakla kocaman açmış. "Bana hiç söylemedin ve bu konsey önünde savunma yapmaya çalışmadan önce bunun iyi bir bilgi olacağını düşünüyorum."

Bash'in gözleri hemen benimkilere kayıyor, konu ne zaman açılrsa aynı temkinli ifadeyi takınıyor. Ancak bu kez, karısına yalan söylememe arzusuna karşı savaşıyor. Bakışlarında bir soru var. *Yasak bilgiyi onunla paylaşabilir mi?*

Başımı sallamak istiyorum. Ona ya da mutfak adasına karşı hareketsiz duran Revel'e güvenmediğim için değil. Yüzyıllardır bu şekilde karşılık verdiğim için ani bir tepki bu -kaçın, saptır ve dikkatini dağıt. Kendimi bunu yapmak için eğittim.

"Burada olanları kimseye anlatamayız," diye mırıldanıyorum göğsümün içine, sesim neredeyse bir fısıltı. Konuşamayacak kadar kırılmış hissediyorum. Düşünmek için.

Bugün tanık olduğumuz şeyler bir kâbustan fırlamış gibiydi. İlahi Konsey'in gücü hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar büyük. Bu şekilde kontrolsüz devam ederlerse, diyarlarımızın dengesine neler yapabileceklerini bilemeyiz. Tüm evrenin.

Yine de yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Politikaya ve güce dayanarak benim için önemli olan tek şeyi elimden aldıkları için. Binlerce yıl sürse de umurunda değil. Alçakgönüllü Ölüm Tanrıçası olarak bile intikamımı alacağım.

Sebastian onaylarcasına başıyla çenesini işaret ediyor. "Bunun için bizi cezalandıracaklar."

Kollarım havaya kalkıyor ve etrafımızı saran yıkımı işaret ediyor. "Daha ne yapabilirler ki?"

İfadesi taş gibi. Benim öfkeyle dolu, diyarları parçalamaya hazır olduğum yerde, o harap olmuş durumda. Tükenmiş.

Kardeşimin yüzündeki bu perili ifadeyi bir daha görmemek için her şeyi yaparım.

"Başka bir diyardan bir erkeğe aşık oldum," diye yavaşça açıklıyorum, mutfağa doğru bakmamaya ve Revel'in itirafım karşısındaki yoğun bakışlarıyla karşılaşmamaya özen gösteriyorum.

"Bunda yanlış olan ne?" Jovie, Bash'e doğru bakarak soruyor. "O bir Fae'ydi," diyor dikkatli bir sesle.

Bu itiraf karşısında Revel'in kaşlarının kalktığını görebiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. İşte tam da bu yüzden ona uçakta söylemek istememiştim.

Tanrılar ve Fae'ler, herhangi birimiz doğmadan önce bile anlaşmazlık içindeydi. Binlerce yıldır. Çatışma o kadar uzun sürdü ki, etrafta her şeyin nerede başladığını hatırlayabilen neredeyse hiç varlık yok. Onların diyarı Velvareth, bizimkinden çok uzakta ve her anlamda tamamen kopuk.

"Bu kötü bir
şey mi?"
Sebastian başını
sallıyor.

"Yani, farklı bir diyardan bir adamla çıktın. Bu sana elli ömür mü kazandırdı?"

"Sadece *farklı* bir diyardan değildi. Düşman bir diyardan geliyordu ve yasalara uysaydı burada olmazdı," diyor Revel mutfaktan sivri bir bakışla. Ben sadece onun kendini beğenmişliğine ters ters bakıyorum.

"Ashric iş için Nytheris'teydi," diye biraz fazla sert bir şekilde ısıırıyorum. Neyse ki Jovie bu sert tonun ona yönelik olmadığını anlamış görünüyor. "Ruhlarının ebedi huzuru bulması için Umbraeth'e yeniden erişim sağlamak için. İlahi Konsey ile işbirliği yapıyordu."

Revel başını sallıyor, yüzünde her tanrının fae'lere karşı takındığı o tanıdık nefret ifadesi beliriyor.

"Ash bizim diyarlarımızda geçirdiği süre boyunca çok hastalandı," diye açıklamaya devam ediyor Sebastian. "Sienna onu iyileştirmek için Yaşam enerjimi kullanıp kullanamayacağımı sordu ve ben de kabul ettim. Bunun böyle bir suç olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bu bir suç değildi," diye düzeltmek için acele ettim. "Burada harika işler yapıyordu. Bir anlaşmaya çok yaklaştığımız. Onun ölümü, başardığı tüm işleri geçersiz kılacaktı."

"Eminim motivasyonun buydu," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor Revel. Ona öyle ölümcül bir bakış atıyorum ki, bu tanrıların terk ettiği formda sıkışıp kalmasaydım onu öldürebilirdi.

"Sakin hiç deneyimlemediğin bir şey hakkında konuşmaya kalkma," diye kükrüyorum ve az önceki sözlerini acımasızca yüzüne çarpıyorum.

"Sen hiç aşık oldun mu? Bir tanrı olarak tüm varlığın boyunca?"

"Hayır. Ölümlülerin anladığı anlamda aşkı hiç yaşamadım."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Ashric oldu farklı daha herhangi bir şey onlar tarif edildi
fae için "Sebastian sakince araya giriyor. Kalbim
gururla kabarıyor, çünkü bunca zaman sonra

-Tüm bu cezalara rağmen kardeşim bir zamanlar sevdiğim adamı savunmaya devam ediyor. "O zeki, saygılı ve bilgeydi. Asıl amacı atalarımızın diyarlarımız arasında yarattığı uçurumu kapatmaktı. Yeniden bir arada yaşamamızı istiyordu."

Revel kardeşime küçümseyici bir bakış atıyor, sanki Fae propagandasına kandığına inanamıyormuş gibi.

"Daha iyi bilmesem, bunu yapanın İlahi Konsey olduğunu söyledim-" Sebastian'ın uyarı dolu bakışları karşısında ağzımı kapatarak kendimi durduruyorum.

"Onlar ne?" Revel tezgahın etrafından dolanıp karşımda durarak soruyor. "Onu hasta ettiklerini mi düşünüyorsun? Bu çok saçma. İlahi Konsey uzun zamandır Fae'lerle bir çözüme ulaşmak için çalışıyor. Uzlaşmayı reddeden onlar."

Öfkemin yanaklarımı yaktığını hissediyorum. İlahi Konsey'in Revel'in dilinden dökülen tüm yalanları duymaktan çok yoruldum. Sanki hayatı boyunca orijinal bir düşüncesi olmamış gibi. Annesi onun yerine düşünürken neden düşünsün ki?

Ama bu konuda yanılıyor. Öleceğim güne kadar bunun arkasında duracağım. "Ne olduysa oldu," diye araya giriyor Sebastian, her zaman yaptığı gibi

benim ve onun en iyi arkadaşının tartışmalarını dağıtmak. Komik, Revel ve ben ne kadar ilerlemiş olursak olalım, hala her zaman olduğumuz noktada sıkışıp kalmış durumdayız. Bataklık kumu gibi. "Hastalandı. Onu iyileştirdik. İlahi Konsey çok kızdı ve onun ruhunu kurtararak kırk üç ruhu daha etkilediğimizi iddia etti. Her biri için para ödemeye mahkûm edildik."

"Peki ya size verilen diğer yedi kişi?" Jovie soruyor.

"Onlar eğlence olsun diye eklenmişti. Yedi denge sayısındır. Bize öğretmeye çalıştıkları 'ders' buydu. Uygun görünüyordu." Sebastian omuz silkiyor.

Gözlerimi devirip kaşlarımı çatıyorum. "Doğru, sanki yedi acımasız ölümlü yaşamı daha hiçbir şeymiş gibi."

"Peki ya Ashric? Ne oldu ona?" Jovie neredeyse korkmuş görünüyor.

Sor.

Sebastian'ın dudakları düzleşti, parlayan gözleri benimkilerle ortak bir noktada buluştu.

Keder. Uğruna savaştığımız şey buydu. Neden ilahi görevlerini bir kenara bıraktı. Neden zaman çizgilerini değiştirdi. Neden ikimiz de yalanlarımıza sarıldık.

Çünkü İlahi Konsey Jovie'yi ele geçirdiğinde sonucun ne olacağını biliyoruz.

"O varoluştan silindi," diyorum soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla.

Silindi. Gözümüzün önünde. Geride kesinlikle hiçbir şey bırakmadan. Yas tutacak ya da onurlandıracak hiçbir şey. Tutunacak hiçbir şey. Ruhundan tek bir zerre bile kalmadı.

"Sende ne değişti? Ölüm Tanrıçası olmadan önceki halin mi?" Revel rüyasında bana sormuştu.

Bunu. O zaman ona söyleyemedim ama beni değiştiren Ashric'i kaybetmenin verdiği yıkımdı. Beni atomik düzeyde değiştirdi. Bana İlahi Konsey'in ne kadar zalim ve adaletsiz olduğunu gösterdi. Güçlerinin nasıl kontrolsüz kaldığını. Savunduklarını iddia ettikleri demokrasinin hepimizi hizada tutmak için bir illüzyondan ibaret olduğunu.

Bu cezanın her saniyesi inançlarımı daha da pekiştirdi.

"Yani, bunu daha önce de yaptın. Neyin tehlikede olduğunu biliyordun," diye bitiriyor Jovie, benimle Sebastian'ın arasına sadece saf bir anlayışla bakarak. Yargılamadan. Eleştiri yok. Onu bu yüzden seviyorum.

Revel hâlâ karşımızda kara kara düşünüyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş, somurtuyor.

Bash ile göz göze geliyor. "Demek bu yüzden saklanıyordun."

O başını sallayınca bana döndü. "Bu yüzden onu koruyorsun." Çenemi eğiyorum. "Ona bundan çok daha fazlasını borçluyum."

"O zaman bu savaşı biz kazanacağız. Bize istediğimizi vermelerini ve daha azını kabul etmemelerini sağlayacağız. Ve her şey bittiğinde, Ashric'in işine devam edeceğiz. Onun onuruna."

Bu açıklamayı büyük bir özgüvenle yapıyor - saf ölümlü egosu onu besliyor. Çenesi dik, omuzları sert, savaşa hazır. Daha önce böyle bir yozlaşmaya ya da önyargıya tanık olmamıştı. Üçümüzün yaşadığı gibi bıkkınlık yaşamadı.

Ama hiçbirimiz onu düzeltmiyoruz. Sadece başımızı sallıyoruz ve önerdiği şey karşısında birbirimize yorgun bakışlar fırlatıyoruz.

Ashric'in ruhunun hak ettiği şekilde onurlandırılacağı umuduyla kaçıp gitmeme izin vermeyeceğim, ama Jovie'nin aynı kaderi paylaşmamasını kesinlikle sağlayacağım.

Yemek boyunca dünyanın sonundan, uzaklardan ya da Nytheris'e geri dönmekten hiç bahsetmeden oturuyoruz. Bunun yerine Jovie Aurelys hakkında daha çok şey soruyor ve ben de Sebastian'ın kendi diyarı ve tüm gereksiz ayinleri ve ritüelleri hakkındaki ısıltılı açıklamaları arasında gözden kaybolmayı seçiyorum, duygularım Ashric hakkında konuşmaktan hâlâ çok ham.

Yine de gerçekten ayrılamayacak kadar mazoşistim. Bunun yerine Sebastian ve Jovie'nin oturma odasının köşesinde durup ağabeyimin Jovie'ye Aurelys'in altın kuleleri hakkında daha önce hiç görmediğim kadar hareketli hareketler yapmasını izliyorum. Kutsal anıları her geçen gün daha da canlanıyor ve onlarla birlikte o mide bulandırıcı parlaklıktaki diyara duyduğu nostalji de.

Bu bana onun acı dolu, bıkkın ölümlü halini daha da çok özletiyor ve bu ölümlü yaşamında kişiliği bu olsa da, özünde hala Yaşam diyarının hükümdarı olduğunu hatırlatıyor.

Benim zıttım.

"Bahçeler kilometrelerce uzanıyor," diyor, gözleri benim spektral formumun rahatsızlıkla titremesine neden olacak şekilde parlıyor. "Var olmuş her çiçek aynı anda orada açıyor. Havanın kendisi yaşam enerjisiyle uğulduyor. Burada hissettiğin her şeyden daha yoğun."

Jovie koltukta ona doğru kıvrılmış oturuyor, yüzünde hayranlık ifadesi var. "Kulağa çok güzel geliyor."

Güzel. Öğürme sesi çıkarma isteğime karşı koyuyorum. Aurelys'de pek çok şey var - bunaltıcı, göz kamaştırıcı derecede parlak, mide bulandırıcı derecede mükemmel - ama kullanacağım kelime güzel değil.

"Öyle," diye onaylıyor Revel yemek masasının karşısındaki yerinden. Şimdiye kadar yemeğini ağzına tıktırmaya odaklanmıştı ama Aurelys hakkındaki tüm konuşmalar çatalını yere bırakmasına neden oldu. "Orada güneşin doğuşu saatlerce sürüyor, her şeyi altın ve gül tonlarına boyuyor. Ve müzik-"

duraklar, kollarını göğsünde kavuşturmak için sandalyesine geri yerleşir. "Göksel korolar sürekli şarkı söylüyor. Bir senfoninin içinde yaşamak gibi."

"Kulağa iddialı geliyor," diye mırıldanıyorum ama görünmez halimle hiçbiri beni duyamıyor.

Sebastian gülüyor, sesi sıcak ve içten. "Onları ilk dinlediğin zamanı hatırlıyor musun, Rev? Üç gün boyunca orada durmuş, tamamen büyülenmiştin."

Revel'in ifadesi anılarla birlikte yumuşuyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Umbraeth'te her şey çok sessiz."

Huzurlu, onu düzeltmek istiyorum, sonra da evimden bahsettiği için boğazına atlamak. Bu tonda olmaz. Sakin bir yer. Her şeyin sürekli bir duyuşsal saldırı olması gerekmiyor.

Daha önceki konuşmamızdan dolayı hâlâ çok gerginim.

"Oradaki varlıklar da inanılmaz," diye devam ediyor Revel ve ses tonundaki bir şey yüzünü net bir şekilde görmeme yetecek kadar hafifçe cisimlenmeye neden oluyor. "Işık dokumacıları saf enerjiden sanat yaratıyorlar. Şarkı söyleyenler tamamen melodi yoluyla iletişim kurarlar. Ve yaşam şekillendiriciler ... " Sözü kesiyor, dudaklarında uzak bir gülümseme oynuyor.

"Peki ya onlar?" Jovie ilgiyle öne doğru eğilerek soruyor.

"Işıl ışıllar. Kelimenin tam anlamıyla canlı ışıktan yapılmışlar. Güldüklerinde, yaz esintisindeki rüzgâr çanları gibi ses çıkarıyorlar. Ve dans ettiklerinde-" Revel'in sesi daha önce hiç duymadığım bir niteliğe bürünüyor, yumuşak ve neredeyse şefkatli. "Yıldız ışığının canlanmasını izlemek gibi."

Formum iznim olmadan tamamen katılıyor, öfke içimde orman yangını gibi alevleniyor. Odanın sıcaklığı birkaç derece düşüyor.

Revel bunu fark ediyor ve başını benim köşede durduğum yere çeviriyor. Sebastian ve Jovie hala bana arkalarını dönmüş durumdalar.

Kendimi görünmezliğe geri dönmeye zorluyorum ama olan olmuş. Revel'in gözlerinin ortaya çıktığım alanı araştırdığını hissedebiliyorum ve tepkimi sezdiğini biliyorum.

Jovie gerginlikten habersiz, "Yaşam şekillendiriciler kulağa büyüleyici geliyor," diyor. "Gittiğimizde onlarla tanışacak mıyım?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Sebastian.

Revel'in dikkati dağılmış gözleri benim köşeme kaymaya devam ediyor.

"Sana bayılacaklar. Özellikle de Lyranei. O İlahi Konsey üyelerinden biri. Elementlerin Tanrıçası." Sebastian devam ediyor. "O

zamanının çoğunu yaşam şekillendiricilerle geçiriyor. Oradayken herkesi hoş karşıladığını hissettiren bir tarzı var."

Ben hariç herkes, diye düşünüyorum acı acı. Ceza duruşmamız sırasında Lyralei'nin zar zor gizlediği küçümsemesini, kaderlerimiz belirlenirken burnunu nasıl kırıştırdığını hatırlıyorum.

"Peki ya Umbraeth?" Jovie aniden soruyor. "Sienna'nın diyarı başka neye benziyor?"

Soru havada asılı kalıyor ve herkesin rahatsızlığını hissedebiliyorum. Sebastian sandalyesinde hafifçe kayarken, Revel aniden elleriyle ilgilenmeye başlıyor.

"Farklı," diyor Sebastian diplomatik bir şekilde.

"Nasıl farklı?"

"Umbraeth tüm ruhların reenkarne olmayı tamamladıklarında çekildikleri yerdir," diye başlıyor Revel. Jovie'nin kaşları sessiz bir soruyla birbirine kenetlenince ekliyor: "Aynı zamanda en kötü varlıkların cezalandırılmak üzere gönderildiği yerdir."

Kızın ağzı bir O şekli alıyor. "Peki bu cezaları Sienna mı veriyor?"

Kendime engel olamayarak tekrar cisimleniyorum. "Yani sana Ölüm Tanrıçası'nın ne kadar korkunç olduğunu söylemediler mi? Evimin ne kadar korkunç olduğunu?"

Jovie aniden ortaya çıkmamla irkiliyor ama yüz ifadesi korkudan çok meraka dönüşüyor. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum. Gittiğini görmedim."

"Bunca zamandır buradaydım," diyorum gruba yaklaşılarak. "Aurelys'in harikaları hakkında hayretlerini dinliyordum."

Revel'in çenesi gerilir. "Sienna-"

"Ne? Sen de bunu yapmıyor muydun?" Karşılıklı konuşmalarımızı artan bir ilgiyle izleyen Jovie'ye dönüyorum. "Sana ilahi âlemlerin daha dengeli bir resmini çizeyim, olur mu?"

Sebastian alçak sesle, "Sienna, yapma," diye uyarıyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Aurelys," diye başlıyorum, sesim sahte bir tatlılıkla damlıyor, "gerçekten de ışıkla dolu. Aışkın değilseniz gözlerinizi yakan kör edici, kaçınılmaz bir ışık. Müzik hiç durmaz. *Asla*. Bu da asla gerçek bir sessizlik ya da huzur anı yaşayamayacağınız anlamına geliyor. Emekliliği için Umbraeth'e giren ve Aurelys'e kıyasla sağladığı huzurla rahat bir nefes almayan tek bir kişi bile yoktur. Peki ya Revel'in övgüyle bahsettiği tüm o 'ışık saçan varlıklar'? Günlerini Aurelys'in tepesinde kıvranarak geçiriyorlar.

ve saf yaşam enerjisi yaymayan herkesi küçümsüyorlar."

"Bu değil-" Revel başlar.

"Öyle değil mi?" Ona doğru dönüyorum. "Beni yardıma çağırdığında yanlışlıkla Revel'i Aurelys'in sevimli hizmetkârlarından biriyle yakaladım. *Lyra*."

İsmi ağzımda ekşi bir his uyandırıyor, çünkü ona çok fazla kıskançlık yüklemiştim.

Revel'in sessizliği yeterli bir cevap.

"Şimdi, Umbraeth," diye devam ediyorum Jovie'ye dönerek, "sessiz. Huzurlu. Işık yumuşak ve gümüş rengi, gözleri yormuyor. Oradaki varlıklar ölümün korkulacak bir şey olmadığını, döngünün doğal bir parçası olduğunu bilirler. Düşünceliler, bilgiler ve sizi ne kadar ışık yaydığınıza göre yargılamıyorlar."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Jovie nazıkçe. "Bir ara görmek isterim."

Onun bu içten ilgisi beni hazırlıksız yakaladı. Sebastian ve Revel karşılıklı bakışıyorlar ama Jovie tamamen samimi görünüyor.

"İster miydin?"

"Elbette. Eğer bu dünyanın bir parçası olacaksam, her şeyini anlamak isterim. Sadece güzel görünen kısımlarını değil."

Göğsümde sıcak bir şeyler belirliyor. Ben cevap vermeden Revel boğazını temizliyor.

"Yaşam şekillendiriciler önyargılı değildir Sienna. Sadece kendi alanlarına odaklanmışlardır."

"Odaklanmışlar," diye tekrarlıyorum. "Buna böyle mi diyorsun?"

Sebastian bizi çok uçucu bir kimya deneyiymişiz gibi izliyor. "Belki de-"

"Hayır, devam edelim," diye araya giriyorum, Revel'e yaklaşıyor. "Bize Aurelys'teki rolünden bahset, Revel."

Revel'in çenesi gerilir. "Anlatacak bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü biraz önce söyleyecek çok şeyin vardı." Tükürüyorum, sesim alaycı.

"Saçmalıyorsun," diyor ama yanaklarında renk yükseliyor.

"Öyle miyim? Yoksa bu anılarını dinlemek zorunda kalan birine nasıl görüldüğünün farkına mı varıyorsun?"

Seattle yağmurunun pencerelere vuran sesi dışında oda sessizliğe gömülüyor. Jovie aramızda büyüyen bir anlayışla bakarken

Sebastian ortadan kaybolmayı diliyor gibi görünüyor.

"Bence," diyor Jovie dikkatle, "belki de başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

Ama ben bu işin peşini bırakamayacak kadar öfkeliyim. Ben cezamı çekerken Revel'in ışık saçan, güzel varlıklarla çevrili görüntüsü zihnimde yanıyor.

"Elbette," diyorum Revel'e, sesim ölümcül bir sessizlikte. "Bize Aurelys'teki tüm varlıklarla olan profesyonel ilişkilerinizden bahsedin. Özellikle de senin için bir delik olanlarla-"

Revel aniden ayağa kalkar. "Bu kadar yeter." "Yeter mi? Çünkü daha yeni başlıyorum."

"Sienna," diye uyarıyor Sebastian ama ben umursamıyorum bile.

"Sorun ne Revel? Cennette geçirdiğin zamanla ilgili hikâyeleri paylaşmak istemiyor musun? senin idareciliğini takdir eden tüm ışıklı varlıklar hakkında..."

Suçlama havada zehir gibi asılı duruyor. Revel'in gözleri tehlikeli bir şeyle parlıyor.

"Lyra hakkında bilgi mi istiyorsun?" diyor, sesi alçak ve kontrollü. "İyi. Çok zeki biri. Kendini işine adanmış. Nazik. Şu anda olamayacağın her şey."

Kelimeler göğsüme fiziksel darbeler gibi çarptı. Formumun titrediğini, kontrolümün sarsıldığını hissediyorum.

"Çık dışarı," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce gözümün önünden kaybol."

Revel uzun bir süre bana bakıyor, sonra Sebastian ve Jovie'ye dönüyor.

"Sanırım bu konuşmaya başka bir zaman devam etmeliyiz."

Kapıya yöneldiğinde duraksıyor ve hayal kırıklığı olabilecek bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne olursa olsun Sienna, onları asla seninle kıyaslamadım. Karşılaştırma yok."

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor ve beni Sebastian, Jovie ve az önce olanların ağırlığıyla baş başa bırakıyor.

Sebastian sessizliğin içinde "İyi gitti," diyor.

Cevap vermiyorum. Revel'in sözlerinin neden bu kadar canımı yaktığını anlamaya çalışmakla meşgulüm. Neden onu bu kadar zorlama ihtiyacı hissettiğimi. Ve neden

Onu başka biriyle düşünmek Aurelys'i çıplak ellerimle parçalamak istememe neden oluyor.

Sienna

Ertesi sabah Revel, Sebastian ve Jovie'nin dairesine döndü. Gecenin bir kısmını burada geçirdim, sonra onlar uyurken şehrin sokaklarında dolaştım ve onlar kahvaltı ederken geri döndüm. Kanepede eğitim gören çiftin yanından geçip benim olduğumu bildiği pencereye doğru yürüyor.

Sadece onun gözlerine görüldüğümünden emin olarak cisimleniyorum, sonra omuzlarımı dik ve başımı dik tutarak onu balkona götürüyorum. Doğrusu, kıskançlığımın beni alt etmesine izin verdiğim için utanıyorum, özellikle de seyircilerin önünde. Zaman çizelgemiz hızlandıkça her şey çok gerginleşiyor ve kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum. Ama bir hata yaptığımı kabul edemeyecek kadar gururluyum.

"Yaşlılar Konseyi bu sabah bir mesaj daha gönderdi," diye söze başlıyor, sesi ciddi. Bana bakmıyor. Onun yerine güneşin garip doğuşunu izliyor.

Sebastian ve benim dün ortaya çıkardığımız şeyi tartışmadık. Gerçi onun fikrinin ne olduğu belli ve bunu duyunca kendimi üzmemek istemiyorum.

Sesimi alçak tutuyorum. "Ne yazıyordu?"

"Sebastian geri dönmediği için İlâhi Konsey'e onun yokluğunu bildirmişler."

Hala akıyor olsaydı kanım donardı. İhtiyarlar Konseyi'nin haberiyle Erebus'un yalan söylediğini hemen anlayacaklar. "Hâlâ iki günümüz var!"

Tanrım, keşke Aurelys'e girip hepsini paramparça edebilseydim. İşte *tam da* bu yüzden işime karışacak bir konseyim yok. Sebastian krallığının kabul görmesini umutsuzca beklemek yerine işini yapmaya odaklanmış olsaydı, yapabileceğini kanıtlamak için hepsini dizlerinden keserdi.

Umbraeth benden korkabilir ama bana asla ihanet etmez.

"Biliyorum," diyor Revel ve sesinde ona daha yakından bakmamı sağlayan bir Şey var. "İŞte bu yüzden Sebastian'ı Jovie'yi İlahi Konsey'in huzuruna bizzat çıkarması için ikna etmeliyiz. Bugün."

Gözlerimi devirerek reddediyorum. "Beni dinlemiyor. Daha fazla hazırlık yapması gerektiği konusunda ısrar edip duruyor."

Revel yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum - yağmur ve büyüyen Şeyler gibi bir Şey, alıŐtıęım gölgelerden çok farklı. Garip bir Şekilde kutupluluğuna bağımlı hale geldim.

Bir daha rüyalarına sızamadım. Neredeyse hiç uyumazken ve tansiyon bu kadar yüksekken olmaz.

Sebastian'la aramıza girdiği gece araya girmek istedim. İlk başta niyetim onu azarlamaktı. Ne tür bir intihara meyilli, kuruntulu geçici tanrı böyle bir kavganın arasına girebilirdi ki? Tek bir kasını bile yanlış oynatsa kardeşimi yere sermeye hazırdım.

Sonra biraz daha düşündüm ve yaptıklarının tam olarak ne anlama geldiğini anladım. Ve bir korkak gibi, bunları kabul edemeyecek kadar korktum. Rüya halindeyken bile.

Şimdi, bunu yaparsam nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Ne de olsa ben Lyra değilim. "O zaman onun düşündüğünden daha hazır olduğunu görmesini sağlarız." açıkça ısrar ediyor.

Ne demek istediğini soramadan Jovie sürgülü cam kapıdan içeri giriyor.

"Siz ikiniz pŐp barıŐtınız mı?" diye alaycı bir Şekilde soruyor ama Revel'den ziyade benim havada asılı kaldığım boşluğa bakıyor.

Kendimi ona görünür kılıyorum, bu pratik yaptıkça daha kolay hale gelen bir beceri. "Kesinlikle hayır," diyorum ona, Revel'in pişmanlık dolu kaşlarını çatarak.

Jovie sırtıyor ve Sebastian'ın ona neden aşık olduğunu bir kez daha anlıyorum. Mutlu olduğunda onda ıŐıldayan bir Şey var, benim gölgeli doğamı bile hafifleten bir Şey.

"Bash yeterince hızlı ilerlediğimi düşünmüyor," diye itiraf ediyor ve Sebastian'ın bilgisayarında hararetle yazdığı yere doğru bakıyor. "Zamanımız olduğunu söyleyip duruyor ama ikinizin de ne kadar endişeli olduğunuzu hissedebiliyorum. İlahi Konsey beklemeyecek, değil mi?"

Revel ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Jovie her zaman sezgileri kuvvetli biriydi ama giderek artan ilahi farkındalığı onu daha da keskinleştiriyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Değiller."

"O zaman bana daha gelişmiş bir şey göster," diyor kararlılıkla çenesini gererek. "Kendini tuttuğunu biliyorum."

Revel öne çıkar. "Jovie, Sebastian'ın senin antrenman hızını kontrol etmek istemesinin bir nedeni var-"

"Çünkü çok korkuyor," diye araya giriyor. "Anlıyorum. Ama ben kırılgan değilim, aptal da değilim. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum."

Yüzünü inceliyorum, sadece kardeşimin aşık olduğu ölümlü kadını değil, potansiyel bir ölümsüz olabileceğini de görüyorum. Tüm o sıcaklığın altında çelik gibi bir şey var.

"Göster ona," diyorum Revel'e.

Şaşırmış görünüyor. "Sienna-"

"Ona ilahi görüşü göster," diye ısrar ediyorum. "Tam spektrum. Eğer bununla başa çıkabilirse, Sebastian onun düşündüğünden daha hazır olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktır."

İlahi görüş ileri düzeydedir. Tüm âlemleri aynı anda görebilme, etrafınızdaki varlıkların gerçek doğasını algılayabilme yeteneği. Yeni ölümsüzler için çok zor, ama Jovie bunda ustalaşabilirse Aurelys için hazır demektir.

Revel bir an daha tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Pekala. Ama işler ters giderse-"

"Olmayacak," diyor Jovie kararlılıkla.

Revel ellerini Jovie'nin yüzünün iki yanına koyuyor, gücü dışarıya doğru yayılıyor. "Bu kafa karıştırıcı olabilir," diye uyarıyor. "Karşı koymayın. Bırak görüşün kendiliğinden gelsin."

Jovie'nin gözlerinin Sebastian'ın gözlerinde gördüğüm aynı altın ışıkla parlamaya başladığını izliyorum. Nefesi kesiliyor ve bir an için bunun çok fazla olduğundan endişeleniyorum. Sonra bakışları bana kayıyor ve beni gerçekten olduğum gibi gördüğünü anlıyorum

-Ona gösterdiğim hayaletimsi görüntü değil, tüm gölgeli ihtişamımla Ölüm Tanrıçası.

"Oh," diye nefes alıyor, sesinde şaşkınlık var. "Çok güzelsin."

Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı. İnsanlar genellikle Ölüm'ü güzel olarak tanımlamaz.

Bakışları daha sonra Revel'e kayıyor ve gözleri açılıyor. "Ve sen ... vay canına. Yaprakların arasından güneş ışığına bakmak gibisiniz. Ve ikinizin de kanatları var!"

Revel kıkırdıyor, elleri hâlâ kızın yüzünü çevreliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki her şeyi görebiliyorum," diye fısıldıyor. "İkinizin arasında akan enerjiyi, alemlerinizle olan bağlantıyı, bu dairenin oturma şeklini

dünyalar arasında . . . " Duraklıyor, göremediğim bir şeye odaklanıyor. "Ve Sebastian'ın gerçek formunu buradan bile görebiliyorum. O . . . "

Duraklıyor, yüz ifadesi düşüyor ve kendine onu tamamen içine alması için bir an veriyor. "Büyüleyici biri."

Revel ellerini indiriyor, Jovie'nin gözlerindeki ilahi görüntü kayboluyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak normal görüşüne geri dönüyor.

"Bu inanılmazdı," diyor ve sonra sesini yükseltiyor. "Bash! Buraya gel!"

"Jovie, ne yapıyorsun?" Tıslıyorum ama o çoktan kardeşime doğru ilerliyor.

Sebastian dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor ve onda farklı bir şeyler olduğunu hemen fark ediyor. "Sorun ne?" Gözleri kısılıyor, Revel ve benim durduğumuz yerle onun arasında gidip geliyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona ilahi görüşü gösterdim," diye itiraf ediyor Revel. "Mükemmel bir şekilde üstesinden geldi."

Sebastian'ın ifadesi kararıyor. "Bunun için henüz hazır olmadığını özellikle söyledim."

"Ama ben hazırdım," diye araya giriyor Jovie, onun önünde durarak. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama bana kırılacakmışım gibi davranmaya devam edemezsin. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Riskleri anlamıyorsun-"

"O zaman bunları bana açıkla," diye meydan okuyor. "Benim adıma karar vermeyi bırak ve kendi kararlarımı vermem için bana güven."

Aralarındaki dinamikten etkilenerек daha da yaklaşıyorum. Bu, Jovie'yi Sebastian'a karşı gördüğüm en iddialı an ve Jovie'nin bununla mücadele ettiği çok açık.

Sebastian sonunda, "İlahi Konsey sabrı ya da merhametiyle tanınmaz," diyor. "Eğer hazır olmadığını düşünürlerse, senin bir sorumluluk olduğuna karar verirlerse-"

"Ne yapacaklar?" Jovie soruyor. "Beni öldürecekler mi? Bash, sana ölmekten korkmadığımı söylemiştim."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor, sesi hafifçe kırılıyor. "Seni tekrar kaybetmekten korkuyorum."

Kardeşimin sesindeki çığ kırılганlık göğsümün ağrmasına neden oluyor. Revel yanımda durmak için hareket ediyor, kollarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın.

"Beni kaybetmeyeceksin," diyor Jovie yumuşak bir sesle, Sebastian'ın ellerini tutarak. "Ama oyalanmaya devam edersen kaybedeceksin. Senin için gelecekler, değil mi? Bu konsey?"

Sebastian'ın sessizliği yeterli bir cevaptır. "Ne zaman?" diye sorar.

"Yakında," diye isteksizce itiraf ediyor. Zamanımızın tükenmekte olduğunu bir kenara bırakın, sonunda saatin işlediğini kabul etmeye istekli olmasına şaşırıyorum.

Revel ve ben birbirimize bakıyoruz, ikisi de zamanımızın kalmadığını kabul etmek istemiyor.

"O zaman önce biz onlara gidelim," diyor Jovie. "Bizim şartlarımızla."

Sebastian başını sallıyor. "Jovie, ne istediğini bilmiyorsun."

"Senin yanında durmak istiyorum. Hangi diyarda, hangi konseyde, neye dönüşmem gerekiyorsa o olarak. Ama artık korunmak istemiyorum."

Kardeşimin içsel mücadelesini yüzünde izliyorum. İçindeki koruyucu, görevini bilen tanrıyla, aşık adam neyin tehlikede olduğunu anlayan ölümsüzle savaşıyor. Tuzağa yakalanmış bir avcı.

"O haklı," diyorum. "Saklanmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Bu sadece İlahi Konsey'i geldiklerinde daha da şüpheli hale getirecek. Ve tahmin ettiğinizden daha erken gelecekler."

Sebastian bana dönüyor ve ondan istediğimiz şeyi gerçekten kabul ettiği anı görüyorum. "Ne biliyorsun?"

Jovie'ye bakıyorum, duruşundaki kararlılığı, bu mücadeleden geri adım atmayışını görüyorum. "İhtiyar Heyetiniz yokluğunuzu İlahi Konsey'e bildirdi. Muhtemelen biz konuşurken bizi çağırmaya hazırlanıyorlar. Günlerdir hazır olduğunu düşünüyorum. Hazır olmayan sendin."

Jovie'nin soğukkanlı ifadesi tekrar düşüyor, bu kez yerini korkuya bırakıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Sebastian acımasızca, "Zamanımız kalmadı demek," diye açıklıyor.

Revel bir adım öne çıkıyor. "Girişimlere isteksizlikten daha iyi yanıt verirler. Jovie'yi bir talep yerine sizin seçiminiz olarak sunarsak, bu bizi daha ileriye götürebilir."

"İşe yarayabilir," diye düşünüyor Sebastian, gözlerinde anlayış belirliyor.

"Öyleyse yapalım mı?" Jovie soruyor. "Doğrudan İlahi Konsey'e mi gideceğiz?"

Sebastian uzun bir süre sessiz kalıp onun yüzünü inceliyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Yapacağız. Ama doğru dürüst yaparız. Tüm protokollere uyarak tam resmi bir sunum yapacağız."

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

"Yarın," diye karar verdi Sebastian. "Böylece bu gece onu karşılayacağı şeylere hazırlanmış oluruz."

Jovie kollarını Sebastian'ın boynuna doluyor, rahatlama ve korku yayılıyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Onları kucaklaşırken izlerken, Revel'in elinin benimkine değdiğini hissediyorum. Temas kısa sürüyor, neredeyse hiç yok ama koluma bir sıcaklık yayıyor.

"Bu doğru seçim," diyor sessizce, sadece benim için.

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum ama artık Sebastian ve Jovie'ye bakmıyorum. Revel'e bakıyorum, öğleden sonra ışığının bal rengi saçlarına vuruşuna, bu küçük zaferden duyduğu memnuniyeti gri gözlerinden okuyorum.

Dün geceki tartışma saf kıskançlık yüzündendi. Ben onun rüyalarında saklanırken, diğer tüm küçük varlıkların onunla açıkça vakit geçirebilmesini kıskanmak. Ben direnmekten başka bir şey yapamazken onlar onun ısıtılı onayını alıyorlar.

Sebastian ve Jovie ayrılmaya hazırlanmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve dairelerine geri dönüyorlar. Revel'in spektral formuma dokunuşunun sıcaklığına o kadar odaklanmışım ki duyamıyorum.

"Biz de hazırlanmalıyız," diyor Revel dikkatle. "Konsey bizimle yeni düzenleme hakkında konuşmak isteyecektir."

"Ne yeni düzenlemesi?" Ses tonundaki bir şey zaten bildiğimi düşündürse de soruyorum.

"Sebastian Jovie'yle birlikte Aurelys'e dönerse, Aurelys'te bana ihtiyaçları kalmayacak." Duraksıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Muhtemelen bunun neye benzediğini bulmalıyız."

Sözlerinin imaları üzerime çöküyor. Yükümlülükler artık onu bağlamadığında nereye gidecek?

"Bu daha sonra konuşulacak bir konu," diyorum, birden ne kadar yakınımda durduğunun farkına vararak.

"Öyle mi?" diye soruyor ve sesinde gereksiz kalbimi hoplatan bir şey var. "Çünkü içimden bir ses bunun şimdi olması gerektiğini söylüyor."

Ben cevap veremedim Sebastian tekrar kapıda beliriyor ve boğazını temizliyor. "Eğer ikinizin işi bittiyse, bizim de yapacak işlerimiz var."

Revel'den geri çekiliyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Biz yapmıyorduk-"

Jovie arkasından sırtarak, "Evet, öyleydin," diyor. "Aslında çok tatlı bir şey."

Saygınlığımı korumak için bunu inkâr etmek istiyorum ama gerçeği saklamak giderek zorlaşıyor. Kendimden bile.

Bunun yerine sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışarak, "Yarına odaklanalım," diyorum. "İlahi Konsey'i ikna etmek kolay olmayacak."

Sebastian başını sallıyor, ifadesi yeniden ciddileşiyor. "Onu test edecekler. Sınırlarını zorlayacaklar. Onu reddetmek için sebepler bulmaya çalışacaklar."

Revel kararlı bir şekilde, "O zaman biz de onun karşısına çıkarabilecekleri her şeye hazır olduğundan emin oluruz," diyor.

Yarınki sunum için plan yapmaya başladığımızda, her şeyin değişmek üzere olduğü hissinden kurtulamıyorum. Sadece Jovie için değil, Revel, Sebastian ve benim için de. Çünkü onları bir ölümlünün Aurelys'e girmesine izin vermeye ikna etmek buzdağının sadece görünen kısmı.

Ayrıca onu oraya götürmek için işlediğimiz suçlardan dolayı bizi öldürmemeleri için onları ikna etmeliyiz.

Sienna

O gecenin ilerleyen saatlerinde Revel'i apartmanımızın çatısında buluyorum, tehlikeli bir şekilde kenara yakın otururken parmaklarından bir şişe viski sarkıyor. Batmakta olan Seattle silueti önünde parıldıyor, Umbraeth'i örten yıldızların kötü bir taklidi. Omuzları çökmüş, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yenilmiş.

"Partiye bensiz mi başlıyorsun?" Kısmen onun yanında cisimleniyorum, serin gece havasının hayalet formumdan geçmesine izin veriyorum.

İrkilmiyor. Bir şekilde, yakınında olduğumu her zaman biliyor. "Ölüm Tanrıçası'nın kutlamayla ilgileneceğini sanmıyordum."

"Duruma göre değişir." Yanına yerleşiyorum, hayalet bacaklarım kenardan sarkıyor. Otuz kat yukarıda. Düşmek bir ölümlüyü anında öldürür ama Revel ölümlü değil ve ben zaten ölüyüm. "Neye içiyoruz?"

"Başarısızlığa." Doğrudan şişeden uzun bir yudum alıyor. "Ya da belki başarıya. Artık farkı söylemek zor."

Ne demek istediğini anlıyorum. Sebastian ilahi doğasına tamamen uyandı. Geri dönmek için bir planımız var. Yine de kozmik denge her geçen gün daha da bozuluyor. Kaderimiz hâlâ düşüşümüzü görmek isteyen tanrıların elinde. Görevimizin yarısını yerine getirdik ve geri kalanında başarısız olduk.

"Ne kadar içtin?" Şişeye bakarak soruyorum. Neredeyse yarısı boş.

"Yeterli değil." Alamayacağımı hatırlamadan önce şişeyi bana uzatıyor. Acı bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim. Alışkanlık işte."

"Güzel olmalı," diyorum, bir damla amber sıvının şişenin boynundan aşağı yuvarlanmasını izlerken. "Duyularını köreltebilmek."

Kaşlarını çatarak şişeyi kaldırıyor. "Bu çöple mi? Beni ölümlü alkolünün ne kadar korkunç olduğu konusunda hiç uyarmadın."

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle buz gibi bir fısıltıyla kıyaslanamaz."

Bu düşünce ağzımı sulandırıyor.

Revel boğazından onaylamayan bir ses çıkarıyor. "Zaten işe yaramıyor." Çelik gibi gözleri benimkileri buluyor, alkole rağmen şaşırtıcı derecede berrak. "Sorunlarım zihnimde hâlâ aynı keskinlikte."

Göğsümde bir şey kıpırdıyor, son yaşadığımdan beri hissetmediğim bir his. Başka tarafa bakıyorum. "Sarhoşsun."

"Neyin tehlikede olduğunu unutacak kadar sarhoş değilim." Arkasına yaslanıp gökyüzüne bakıyor. "Bir fae mi Sienna? Gerçekten mi?"

Yüz ifadem düştü. "Anlamamı beklemiyorum." "İyi, çünkü ben anlamıyorum."

Sıcak öfke göğsümü dolduruyor. Böyle olacağını biliyordum ama içten içe, bizimle geçirdiği zamanın İlahi Konsey'in yolunun *doğru* olmadığını görmesini sağlayacağını ummuştum. "Bunun Sebastian ve Jovie'den ne farkı var? Bir ölümlüyle ilişki de aynı derecede tabu."

Küçümseyici bir kahkaha attı. "Ölümlüler ve Fae'ler neredeyse aynı değil."

"O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Bakışlarımı aşağıdaki şehre çeviriyorum.

Sessizce oturuyoruz, her birimiz kendi inancımızdan vazgeçemeyecek kadar inatçıyız. "Onu kaybettiğin için üzgünüm," diye mırıldandı sonunda. Alaycı bir sırıtişla, "Bu seni bir fae savunucusu yapsa bile" diye ekliyor.

"Teşekkür ederim." Başımı kaldırıp bakışlarında yalan söylediğine dair bir işaret arıyorum. Beni şaşırtacak kadar samimi görünüyor. Fae yönü üzerinde daha sonra çalışmamız gerekecek.

"İlahi Konsey'in tüm isteklerimizi kabul edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Annen sana zarar vermelerine izin vermez."

Acı bir kahkaha atmaya zorluyor. "Vermeyecek mi?"

Kaşlarım çatıldı. Tüm bu olanlar boyunca, cezalarımızı verme zamanı geldiğinde Myelle'in onu koruyacağından emindim. Aralarındaki ilişkiyi tamamen yanlış mı anlamışım?

"Hiç sanmıyorum."

"O sadece yedi kişiden biri. Bu çok iyi bir şans değil. Eğer beni mahvetmek istiyorlarsa, onu kolayca geride bırakabilirler."

"Bırakın yapsınlar o zaman." İlahi Konsey'den hiçbir zaman korkmadım. Otuz üç yaşam boyu süren cezalar, sahip olabileceğim tüm korkuları yok etti. "Bize daha ne yapabilirler ki?"

"Sana ve Sebastian'a mı? Fazla bir şey değil. Jovie'ye?" Soruyu havada bırakıyor.

Damarlarımda buz oluşuyor. "Yapmazlar."

"Yapmazlar mı?" Bana dönüyor, aniden yoğunlaşıyor. "Seni çok daha azı için elli ömre mahkûm ettiler."

Hafifçe yukarı doğru kayıyorum, tedirginim. "Ona dokunmayacaklar."

"Sebastian izin vermediği için mi? Yoksa sen izin vermediğin için mi?"

Cevap vermiyorum. Jovie'ye olan bağlılığım hâlâ kendime bile tam olarak itiraf edemediğim bir zayıflık. Yaşadığımız onca şeyden sonra - kurduğumuz dostluk, paylaştığımız sırlar- o benim için ikizim kadar değerli hale geldi.

"Sebastian'ı geri dönmeye ikna ettik," diye devam ediyor Revel ben sessiz kaldığımda. Öfkem dağılırken bedenim rahatlıyor. "Yapmamız gereken tek şey buydu. Geri kalan her şey belirsiz."

"Bize biraz kredi verin. Onu ikna etmek beklediğimizden çok daha büyük bir görev oldu." Tekrar yanına çöktüm. "Bundan sonraki kısmı da aynı incelikle halledeceğiz." Dirseğimi kaburgalarına batırarak alaycı bir gülümsemeyle tüm dişlerimi gösteriyorum.

Yine de bunun komik olduğunu düşünmüyor. Onun yerine uzun bir içki daha içiyor, sonra şişeyi büyük bir güçle yere bırakıyor. Neredeyse betona çarpıp parçalanacaktı. "Bu kadar karmaşık olacağını düşünmemiştim."

"Hiç kimse düşünmez." Uzanıp elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Ona dokunamıyorum, tam olarak değil, ama bazen parmaklarımın teninden geçtiği yerde bir soğuk fısıltısı hissettirebiliyorum. "Biz sadece yoldan çıkmış bir tanrıyı geri getirmiyoruz. Sebastian'dan aşkı terk etmesini istiyoruz."

"Görev için," diye ısrar ediyor, ama sesinde öncekinden daha az inanç var.

"Peki görev bize nasıl hizmet etti?" Yarı saydam formumu işaret ediyorum. "Bana bak, Revel. Görevin bana neye mal olduğuna bak. Bunca acı ve ölüm, peki ne için? Sebastian ve ben İlahi Konsey'in bilgeliğini sorgulamaya cüret ettik diye mi?"

Bana bakıyor ve yüz ifadesinde bir şeylerin değiştiğini görüyorum. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra tekrar şişeye uzanıyor, ama elimi bileğinden geçirip ona bir soğuk şoku gönderiyorum. Sarsılarak geri çekildi.

"Yeter," diyorum. "Kendini bunun içinde boğarak hiçbir şeyi çözemezsin."

"Hiçbir şeyi çözmeye çalışmıyorum." Sesinde beni hazırlıksız yakalayan bir çığlık var. "Unutmaya çalışıyorum."

"Neyi unutmaya?"

Sonra bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor ve gözlerindeki yoğunluk geri çekilmeyi dilememe neden oluyor. "Seni."

Bu kelime aramızda asılı kalıyor, yüzleşmeye hazır olmadığım anlamlarla yüklü. Kardeşim ve Jovie ile çalışırken bütün gün kaçındığım bir anlam.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Aniden ayağa kalktı, ayakları üzerinde dengesizdi. Kenara olması gerekenden daha yakın ama içinde hiç korku yok. "Sorun da bu Sienna. Ne söylediğimi çok iyi biliyorum ve bunu hiç söylememeliyim."

Onun seviyesine yükseliyorum, tam önünde duruyorum. "Revel-"

"Hayır, bırak da bitireyim." Bir elini rüzgârdan ve kendi huzursuz parmaklarından dağılmış saçlarında gezdiriyor. "Aurelys'te yüzyıllar geçirdim, güzel ve canlı olan her şeyle çevriliydim ve hiçbir -hiçbiri- seninleyken hissettiğim gibi hissettirmede bana."

"Ölü mü?" Dudağımı ısırarak karanlık bir şaka yapıyorum. Onun bu itirafı karşısında içime sessizce dolan sıcaklıktan nefret ediyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. "Yakınından bile geçmiyorum."

Hâlâ bir kalbim olsaydı, kalbim küt küt atardı. "Benden nefret ediyorsun," diye hatırlatıyorum ona, eski düşmanlığımızın güvenliğine tutunarak.

"Denedim." Dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Yapsaydım çok daha kolay olurdu."

İkimiz de daha iyi bildiğimiz halde, "Bu viskinin konuşması," diye tekrar özür diliyorum.

"Belki." Kenara yaklaşıyor ve korkunç bir an için aşağı atlayabileceğini düşünüyorum. Ama o sadece aşağıdaki caddeye bakıyor. "Ya da belki tüm bunlar bazı şeylerin farkına varmamı sağladı."

"Biliyorsun, buraya benimle gelmek zorunda değildin," diyorum, kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor. "Aurelys'te kalarak kazanacağın çok şey vardı."

"Ben öyle görmüyorum." Bana dönüyor, hafifçe sallanıyor. "En iyi arkadaşımın ölümcül bir tuzağa yakalandığını gördüm. Değer verdiğim birinin her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gördüm."

"Değer verdiğin biri," diye tekrarlıyorum, sesimdeki şüphesini engelleyemeyerek.

"Evet." Gözlerindeki dürüstlük dayanılmaz. "Değer verdiğim biri. Derinden."

Hafifçe geri çekiliyorum, mesafe yaratıyorum. Sanki bedenim bu tür düşüncelerden iğreniyor.

Bana kim değer verebilir ki? *Hiç kimse*. Ben soğukluk, karanlık ve ölümüm. Korkulacak biriyim, sevicecek değil.

"Beni tanımıyorsun."

"Tanımıyor muyum?" Bana doğru bir adım atıyor, yaratmaya çalıştığım boşluğu kapatıyor. "Seni kardeşin için savaşıırken gördüm. Jovie'yi koruduğunu gördüm. İlahi Konsey'e meydan okuduğunu ve doğru olduğuna inandığın şey için her şeyi riske attığını gördüm." Sesi alçalıyor. "Herkesin korktuğu Ölüm Tanrıçası'nı değil, gerçek seni gördüm Sienna."

"Peki bunun kim olduğunu düşünüyorsun?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

"Soğukmuş gibi davranan ama tanıdığım herkesten daha sıcak yanan biri." Yüzüme dokunmak istercesine uzanıyor, eli tenimin yanılsamasına baskı yapıyor. Onun sıcaklığını hissediyorum, suyun içinden geçen güneş ışığı gibi. "Göreve hizmet ettiğini iddia eden ama aslında aşka hizmet eden biri. Herkesin çekmesi gerekenden çok daha fazla acıya katlanmış ama yine de merhametini kaybetmemiş biri."

Sözleri hala sahip olduğumu bilmediğim savunmalarımı delip geçiyor. "Dur," diye fısıldıyorum.

Ama yapmadı. "Güzel, vahşi ve çok inatçı biri." Yumuşakça gülüyor. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramadığım biri."

"Revel, lütfen." Sesim kesiliyor. "Bu olamaz. Biz olamayız."

"Yaşam ve Ölüm," diye mırıldanıyor. "Her zaman iç içe." "Her zaman karşı karşıya," diye düzeltiyorum onu.

"Öyle miyiz?" Şimdi çok yakınımda, gözleri benimkileri arıyor. "Yoksa aynı döngünün iki parçası mıyız? Hiçbiri diğeri olmadan var olamaz."

Uzaklara sürüklenmek, bu konuşmadan ve içimde uyandırdığı hislerden kaçmak istiyorum. Binlerce yıldır kaçındığım duygulardan. Ölüm Tanrıçası olarak, diğerleriyle arama mesafe koymayı öğrendim. Bağlılık sadece acıya yol açar.

Ama ben kalıyorum, korkudan daha güçlü bir şey tarafından donduruluyorum. "İşe yaramaz," diyorum sonunda.

"Muhtemelen hayır." Gülümsemesi hüzünlü. "Ama ya olsaydı diye düşünmeden edemiyorum." "Ne olsaydı?"

"Ya olduğumuz kişi olmasaydık? Ya Sebastian hak ettiği rolü geri alırsa ve ben özgür bir ajan olursam? Ya sadece Sienna ve Revel olsaydık, birbirini bulan iki insan?"

Sesindeki özlem içimdeki derin bir şeyi yansıtıyor. Onu Sebastian'ın Aurelys'teki odasında, o titreyen hizmetçinin yanında, ağabeyimin etrafını sardığı canlı, büyüyen şeylerin arasında çok yersiz görünürken gördüğüm andan beri inkâr ettiğim bir şey.

"Ama biz neyseki oyuz ve durum aynı," diye hatırlatıyorum ona nazikçe.

"Bu gece öyle olmak istemiyorum." Şişeye tekrar uzanıyor ve bu sefer almasına izin veriyorum. "Bu gece sadece tüm bunları unutmak istiyorum. İlahi Konsey'i, dengeyi, görevimizi." Bir yudum daha alıyor, içerken yüzünü buruşturuyor. "Asla sahip olamayacağım birine aşık olduğumu unutmak istiyorum."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Birine aşık olmak. *Benim* için.

Bunun saçmalığına kaşlarımı çatıyorum: Yaşam Tanrısı, Ölüm Tanrıçası'na aşık oluyor. Eline geçen ilk fırsatta beni yok edecek olan kadının oğlu. Kalbimi sızlatmasa gülünç olurdu.

"Sabah bunu söylediğine pişman olacaksın," diyorum ona.

"Muhtemelen." Tekrar ağır ağır oturuyor, bacakları tekrar kenardan sarkıyor. "Ama en azından bir kez söylemiş olacağım."

Yanına yerleşiyorum, bedensel olsaydım omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın. Uzun bir süre sessizce oturup Seattle'ın ışıklarının altımızda parıldamasını izliyoruz.

"Sen olsan ne yapardın?" Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Eğer her şey farklı olsaydı, ne yapardın?"

Kaşları kalkıyor, soruları düşünürken gözleri açık bir şekilde yüzümde geziniyor. Sonunda ifadesi daha yaramaz bir şeye dönüşüyor, dudaklarının kenarlarında bir sırıtma oynuyor. Ve bu kapıyı açtığıma pişman olacağımı biliyorum.

Ama "Bir tanrıçayla bu şekilde konuşmak centilmenliğe sığmaz" diyerek beni şaşırtıyor.

"Bazı insanların benimle nasıl konuştuğunu bilsen şaşırsın. Duymak istiyorum." Ağzım bir şekilde beynimden kopmuş durumda. Zihninde canlandırdığı fantezilerin beni günlerce kızartacağını biliyorum. Ama yine de onları duymak istiyorum. Beni manipüle ettiğim rüyaların dışında da arzuladığını bilmek istiyorum.

Onları kendiminkilerle karşılaştırmak istiyorum.

"Önce o güzel, pırıl pırıl saçlarını yumruğumun etrafına sarar ve bana açılmaktan başka çaren kalmayana kadar geriye doğru çekerdim."

Kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasında koruyucu bir şekilde gezdirmek için uzanıyorum. Çok belli etmeden, tarif ettiği şeyi taklit etmek için birkaç tutamı nazikçe çekiyorum.

"Sana hiç tapıldı mı tanrıça? Doğru dürüst?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. Daha önce kesinlikle tapınılmıştım ama onun sorduğu şekilde değil.

"Ben de olsam öyle yapardım. Seni yere yatırır ve vücudunun her santimini onurlandırırdım. Ellerimle ... " Kaşları titriyor. "Dilimle."

Bu sözler karşısında içimde oluşan sıcaklık beni her şeyden daha çok endişelendiriyor. Çünkü bunu *istiyorum*. Bunu kastettiğini biliyorum. Vücuduma dokunmasına ihtiyacım var, tam olarak tarif ettiği gibi. Tıpkı rüyalarında ona sahip olduğum gibi.

Hatta daha kötüsünü.

Ama doğru düşünemiyor ve ben de kendimi fantezilere ve pişmanlıklara kaptıramam.

"Dokunmadığım tek bir et zerresi kalmadığında, seni yatırır ve seninle sevişirdim. Hızlı, yavaş. Sert, yumuşak. Kızgın. Şefkatli. Hepsini istiyorum. Her versiyonunu. Seninle birlikte." Böyle yasak şeyleri açıkça itiraf ederken ateşli bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Anlattıklarından hiç şüphem yok. Onunla birlikte bu çılgınlığın içine düşmeme izin verirsem, ben de aynısını isteyeceğimi biliyorum. Benimle dövüşmesini ve beni sevmesini isterdim. Beni okşamasını ve kullanmasını. İlişkimiz o kadar kaotik ki, birine ya da diğerine razı olmamızın imkânı yok. İyiye ve kötüyü istiyorum.

Ama bunun sadece hayal kırıklığına yol açacağından korkuyorum. Çoğu zaman istediğimi elde edemiyorum. Özellikle de mutluluğumun kokusunu aldığı anda her şeyi benden koparıp alacak varlıklar varken.

Önce başka tarafa bakıyorum. "Sarhoşsun."

"Evet." Ciddiyetle başını sallıyor. "Hem de çok. Bu yüzden sonunda söyleyebiliyorum." Şişeyi bilinçli bir dikkatle yere bırakıyor. "Yüzyıllardır senden nefret ediyorum. Bunu biliyor muydun?"

Kelimeler olması gerekenden daha fazla acı veriyor ama belli etmiyorum. Başımı eğerek, "Hislerimiz karşılıklıydı." diye karşılık verdim.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Senden nefret ediyordum çünkü seni düşünmeden edemiyordum. Korkunç Ölüm Tanrıçası." Kelimeleri paranteze alır gibi ellerini uzatıyor. "Sebastian'ın dokunulmaz kız kardeşi." Sesi alçalıyor. "Umbraeth'teki rolünü üstlendiğini, ruhları büyük bir zarafetle topladığını gördüğüm ilk andan beri seni istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen daha önce."

Spektral formumla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yayılıyor içime. "Saçma sapan konuşuyorsun."

"Öyle miyim?" Oturduğu yerden kalkıp benim durduğum yere doğru eğiliyor. "O zaman neden sana dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeden sana bakamıyorum bile? Gücünün benimkiyle eşleştiğini hissetmeden?"

Aramızdaki hava elektrikli bir şeyle doluyor. Bunu daha önce de hissetmiştim - Yaşam ve Ölüm, yaratım ve son arasındaki itme ve çekme. Ama hiç bu kadar samimi olmamıştı, bir tanrıçadan ziyade bir kadın olarak bana bu kadar odaklanmamıştı.

"Bana dokunamazsın," diye hatırlatıyorum ona, sesim yumuşamış olsa da. "Bu haldeyken olmaz."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "İçmek için bir neden daha o zaman."

İçimde pervasızca bir şeyler kıpırdıyor. Yüzyıllar boyunca görevle, cezayla, ölümlü formların sınırlamalarıyla kısıtlandım. Ama burada, bu gece, aşağıda şehrin ışıkları ve Revel bana öyle bakarken ...

İçime odaklanıyorum, ilahi özüme çekiliyorum. Ölümlüler aleminde bu zor. Yasadışı. Ama imkansız değil.

Yavaş yavaş katılaştığımı, karanlığın bir şekle dönüştüğünü hissediyorum. Hayaletimdeki mavi-beyaz parıltı daha koyu, daha derin bir şeye dönüşüyor; Umbraeth'in gece yarısı tonlarına. Gerçek formum.

Revel'in gözleri açılıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Sienna," diye uyarıyor ama sadece gönülsüzce. Gerçek duygularını yansıtmaktan çok dizlerinin titremesiyle verdiği bir tepki.

Başımın üzerinde Kutsal Konsey korkusuyla yaşamaktan çok yoruldum. Her hareketimi cezalandıracakları gerçeğinden korkuyorum.

Şimdi onun önünde duruyorum, bedenselim ama ölümlü değilim. Tenim yıldızların en soluk tozuyla parıldıyor. Dünyalar arasındaki boşluk kadar beyaz olan saçlarım, sanki su altındaymışım gibi etrafımda süzülüyor. Alnımda Ölüm'ün işareti -bir hilal- belli belirsiz parlıyor.

"Ben hâlâ Ölüm Tanrıçasıyım," diyorum, sesim şimdi farklı yankılanıyor. "Burada bile. Bunu henüz benden alamadılar."

Yavaşça ayağa kalkıyor, dengesiz ama kararlı. Bana doğru uzandığında, eli katı bir formla buluşuyor. Fiziksel temasla ürperiyorum. Bu alemde öldüğümünden beri hissettiğim ilk şey.

Bu düşünce beni ayıltıyor.

"Üşümüştün," diye mırıldanıyor, parmakları kolumda geziniyor. "Ölüm genellikle öyledir."

Avuçları yanağımı ondan beklemediğim bir nezaketle kavıyor ve yaşam enerjisinin sıcaklığı içime sızıyor. "O zaman seni ısıtmama izin ver."

Dudakları sonunda benimkilerle buluştuğunda, dünyalar çarpışıyor gibi hissediyorum. Yaşamın ölümle buluşması. Başlangıcın sonla buluşması. Soğuk tenime karşı sıcaklığı, gece havasında aramızda yükselen bir buhar yaratıyor. Ağzının tadı viski ve daha tatlı bir şey, *ona* özgü bir şey.

Öpücüğün içine gömülüyorum, yüzyılların düşmanlığı tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Ellerim göğsünü buluyor, ölümlü kalp atışlarının avuçlarımda altında gürlediğini hissediyorum. Aramızdaki her temas noktası aynı elektrik yükünü yaratıyor. Yaşam enerjisi Ölüm büyüyle buluşuyor, aradaki boşlukta yeni bir şey yaratıyor.

Bu onun rüyalarına hiç benzemiyor. Burada neler olduğunu tam olarak bildiğine hiç şüphe yok.

Bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri merakla dolu. "Bunu pek çok kez hayal ettim," diye itiraf ediyor.

"Ben de öyle. Bu formu uzun süre koruyamam," diye uyarıyorum onu, onu daha yakına çekerken bile, parmaklarım ensesindeki dalgalı saçlara dolanıyor.

"O zaman zaman kaybetmemeliyiz," diye mırıldanıyor boynuma karşı. Güçlü kolları belimi sarıyor, sert betona yaslanıp kanatlarımda arkamda açılmasını sağlarken beni onun üzerine yönlendiriyor.

Elleri beni taparcasına keşfediyor, tenimde parıldayan takımyıldızların izini sürüyor. Sıcak avuç içleri göğüslerimi avuçluyor, güneye doğru devam etmeden önce meme uçlarımla biraz alay ediyor ve pantolonumun içinden merkezimin yumuşak etine daireler çizmeye başlıyor. Ben de aynı coşkuyla karşılık veriyorum, onun sıcaklığına, benimkinden çok farklı olan katı gerçekliğe hayret ediyorum.

olağan varoluş. Kıyafetler bir engel haline geldiğinde, dokunduğumda çözülürler.

-Onu şaşkın bir sevinçle güldüren bir Ölüm büyüsi numarası.

Çatıda birlikte hareket ediyoruz, beni her zaman çevreleyen dünyalar arasındaki perdeyle ölümlü gözlerden gizleniyoruz. Her dokunuş bir keşif, her öpücük var olmaması gereken âlemler arasında bir bağlantı.

Benim ruhani ve karanlık olduğum yerde onun bedeni benimkini sarıyor, güçlü ve canlı. Aramızdaki kontrast nefes kesici - benim gece yarısı tonlarıma karşı onun altın teni, benim serin dokunuşuma karşı onun sıcaklığı. Kendini benim merkezimle aynı hizaya getirdiğinde ve tamamen birleştığımızda, uzun varoluşum boyunca deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Yaşam enerjisi her itişte içime doluyor ve ilahi formumu daha parlak hale getiriyor. Aurelys'in cazibesini şimdi anlıyorum. Şimdi onu içimde hissediyorum. Daha önce birlikte olduğum tüm erkeklerden daha iri, bu da en derinlerime her ulaştığında küçük bir acı bırakıyor. Ya da belki de bunu fiziksel olarak biriyle yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Buna karşılık, serin Ölüm dokunuşumdan aldığı zevk onu soluk soluğa bırakıyor - acı verici değil ama yoğun, bir uçurumun kenarında durup düşmeyi seçmek gibi.

Onun hayal dünyasında birlikte geçirdiğimiz zaman, şu anda sahip olduğumuz tutkunun seyreltilmiş bir versiyonuydu. Beni bu anın saf coşkusuna pek de hazırlamayan küçük bir tat.

"Sienna," diye nefes alıyor tenime karşı, ismim dudaklarında bir dua gibi. "Benim tanrıçam."

Birlikte hareket ederken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, formum titremeye başladıkça daha hızlı ve daha çaresiz. Bedenselliğime olan bağlılığımı kaybediyorum, bu kadar yoğunluğun altında bunu sürdürme çabası çok fazla geliyor.

"Benimle kal," diye yalvarıyor, mücadelemi hissederek.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım, solmaya başladığımı hissediyordum. "Revel, ben-"

İkimiz de coşkunun sınırından yuvarlanırken, zevk kıyıya vuran bir dalga gibi içimize çarparken son bir umutsuz öpücükle ağzımı yakalıyor. Mükemmel bir an için, sihir bozulmadan önce tamamen varım - gerçek formumda tamamen canlıyım.

Coşku azalırken, formum tekrar spektral mavi-beyaza dönüşüyor, bedenim bir kez daha yarı saydam hale geliyor. Beni tutmaya çalışırken kolları içimden geçiyor ve yüzünde hayal kırıklığının parladığını görüyorum.

Orada yan yana uzanıyoruz, o katı, ben hayaletimsi bir şekilde yıldızlara bakıyorum.

"Pişman mısın?" diye soruyor sonunda, nefesi gecenin serin havasında bulutlar oluştururken.

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Daha kolay olurdu. Ama aramızda bir şeyler değişti, Yaşam ve Ölüm'ün kendisi kadar temel bir değişim.

"Hayır," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ama bu işleri karmaşıklaştırıyor."

Yumuşakça gülüyor. "Bizimle ilgili her şey karmaşık."

"Bu bir daha olamaz," diye ısrar ediyorum, ama sesim her zamankinden daha az inandırıcı.

"Tabii ki olmaz." Başını çevirip bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Birbirimizden nefret ediyoruz, unuttun mu?"

Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Kesinlikle."

"Ve yarın, muhtemelen suçu viskiye atacağım." "Öyle yapmalısın."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama ikimiz de gerçeği bileceğiz."

Daha fazla inkâr edemeyerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Öğreneceğiz."

Şafak yaklaşırken çatıda kalıyoruz, birbirimize dokunmuyoruz ama bir şekilde her zamankinden daha bağlıyız. Sırada ne olursa olsun -Sebastian'ın dönüşü, İlahi Konsey'in yargısı, diyarların dengelenmesi -Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Bu gece için, Ölüm ve Yaşam'ın sadece evrende değil, birbirlerinin kollarında da uyum bulduğu farklı bir gelecek hayal etmeme izin veriyorum.

Sienna

Sebastian'ı ertesi sabah çatı katında ufuk çizgisine bakarken bulur. Bu tanrılarla ilgili bir şey var ve açık havada olma ihtiyaçları var. Bunu ben de hissediyorum -kanatlarım orada olmasa bile, kanatlarımı germek için sürekli dırdır eden bir his. Yine de bu formda olmak ölümlü bir bedene hapsolmek kadar boğucu değil.

Rüzgâr aşırı uzamış siyah saçlarını dalgalandırıyor ama onu rahatsız etmiyor. Artık kim olduğunu hatırladığına göre, ölümlü unsurlar onu farklı etkiliyor. O hissi hatırlıyorum, tam olarak oturmayan bir kostüm giymek gibi.

Tek umudum üzerimde Revel'in özünü hissetmemesi. Belki hayalet olmak bunu maskeliyordur.

"Yeterince uzun sürdü," diyorum yanında cisimlenerek.

Bana hemen bakmıyor, belli ki davetsiz misafirliğime şaşırmamış. "Neler olduğunu ne zamandır biliyorsun?" Soru çok keskin, sanki beni iğrenç bir şeyle suçluyormuş gibi geliyor.

Artık onu nasıl bir ruh hali içinde bulacağımı asla bilemiyorum, gerçi benimle ne zaman baş başa kalsa genellikle değişken oluyor. Aslında, sadece Jovie yanıdayken *iyi* bir ruh hali içinde görünüyor. Günün diğer her dakikasını kara kara düşünerek geçiriyor.

"Zaman çizgilerini manipüle ettiğinizi mi? Otuz üçüncü ölümümüzden sonra Umbraeth yerine ölümlü düzlemde uyandığım andan beri." Betonun hemen üzerinde asılı duruyorum, gece havasının soğuğu spektral formumdan geçiyor. Bu konuda başlatmaya çalışabileceği her türlü kavgaya girmeyi reddettiğim için ses tonum dikkatle nötr kalıyor. "Kim olduğunu unuttuğunu mu? Kısa bir süre sonra Umbraeth'e döndüm ve varlığını hissetmedim. Bir süre sana şüpheyle yaklaştım. Belki de sadece veda ediyorsundur diye düşündüm."

Sebastian o zaman bana döndü, her zamanki parlak gözleri tüm dünyaların ağırlığıyla doluydu. "Ama sonra dönmeyi hiç planlamadığımı fark ettin."

Başımı sallayarak önümüzde uzanan ufuk çizgisine bakıyorum. "Bunun denge için ne anlama geldiğini biliyorsun." Bu bir soru değil.

Parmaklıklara yaslanıyor, parmaklarını saçlarında gezdirirken yüzünü göğsüne gömüyor. "Biliyorum. Ben sadece ... Onu bırakamazdım Sienna."

İkizimin yüzünü inceleyerek ona yaklaşıyorum. Yüzyıllar sonra ilk kez orada korku görüyorum. Ölümlü hayatlarımızda karşılaştığımız türden bir korku değil -ölüm ya da acı korkusu değil- daha derin bir şey.

Yüzyıllardır ilk kez, yeniden kaybedecek bir şeyi var. Tıpkı cezamızdan önce benim yaptığım gibi. O zaman yanımda durdu, sadakati sarsılmazdı.

Sanırım şimdi sıra bende.

"Bana anlatmaya çalıştın, değil mi?" dedi aniden. "Son zaman çizgisinde. Bana ilk görüldüğünde."

Böyle bir şeyin sonuçları bu kadar korkunçken, yaptığı şeyden bu kadar rahatça bahsetmeye istekli olması beni şok ediyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları üzerimden akıp gidiyor. Tarikat'ın ellerinde acımasızca öldürülmemden sonra onun dairesinde cisimlenmem. Ölümlerini titiz bir hassasiyetle planlamasını izlemek. Jovie'yi uzaktan takip ederken onu izlemek.

"İntikam hırsıyla yanıp tutuşuyordun," diyorum usulca. "Ve oyun evinde yaşayan kadını takip etmekle çok meşguldün. Bu arada, aylarca takıntılı bir şekilde yenilemek için harcadığım tatil evinin iğrenç bir kullanımındı."

Ona ters ters baktığımda dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Seni takip etmiyordum. onu."

"Sebastian, onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ettin. Hatta uykusunu izledim."

Revel'le buraya geldiğimizden beri ilk kez tam bir gülümsemenin dudaklarında oynaşmasına izin veriyor ve işte o zaman görüyorum - bir tanrıya kendini unutturan aşk.

"Nedenini bilmeden önce bile ona çekilmiştim. Her zaman çizelgesinde, olayların her versiyonunda, bir şey beni ona çekiyor. Yardım edemem ama bundan önce kaç tane geldiğini merak ediyorum. Onu kaç kez buldum, sırf Myelle ya da İlahi Konsey'deki herhangi biri onu kollarımdan tekrar koparıp alsın ve aramızdaki tüm izleri silsin diye mi?"

İç çekerek çatının kenarına oturmak için süzülüyorum. "Güçlerini bu şekilde kötüye kullanmayacaklarını ummak zorundayım."

"Aptallık etmiş olursun," diye mırıldanıyor acı bir şekilde ve itiraf etmek saygısızlık gibi gelse de aynı fikirdeyim.

İlahi Konsey hepimizin fark ettiğinden çok daha uzun süredir oyun oynuyor. Bize yalnızca kendi eğlenceleri için var olan kuklalarmışız gibi davranıyorlar. Belki Erebus hariç, o da bir süredir yavaşça ve kasıtlı olarak onlarla arasına mesafe koyuyor, şimdi düşünüyorum da.

Onların yozlaşmışlığını ne zamandır hissediyor?

"Hatırlaman için pek çok kez denedim. Sana Aurelys'i, gerçek hayatlarımızı anlatıp durdum. Hayal gördüğümü düşündün."

"Senin bir halüsinasyon olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyor, sesi mizahla yükseliyor. "Seni daha iyi koruyamadığım için duyduğum suçluluğun bir tezahürü."

"Ne zaman senin korumana ihtiyacım oldu ki?" Omzunu dürtüyorum, kolum yarısına kadar onunkinin içinden geçiyor.

Gülüyor ama çabucak kayboluyor. "Konsey bunu asla anlamayacak, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bizi araç olarak görüyorlar. Kozmik düzenin araçları. Cezamız bize tam da bu dersi vermek içindi. Dengenin efendileri değil, hizmetkârları olduğumuzu."

"Ben pişman değilim ," usulca mırıldanıyor. "Senin yanında durmak. Sevdiğin kişiyi savunmak. Hepsini tekrar yapardım."

Bu duygu göğsümü ağrıtıyor. Anlaşmazlıklarımızda bile -en patlayıcı savaşlarımızda- Sebastian benim tek destek sistemim oldu. Benim için hiç düşünmeden hayatını tehlikeye atmaya hazır olan tek kişi. Revel ilişkimizi hiç anlamadı. Hiç kimse anlamadı. Ama işte tam da bu yüzden, ne kadar kısa süreli olursa olsun, Jovie'yle olan ilişkisini korumaya kararlıydım.

Çenemi göğsüme yasladığımda cevabım ancak fısıltıyı aşıyor. "Umarım bu iyiliğinin karşılığını verebilirim."

Aramızda sadece sonsuzluğu paylaşmış kardeşlerin başarabileceği şekilde rahat bir sessizlik uzanıyor. Aşağıdaki şehrin ışıkları uzak yıldızlar gibi titriyor, Umbraeth'in daimi alacakaranlığına ya da Aurelys'in altın ışıltısına hiç benzemiyor.

"Her şeyin eski haline dönmesine izin veremem Sienna." Sesi sessiz ama kararlı. "Onsuz geri dönemem."

Dilimde görev ve denge sözcükleri hazır, tartışmaya başlıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Jovie hamile."

Bu haber bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Ona bakakalıyorum, bir an için konuşamıyorum.

"Bu... imkânsız," diyorum sonunda, sesim nefes nefese ve kalbim boğazımda. "Tanrılar ve ölümlüler-"

"Görünüşe göre, tanrı manipüle edilmiş bir zaman çizgisinde bir ölümlü olarak yaşarken bunu yapabiliyorlar." Gülümsemesi hem dehşet verici hem de ışıltılı. "Dört aylık. Daha geçen hafta öğrendik."

Ondan uzaklaşıyorum, zihnim yarışıyor.

Bir çocuk.

Kardeşimin ölümlü bir kadından çocuğu olacak. Sonuçları şaşırtıcı, komplikasyonları sonsuz.

"İlahi Konsey buna asla izin vermez," diye fısıldıyorum, sanki beni buradan duyabiliyorlarmış gibi.

"Biliyorum." Sesi sertleşiyor. "Jovie onların ne kadar acımasız olduklarının farkında değil. Onları ikna edebileceğimizi sanıyor ama ben o odaları ne tür canavarların yönettiğini biliyorum. İşte bu yüzden gerekirse tanrılığımın tamamen vazgeçmeye hazırım. Tamamen ölümlü olmak için. Onunla ve çocuğumuzla tek bir hayat yaşamak için, sonra da ... ne olursa olsun."

"Yapamazsın!" Kelimeler ağzımdan döküldü. "Denge-"

"Başka bir yol bulacaktır," diye araya giriyor. "Her zaman bulur. Benden önce Aurelys'i koruyan bir şey vardı. Ben gittiğimde de orada bir şey olacak."

İkizime bakıyorum; zamanın bir anlamı olmadığı zamanlardan beri tanıdığım bu varlığa. Biz birlikte var olduk, aynı kozmik gücün iki yarısı. Yaşam ve Ölüm, iç içe geçmiş ve ayrılmaz. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Cezamızı tek başıma çekmem için beni bırakacak mısınız?" Sesimdeki kırılğınlıktan nefret ederek soruyorum.

Yüzü yumuşadı. "Senden bunu asla istemezdim Si. Ama şimdi geri dönemem. Tehlikede olan şeyle değil. Cezamı çekmek için başka bir yol bulacağım. Gerekirse ikimiz için de."

Tekrar çatının kenarına sürüklenip şehre bakıyorum. Aşağıda bir yerlerde Revel, muhtemelen İlahi Konsey'e karşı izlenecek en iyi yaklaşım konusunda kendine işkence ediyor. Sonunda Aurelys'le birlikte olabileceğinden haberi yok.

Peki bu bizim için ne anlama geliyor? Yaşam ve Ölüm, benim ve kardeşimin olduğu gibi sonsuza dek ayrılmış. Beni tüketmeden önce bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum.

Aşağıda bir yerlerde Jovie, içinde bir mucize taşıyor.

Ve işte kardeşim, Yaşam Tanrısı'nın kendisi, görev yerine sevgiyi seçiyor. Sonsuzluk yerine ölümlü bir yaşamı seçiyor.

O zaman içimde bir şeyler değişiyor. Bir karar oluşuyor, her geçen an kristalleşiyor. Eğer Sebastian ilahi görevlerine geri dönemeyecekse, Jovie ve çocuklarıyla kalması gerekiyorsa, o zaman birinin konseyi yatıştırması gerekir. Birisi dengeyi korumalı.

Birisi cezamızı bitirmeli. Ama bu o olmak zorunda değil.

Yüzümü dikkatle nötr tutarak ona dönüyorum. "Jovie'ye onun için ölümlü olmaya hazır olduğunu ne zaman söyleyeceksin?"

"Bugün," diyor. "İlahi Konsey'e söylemek için ayrılmadan hemen önce."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi başımı sallıyorum. Sanki kozmik düzenin taleplerini yerine getirirken kardeşimi aşkı ve çocuğuyla birlikte tutacak bir planı zaten formüle etmiyormuşum gibi. Eğer her şeyimi kaybedeceksem, bu iyi bir amaç için de olabilir.

"Bebek," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak. "Bizim gibi mi olacak?"

Sebastian bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyorum. En azından yarı ilahi. Işığını şimdiden hissedebiliyorum. Güçlü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Her şeye rağmen gülümsüyorum. Elbette, Yaşam'ın çocuğunun kendisi daha anne karnındayken bile güç saçardı. Küçük yeğenim şimdiden bir amaç uğruna diarlara doğru ilerliyor.

"Onların hayatının bir parçası olmanı istiyorum," diyor aniden. "Ne olursa olsun. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın. Sen benim kız kardeşimsin. Aileni tanımalısın."

Bu sözler onun bildiğinden daha derin. Planım işe yararsa, İlahi Konsey teklifimi kabul ederse, bir daha başka bir diyarı ziyaret edemeyeceğim. Umbraeth'e ve ölümlüler âlemine bağlı kalacağım, ruhlara çobanlık yapacağım ve cezamız tamamlanana kadar ikimiz için de dengeyi koruyacağım.

Ama bunu ona söyleyemem. Henüz söyleyemem.

"Bunu isterim," diye yalan söylüyorum, sesim sabit. "Yine de iyi bir teyze olduğumdan emin değilim. Tam olarak sıcak ve tüylü değilim."

Gülüyor. "Sen görüldüğünden daha sıcaksın. Jovie'ye nasıl baktığını gördüm. Sanki onun mutluluğunu en az benim kadar önemsiyorsun."

"Saçmalama," diye alay ediyorum, ama bu alayda bir ısıklık yok. Ne de olsa o haklı. Ölümlü hayatımda Jovie benim arkadaşım olmuştu. Yüzyıllardır gerçekten değer verdiğim ilk ölümlüydü. Şimdi ise ailemden biri.

"Ve senin Revel'e nasıl baktığını gördüm," diye ekliyor bilmiş bir sırtışla.

Ruhlar kızaramadığı için minnettarım. "Şimdi kesinlikle saçmalıyorsun."

Sebastian ayağa kalkıyor, ilahi doğası onu karanlıkta hafifçe parlatıyor. "Öyle miyim? Bu tür şeyleri fark etmek benim işim. Canlıların birbirlerine çekilme biçimlerini. Büyüme potansiyeli."

Gözlerimi deviriyorum. "Artık bunu yapmak resmen senin işin *değil*. En azından benim için. Mistik gözlemlerini de seni zamanın başlangıcından beri tanımayan birine sakla."

Elini uzatıp omzumdan geçirerek, eğer bedensel olsaydım sıkmak anlamına gelecek bir hareket yaptı. "Bunu çözeceğiz Si. Her zaman çözeriz."

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum. Çünkü yine bir yolunu bulacağım. Bu yükü ben taşıyacağım, böylece o taşımak zorunda kalmayacak. Böylece çocuğu bir babayla büyüyebilecek. Böylece sevdiği kadın onu kaybetmeyecek.

"Jovie'ye dönmeliyim," diyor. "Benimle gelir misin? Sana haberleri vermek için sabırsızlanıyor."

"Bir dakıkaya ihtiyacım var," dedim. "Sen git. Birazdan orada olacağım."

Başını sallayarak binaya açılan kapıya doğru ilerliyor. "Sebastian?"

Arkasından sesleniyorum.

Dönüyor, şehrin ışıklarına karşı silueti beliriyor. "Evet?"

"Tebrikler," diyorum usulca. "İnanılmaz bir baba olacaksın."

Gülümsemesi yapacağım her fedakârlığa değer.

O binanın içinde kaybolurken, ben şehre, geceye, yaşam ve ölüm arasındaki yolculukları çağlar boyunca benim sorumluluğumda olan sayısız ruha geri dönüyorum. Yakında, onlara rehberlik edecek tek kişi ben olacağım.

Sienna

Onlar daha gelmeden Revel'in dairesindeki hava ilahi enerjiyle çatırdıyor. Bunu ilk ben hissediyorum - spektral formum boyunca, çarpmak üzere olan bir şimşek gibi, karıncalanma hissi.

"Geliyorlar," diye fısıldıyorum, pencere kenarında durup gün batımıyla yeşile dönen Seattle silüetini izleyen Revel'in yanında cisimleniyorum. Tehlike karşısında bilinçaltımda ona yakın olma ihtiyacını kabul etmek istemiyorum.

Zamanımız tükeniyor.

Bash ve Jovie kanepede oturuyor, elleri birbirine kenetlenmiş. Kardeşim başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"İlahi Konsey mi?" diye soruyor, ama cevabı zaten biliyor.

Başımı sallıyorum, odanın ortasına doğru yaklaşıyorum. "Herkes kendini hazırlasın."

Revel yanımda durmak için hareket ediyor, sıcaklığı soğuk özümeye karşı yayılıyor. Çok fazla içtiği ve hâlâ duymamış gibi davrandığım hislerini itiraf ettiği dün gecedan beri neredeyse hiç konuşmadık. Kabul etmekten korktuğum duygular benimkileri yansıtıyor olabilir. Sebastian ve ben çatıdan döndüğümüzde, Jovie ile mutfaklarında konuşmaya başlamıştı bile.

"Ne bekleyebiliriz?" Jovie soruyor, gözlerinde görebildiğim korkuya rağmen sesi sabit. Tüm bunların üstesinden son derece iyi geldi - sevgilisinin Yaşam Tanrısı olduğunu öğrendi, Ölüm Tanrıçası'yla arkadaş oldu, birlikte geçirdikleri zamanın artık var olmayan bir zaman çizgisinde başladığını kabul etti.

Ben cevap veremeden hava, ipeğin yırtılması gibi bir sesle yarıyor. Kör edici bir ışık daireyi dolduruyor ve kaybolduğunda Konsey Üyesi Seraphina karşımızda duruyor, formu insan ile çok daha korkunç ve güzel bir şey arasında gidip geliyor.

"Kutsal Kardeşler," diye hitap ediyor Sebastian ve bana, Revel ya da Jovie'ye bakma zahmetine girmeden. "Yokluğunuz giderek artan bir endişeyle not edildi."

Elimden geldiğince asaletimi toplayarak spektral formumu düzeltiyorum. "Konsey Üyesi Seraphina. Biz de tam-"

"Doğrudan emirlere itaatsizlik etmek," diye araya giriyor, sesi buz gibi. "Zaman çizgilerini manipüle etmek. İlahi görevlerinizi ihmal etmek. Hepsini görüyoruz." Bakışları Sebastian'ın üzerinde sabitleniyor. "Peki ne için? Ölümlü bir dikkat dağıtıcı için mi?"

Jovie irkilir ama Bash onun elini sıkıca kavrar. "O bir dikkat dağıtıcı değil."

Seraphina'nın formu öfkeyle titriyor ve bir anlığına gerçek görünümünü ortaya çıkarıyor - sayısız gözü olan saf ışıktan bir varlık. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Burada kaldığın her an Yaşam ve Ölüm arasındaki denge bozuluyor."

"Durumun farkındayız," diyerek öne çıkan Revel'in sesi, Yaşam Tanrısı olarak sahip olduğu geçici konumun otoritesini taşıyor. "Ve bunu çözmek için çalışıyoruz."

Seraphina bakışlarını ona çeviriyor ve ben aralarına girme isteğime direniyorum. "Geçici Tanrı Revel. Senin onları geri alman gerekiyordu, isyanlarına katılman değil."

"Bu bir isyan değil," diyerek dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Sebastian'ın ilahi doğasını hatırlamasına yardımcı olmak için zamana ihtiyacımız vardı. Onu geri dönmeye zorlamak ters etki yarattı."

"Zaman mı?" Seraphina gülüyor, cam kırılması gibi bir ses. "Zamandan sanki sana aitmiş gibi bahsediyorsun. Cezan elli ölümlü yaşamı. Şartlar açıktı."

Sebastian ayağa kalkıyor ve insan formunda bile ilahi varlığının parıltılarını görebiliyorum. "Şartlar en başından beri adaletsizdi."

"Buna karar vermek sana düşmez." Seraphina elini sallıyor ve apartmanın duvarları yıkılıp yokluğumuzun neden olduğu kaosun görüntülerini ortaya çıkarıyor.

Etrafımızda yanıp sönen sahneleri dehşet içinde izliyorum; yeni doğmuş bebekler ilk nefeslerini alıyor ama birkaç dakika sonra soluyorlar, yaşlılar acı dolu bir yarı-ölümle oyalanıyorlar, bitkiler aynı anda filizlenip ölüyorlar. Doğal düzen altüst oluyor.

Seraphina sessizce, "Yaşam ve Ölüm görev yerlerini terk ettiklerinde böyle olur," diyor. "Bu senin bencilliğinin sonucu."

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Bu korkunç şeyleri duymak, bizzat görmekten çok farklı. Sebastian ve Jovie'ye, Revel'e karşı karmaşık duygularıma o kadar odaklanmışım ki, gerçekte neyin tehlikede olduğunu unutmama izin verdim.

"İlahi Konsey'den bir görüşme talep ediyoruz-" diye söze başlıyorum ama Seraphina başını bir kez sallayıp sözümü kesiyor.

"Hayır." Sesi boşlukta gürlüyor. "İlahi Konsey'in kararı oybirliğiyle alındı. İkiniz de derhal krallıklarınıza döneceksiniz, yoksa sonuçları ağır olacak."

"Ne gibi sonuçlar?" Sebastian öne çıkarak talep ediyor. Öfkesi yükselirken oda onun gücüyle uğulduyor.

Seraphina'nın formu büyüyerek üzerimizde yükseliyor. "Elli ömür merhametliydi. Bunu beş yüz yapabiliriz. Beş bin. Güçlerinizi kalıcı olarak elinizden alabilir ve yerinize yeni tanrılar atayabiliriz."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum - ya da bu formda hâlâ kanım olsaydı çekilirdi. "Küçük bir itaatsizlik yüzünden bu kadar kargaşaya neden olmazdınız."

"Yapardık." Seraphina'nın sesi hafifçe yumuşuyor. "Ama bunu yapmak istemiyoruz. Siennara ve Sebastian, bu roller için seçilmenizin bir sebebi var. İkizler olarak aranızdaki bağ, başka hiçbir tanrının taklit edemeyeceği doğal bir denge yaratıyor."

Jovie şimdi ayağa kalkarak Sebastian'ın yanına yerleşiyor. "Başka bir yolu olmalı."

Seraphina ilk kez ona bakıyor, gerçekten bakıyor. Kaşları onaylamaz bir şekilde yukarı kalkıyor. "Ölümlü konuşuyor."

"Onun adı Jovie," diyorum sertçe, diğer yanında durmak için hareket ederek. "Ve o haklı."

Seraphina bizi inceliyor - garip bir dörtlü olduk. "Nasıl bir alternatif öneriyorsun? İlahi yasalar, sonuçları olmadan çiğnenemez."

Sebastian Jovie'ye bakıyor ve ben onun gözlerinde yüzyılların sevgisini görüyorum. "Benimle Aurelys'e dönüyor. Onu bırakmayacağım."

Seraphina hemen, "Kesinlikle olmaz," diye karşılık veriyor. "Ölümlüler ölümsüz olamaz. Bu-"

"Denge, evet, biliyoruz," diye araya giriyor Revel, yanımda durmak için hareket ederek. Onun yakınlığı bana güç veriyor. "Peki ya yeni bir denge önerirsek?"

Seraphina onun sözümü kesmesi üzerine gözlerini kısıyor. "Açıkla."

Revel derin bir nefes alır. "İlahi Konsey bir toplantı yapmayı kabul ederse, daha fazla açıklama yaparız. Ama onlara Aurelys'ten ayrılmaya ve Umbraeth'te yardımımı sunmaya hazır olduğumu söyleyerek başlayabilirsin."

Kalbim hâlâ atıyor olsaydı dururdu. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona bakıyorum. Umbraeth'e resmen yardım teklif ediyor. Bu bizi ne yapar? Düşmanken gönülsüz müttefiklere dönüşen ... tam olarak ne?

Seraphina bunu düşünüyor. "Aurelys'teki pozisyonundan vazgeçecek misin?"

"Her zaman geçiciydi," diyor Revel. "Sadece Sebastian'ın yerini dolduruyordum."

"Peki oradaki görevin neydi?"

"Başkalarını eğittim," diyor. "Sebastian döndüğünde destek alacak."

Bana ve Bash'e bakıyor. "Bize hâlâ on yedi ölümlü hayatı borçlusunuz."

Sesimi buldum. "Önereceğimiz daha çok değişiklik var. Ama İlahi Konsey'in tamamı önümüze gelmeden olmaz."

Gözlerim yüzüne dönmeden önce açık bir değerlendirmeye vücudunda geziniyor. Yüz ifademi düzleştirerek ona karşı hislerimi netleştiriyorum.

"İlahi Konsey bunu kolayca onaylamayacaktır," diye uyarıyor Seraphina. Açıkça reddetmemi görmezden geliyor, ama omuzlarının sertleşmesinden ve kaşlarının çatılmasından bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum ve küçük bir parçam zevkle mırıldanıyor. "Bir ölümlüye ölümsüzlük bahşetmek, ilahi âlemleri yeniden yapılandırmak. Bunlar küçük istekler değil."

"O zaman işe yarayabileceğini kanıtlayalım," diyorum plana olan güvenim artarak. "Bizi test edin. Jovie'nin ölümsüzlüğe layık olup olmadığını test edin. Bu yeni düzenleme altında dengeyi koruma yeteneğimizi test edin."

Seraphina'nın formu diğer İlahi Konsey üyeleriyle sessizce iletişim kurarken titriyor. Etrafımızdaki hava ilahi müzakerelerle titreşiyor.

"Pekâlâ," diyor sonunda. "İlahi Konsey teklifinizi şahsen değerlendirmeyi kabul ediyor. Ama haberiniz olsun, *sınanacaksınız* - hepiniz *sınanacaksınız*."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama bu kısa sürüyor.

"Ancak," diye devam ediyor Seraphina, "bu testler tamamlanana kadar kendi diyarlarınıza döneceksiniz. Derhal."

Sebastian'ın yüzü düşüyor. "Hayır, Jovie'yi burada yalnız bırakmayacağım."

"Yalnız kalmayacak," diyor Seraphina, dudaklarında zehirli bir gülümseme beliriyor. "Sınavı için derhal ilahi âleme gelecek. Ama İlâhi Konsey testlerinizin ne olacağını tartışırken sen ve Sienna görevlerinize devam etmelisiniz. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Sebastian'a bakıyorum, içindeki savaşı görüyorum. Kim olduğunu daha yeni hatırlamış, fani hayatını ilahi amacıyla daha yeni uzlaştırmış. Ve şimdi yeniden seçim yapmak zorunda.

"Ne kadar sürer?" diye soruyor, sesi gergin.

"Testler ne kadar sürerse o kadar sürecek," diye yanıtlıyor Seraphina, her zamanki gibi yararsız bir şekilde.

Kardeşıme doğru sürükleniyorum. "Başka seçeneğimiz yok, Bash. Bunu sen de biliyorsun. En azından bu şekilde bir umut var."

Jovie'ye bakıyor ve yüzüne nazıkçe dokunuyor. "Seni tekrar kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," diye söz veriyor, sert ve kararlı. "Bana hangi testi yaparlarsa yapsınlar geçeceğim."

Onları, birlikte olmak için zamana ve ilahi yasaya meydan okuyan bu aşıkları izliyorum ve göğsümde garip bir acı hissediyorum. Sonra Revel'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve bakışlarıyla buluştuğumda, hissettiğim özlemin bana geri yansıdığını görüyorum.

"Ne zaman gidiyoruz?" Seraphina'ya kendimi ondan başka bir yere bakmaya zorlayarak soruyorum.

"Şimdi," diye yanıtlıyor kollarını açarak. Vücudundan ışık akmaya başlıyor ve odayı dolduruyor. "Vedalaşın."

Sebastian Jovie'yi çaresizce kucaklıyor ve saçlarına sözler fısıldıyor. Onları yalnız bırakmak istiyorum ama zaman yok.

Revel'e dönüyorum. "Ciddi miydin? Umbraeth'i birlikte yönetme konusunda?" Yumuşak, dumanlı gözleri benimkileri sabit bir şekilde tutuyor. "Her kelimesinde."

"Neden?" Etrafımızdaki ışık daha da parlaklaşırken bile bilmem gerekiyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Nedenini biliyorsun Sienna."

Biliyorum. İkimiz de bunu düzgünce söyleyemeyecek kadar inatçı olsak bile. Bunu sadece sarhoşken itiraf etmiş ve ertesi gün ikimiz de hiç olmamış gibi davranmış olsak bile.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Yanımızda durduğun için."

Uzanıyor, eli hayalet formumun içinden geçiyor ama yine de hissediyorum - yıllardır taşıdığım ölümün soğuk özüne nüfuz eden bir sıcaklık.

bin yıl.

"Yakında görüşeceğiz," diye söz veriyor.

Işık bizi tamamen içine alıyor. Gördüğüm son şey Jovie'nin kararlı yüzü ve gerçeklik etrafımızda parçalanırken Revel'in benimkine sabitlenmiş gözleri.

Sonra Umbraeth'te duruyorum, gerçek formum geri gelmiş. Tanıdık gölgeler beni kucaklıyor, tanrıçalarına hoş geldin diye fısıldıyorlar. Erebus yanımda beliriyor, şaşkın ama dönüşümden memnun.

"Leydim," diye eğiliyor. "Sizi özledik."

Etrafıma bakıyorum - yumuşak karanlık, Shadowmere Gölü'nün sessiz suları, ruhların son yolculuklarından sonra dinlendikleri huzurlu tarlalar. Bu sonlar krallığı kendi içinde çok güzel. Yine de varoluşum boyunca ilk kez kendimi başka bir şeyin özlemini çekerken buluyorum. Yeni bir şey.

Erebus bana, "İlahi Konsey birazdan seni çağıracak," diye haber verdi. "Tüm tanrılara katılmaları tavsiye edildi."

Başımı sallıyorum, yaklaşan savaştan şimdiden korkuyorum. "Hazır olacağım."

Taht odama doğru ilerlerken, içimde garip bir güvenin yükseldiğini hissediyorum. Yüzyıllar boyunca cezamı, görevimi, tecrit edilmeyi kabul ettim. İlahi yasanın itaatkâr kızı oldum.

Ama artık değil. Sebastian aşkı için savaşabiliyorsa ben de savaşabilirim; onun için, Jovie için, yeğenlerim için, Revel için ve belki de en şaşırtıcı olanı kendim için.

İlahi Konsey bizi test etmek mi istiyor? İyi o zaman. Uğruna savaşmaya değer bir şeye sahip olduğunda Ölüm Tanrıçası'nın gerçekten neler yapabileceğini görsünler.

Revel

İlahi Konsey'in odası kadim bir güçle dolu gibi. Buraya daha önce de gelmişim ama hiç onların incelemesine maruz kalmamıştım. Genelde Sebastian'ın arkasında dururdum, sadık bir yardımcı olarak. Yargılanan kişi değil.

Yedi konsey üyesi saf enerjiden oluşan tahtlarında havada asılı duruyor. Yüzü utançla çarpılmış bir halde hızla arkasını dönmeden önce annemin gözlerini yakalıyorum.

"Varoluşun dengesi tehlikeye girdi," diye mırıldanıyor yedisi de. "Yeni düzenin kendini sürdürebileceğini kanıtlamak için testlerden geçilmesi gerekiyor."

Yanımda duran Sienna'ya bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hepimiz aynı anda çağrılmıştık. Diyarlarımıza gönderilmemizden üç kutsal gün sonra.

Böyle söyleyince kulağa çok uzun bir süre gibi gelmiyor ama Sebastian'ın yanında, ölümlü sevgilisinin durumuna kafayı takmış bir halde geçirdiğim o süre bana haftalar gibi geldi.

Demek ki Seraphina bizi korkutmaya çalışıyormuş. Nytheris'te ikamet eden diğer tüm tanrılarla birlikte geldik. Üstümüzde tam bir daire şeklinde düzenlenmiş beton, stadyum tarzı oturma yerlerinde etrafımızı sarıyorlar, koltuklarının kenarında öne doğru eğilirken fısıldaşmaları sessizleşiyor.

Sienna'nın yüzü soğukkanlı bir kararlılık maskesi ama ellerindeki hafif titremeyi yakalıyorum. Avucumu bizi ayıran küçük boşlukta gezdiriyorum ve parmaklarımı onunkilere dolayarak sabitliyorum. Temas edince sıcıyor ama geri çekilmek yerine nazik bir sıkışma hissediyorum.

Ona bu şekilde dokunabilmek çok garip. Soğuk ürpertisi ya da korperal olmayan sis yok. Çatıda onunla birlikte olduğum zamanki kadar sağlam - hala kabul etme şansına sahip olmadığımız bir gece. Sonucu ne olursa olsun, sadece kendi hatalarımdan sorumlu olduğum ve başkalarının hatalarından sorumlu olmadığım bir zamanı dört gözle bekliyorum.

Sebastian dimdik ayakta duruyor, kolunu sıkıca Jovie'ye dolamış, Jovie bunalmış ama kararlı görünüyor. Tüm düşmüş tanrıların lütfuyla, testlerin ilk turunu çoktan tamamlamış ve ilerlemeye layık görülmüştür.

Erebus gölgelerin arasında bekliyor, kara gözleri gizlenemeyen bir endişeyle Sienna'ya dikilmiş. Umbraeth'teki en yakın arkadaşı, her zamanki gibi onu izliyor.

"Meydan okumanı kabul ediyoruz," diyor Sebastian, sesi uzun süreli yokluğundan sonra bile Yaşam Tanrısı'nın otoritesini taşıyor. "Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Konseyin toplu bakışları üzerimizde geziniyor. "Her biriniz kendi zayıflıklarına göre uyarlanmış bir sınavla karşı karşıya kalacaksınız. Geçerseniz, yeni düzen devam edebilir. Başarısız olursanız, orijinal ceza sıfırlanır. Elli ömür daha hizmet etmekten sorumlu olacaksınız."

Mideme soğuk bir korku yerleşiyor. Sebastian ve Sienna için elli ömür daha ölüm ve yeniden doğuş. Dengenin tamamen çökmesi için elli şans daha.

Aldıkları riski görmüyorlar mı?

"Sebastian, Yaşam Tanrısı," diye devam eder konsey, "aşk için diyarını terk ettin. Sınavın, ilahi görevlerinin bir daha asla ihmal edilmeyeceğini göstermek."

Sebastian başını sallar, çenesi gergindir. "Anlıyorum."

"Jovie, ölümsüz olmak isteyen ölümlü, aklını ya da ruhunu kırmadan sonsuzluğun yüküne dayanabileceğini kanıtlamalısın."

Jovie gözle görülür bir şekilde yutkunur ama bakışlarını karşılar. "Ben hazırım."

Konsey dikkatini Sienna'ya çevirir. "Ölüm Tanrıçası, kardeşine olan sadakatini kutsal görevine tercih ettin. Umbraeth'i kişisel bağlarından bağımsız olarak tarafsızlıkla yönetebileceğini kanıtlamalısın."

Sienna'nın çenesi hafifçe kalkıyor, dudağı protesto edercesine seğiriyor.

"Yapacağım."

Sonra ezici varlıkları bana odaklanıyor ve kendimi onların incelemesi altında çırılçıplak hissediyorum.

"Revel, diyarlar arasında yürüyen geçici Yaşam Tanrısı, sadakatin görev ve arzu arasında bölünmüş durumda. Gerçek bağlılığının nerede yattığını kanıtlamalısın."

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor. Biliyorlar. Elbette Sienna'ya olan hislerimi biliyorlar. Sarhoş olup çok fazla şey söylediğim geçen geceden beri kendime bile zar zor itiraf ettiğim duygular. Çok fazla şey *yaptım*.

İkimizin de yokmuş gibi davrandığı duygular.

"Ne zaman başlıyoruz?" Sesim hissettiğimden daha kararlı bir şekilde soruyorum. Konseyin enerjisi titreşiyor. "Şimdi."

Oda etrafımızda dağılıyor ve ben aniden dönen sisten oluşan bir boşlukta yalnız kalıyorum. Testler başladı.

Testim sonsuz bir ormanda bir yol olarak somutlaşıyor. Ağaçlar üzerimde inanılmaz yükseklerle uzanıyor, gövdeleri evlerden daha geniş, kanopileri bulutların arasında kayboluyor. Yaşam enerjisi her şeyin içinden geçiyor. Ayaklarımın altındaki toprakta, etrafımda vızıldayan böceklerde, soluduğum havada.

Yaprakların arasından bir ses -konseyin değil ama bir şekilde tanıdık-fısıldıyor: "*Yolu sonuna kadar takip et. Her sapakta doğru seçimi yap.*"

Yürümeye başlıyorum. Orman, Sebastian'ın yokluğunda baktığım Aurelys'teki kutsal koruları anımsatan, içimi acıtan bir şekilde güzel. Ama burada farklı bir şey var. İlahi bir el tarafından evcilleştirilmemiş bir vahşilik. Yaşamın en ilkel hali.

Çok geçmeden patikadaki ilk çatala ulaşıyorum. Solda, altın rengi bir patika, neredeyse yapay görünecek kadar mükemmel meyveler veren, güneşin tomurcuklandığı ağaçların arasından dolanıyor. Sağda ise daha karanlık bir patika, budaklı kökler ve mantar benekli gölgeler arasından geçiyor.

İçgüdüsel olarak altın patikaya doğru ilerliyorum. Hayatın bir hizmetkârı olarak beni çağırıyor. Ama sonra duraksıyorum.

Bu çok açık. Konsey bunu bu kadar basit yapmazdı. Ben de sağdaki patikayı seçtim.

Gölgeli ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, içi boş kütüklerden ve oyuklardan beni izleyen küçük yaratıklar fark ediyorum, gözleri parlıyor ve her şeyi çok iyi biliyorlar. Ölüm burada mevcut. Yaşamın düşmanı olarak değil, ortağı olarak. Ölüm olmasaydı, bu ormanlar kendi bereketinde boğulurdu.

Denge. İşte mesele bu.

Başka bir bölüme ulaşana kadar devam ediyorum. Bu sefer önümde üç yol uzanıyor. İlki parlak ışığa doğru tırmanıyor. İkincisi dengeli ışık ve gölge boyunca düz devam ediyor. Üçüncüsü öyle bir karanlığa iniyor ki önümü göremiyorum.

Her seçeneği dikkatle değerlendiriyorum. Yukarı giden yol Aurelys'i ve oradaki görevlerimi temsil ediyor. Aşağı inen yol Umbraeth ve ... sembolize ediyor olmalı. Sienna'yı.

Orta yol uzlaşmayı öneriyor.

Konsey neyi test ediyor? Sebastian ve Aurelys'e olan sadakatimi mi? Yoksa bana gerçekten nerede ihtiyaç duyulduğunu fark etme yeteneğimi mi?

Ben orta yolu seçiyorum, ışık ve gölge arasındaki çizgide yürüyorum.

Daha derinlere indikçe, anılar davetsizce su yüzüne çıkıyor. Sebastian ve ben Aurelys'e yeni ruhları birlikte karşılıyoruz, yaşam bizim bakımımız altında geliştiğinde yüzündeki sevinç. Sonra, daha yeni anılar: Sienna'nın bakmadığımı sandığında nadiren gülümsemesi, sonunda onun için ayağa kalktığımda gözlerindeki isteksiz saygı, Seattle'daki o küçük apartman dairesindeki tartışmalarımız sırasında aramızdaki elektrik gerilimi.

Yol tekrar tekrar ikiye ayrılıyor ve ben her seferinde ışık ve gölgeyi dengeleyen yolu seçiyorum. Saatler ya da günler geçiyor - gerçekten emin değilim. Hâlâ ölümlülerin saatine alışkınım ve burada zaman anlamsız geliyor. Sanki çıkış yolunu bulamadığım arada bir yerde asılı kalmışım gibi. Sonunda, ormanın uçsuz bucaksız bir uçurumun kenarında aniden sona erdiği bir açıklığa çıkıyorum.

Uçurumun karşısında, Aurelys'in sonsuz gün ışığında parıldayan altın kulelerini görebiliyorum. Uçurumun benim tarafımda ise sadece Umbraeth'e ait olabilecek karanlık ve güzel bir saray duruyor. Aralarında hiçbir şey uzanmıyor. Köprü yok, yol yok.

"Seç," diye fısıldıyor ses. "*Gerçek bağlılığın nerede yatıyor?*"

İki diyarın arasına bakıyorum, anlayış doğuyor. Bu karanlık yerine aydınlığı ya da arzu yerine görevi seçmekle ilgili değil. İkisi arasındaki dengeyi bulmakla ilgili değil. Bu, bağlılığımın hiçbir yere olmadığını kabul etmekle ilgili.

"Benim bağlılığım dengeye," diyorum yüksek sesle, ne istediklerini tahmin etmekte tamamen yanılıyor olabileceğim ihtimali midemi sıkıştırıyor.

Başarısızlığım, değer verdiğim kişilerin büyük acılar çekmesine neden olabilir. Ama sabit kalmalıyım. İlahi Konsey'in nefret ettiğini bildiğim bir şey varsa o da

-*Annemin* nefret ettiği Şey belirsizliktir. Haklı ya da haksız olmam artık önemli değil. Sadece *bir Şeye* tamamen bağlanmam gerekiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ekliyorum: "Yaşam ve Ölüm'ün uyum içinde var olmasına. Sebastian ve Sienna'nın ilahi amaçlarını birlikte gerçekleŐtirmelerine." Ses uzun bir süre sessiz kalır. Sonra, "*Peki ya kalbine, Revel? Gerçekten nereye ait?*"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Görevime o kadar odaklanmışım ki duygularımı bir kenara itmiş, onları uygunsuz komplikasyonlar olarak görmezden gelmişim.

"Kalbim ... " Tereddüt ediyorum, sonra kendimi dürüstçe devam etmeye zorluyorum. "Kalbim Sienna'ya ait. Ama bunun dengeyi bozmasına asla izin vermem."

"*Sen izin vermez miydin?*" Ses değişiyor, Sienna'nınki oluyor. Hava önümde parıldıyor ve o beliriyor. Bunun gerçek Sienna olmadığını, mükemmel bir illüzyon olduğunu biliyorum. Tıpkı rüyalarımındaki gibi. "Senden Sebastian'ın Jovie'yle birlikte ölümlüler diyarında kalmasına, sen Aurelys'i korurken benim Umbraeth'i tek başıma yönetmeme izin vermeni istesem kabul eder miydin? Benim için?"

Bu bir tuzak. Öyle olduğunu biliyorum. Ama illüzyon mükemmel, bana meydan okurken başını hafifçe eğmesine, parlayan yeşil gözlerindeki yoğunluğa kadar.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. İlişkimiz böyle yürüyor. Gerçek ve çiğ. Birbirimizi Őımartmayız ya da yatıŐtırmayız. "Senin için bile yapmazdım. Denge hepimizden daha büyük. Sebastian Aurelys'e dönmeli. Sen Umbraeth'i yönetmelisin. Ve ben ... " Derin bir nefes daha alıyorum.

Yalan söylemiyorum. Ölümlüler diyarındayken Sienna'ya da aynen böyle demiŐtim. Biz istesek de istemesek de denge her Şeydir. Ama bunu burada, binlerce başka tanrının kaçınılmaz olarak izlediğini bildiğim bir yerde kabul etmek, göğsümün saf bir öfkeyle yanmasına neden oluyor. Seçim yapmak zorunda olmamalıyız. Kader bizi bu imkânsız duruma soktu, sadece hepimizin bir Şekilde başarısız olmasını ya da acı çekmesini izlemek için. Bu saçmalık.

Ama bunu değiştirme Őansım olsun istiyorsam onların oyununu oynamak zorundayım.

"Kalbim ne isterse istesin, bu dengeyi korumak için bana ihtiyaç duyulan yere gideceğim."

Sienna'nın hayali hüznle gülümsüyor ve kayboluyor. Onun yerine başka bir görüntü beliriyor: Umbraeth'i tek başına yöneten Sienna, Seattle'da geçirdiğimiz süre boyunca onu yumuŐatan bağlantıları olmadan acı ve soğuk bir Şekilde büyüyor.

Sebastian Aurelys'te Jovie'yle birlikte, Sienna'nın yalnızlığı yüzünden duydukları suçluluk duygusu sevinçlerini azaltıyor.

"*Bu olası bir gelecek,*" diyor ses. "*Aradığın denge bu mu?*"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Bu denge değil. Bu sadece ayrılık." Görüntü değişiyor. Şimdi Sienna'yı Umbraeth'te görüyorum ama ben de oradayım.

Yargılanmayı bekleyen ruhların önünde birlikte duruyoruz, mükemmel bir eşzamanlılık içinde çalışıyoruz. Ara sıra Aurelys'i ziyaret ediyoruz, Sebastian ve Jovie bizi sıcak bir şekilde karşılıyor. Âlemler bir şekilde daha parlak, daha canlı görünüyor.

"*Peki ya bu?*" diye soruyor ses.

Boğazım düğümleniyor. "Evet. Bu doğru denge."

"*Aurelys'i terk etmek anlamına gelse bile mi? Yaşamı olduğu kadar ölümü de kucaklamak anlamına gelse bile mi?*"

Aurelys'te geçirdiğim yüzyılları düşünüyorum. Orada yaşayan, krallığa saf ve özverili bir sadakatle hizmet eden güzel yaratıklarla geçirdiğim tüm o samimi anları. Varoluşum boyunca bildiğim tek şey buydu. Önceki hayatım bir bulanıklık. Özlemeye ya da hatırlamaya değer hiçbir şey yok.

Ama sonra hazırlıklarımız sırasında gördüğüm Umbraeth'in tuhaf güzelliğini hatırlıyorum. Sienna'nın ruhlara dinlenmeleri için rehberlik etmekten bahsederken gözlerindeki bakışı.

"Evet," diyorum artan bir kesinlikle. "Yaşam ve Ölüm aynı madalyonun iki yüzüdür. Ben bir tarafa sadakatle hizmet ettim. Diğer tarafı onurlandırmayı öğrenebilirim."

Önümdeki uçurum kapanmaya başlıyor, iki âlem buluşana kadar birbirine yaklaşıyor -birleşmiyor ama ne tam aydınlık ne de tam karanlık olan bir alacakaranlık köprüsüyle birbirine bağlanıyor.

"*Karşıya geç,*" diye emrediyor ses.

Köprüye adım atıyorum, yürürken her iki âlemin de içimde yankılandığını hissediyorum. Aurelys ve Umbraeth arasında mükemmel bir şekilde dengelenmiş olan orta noktaya ulaştığımda, her şey çözülüyor.

Gerçeklik kendini yeniden gösterirken Igasp. İlahi Konsey'in odasındaki izleyicilerin önüne geri dönüyorum, dizlerim soğuk zeminde. Yanımda Sienna gözlerini yeni açıyor ve benim gibi şaşkın görünüyor. Saniyeler sonra Sebastian ve Jovie beliriyor, ikisi de solgun ama kararlı.

İlahi Konsey hep bir ağızdan "Testler tamamlandı," diye anons ediyor. Ayağa kalkıyoruz, birbirimize soru dolu gözlerle bakıyoruz.

Geçtik mi?

Kimse konuşmuyor, bırakın sormayı, nefes almaktan ya da göz kırpmaktan bile korkuyor. "Sebastian, Yaşam Tanrısı," diye başlıyor konsey, "sen gösterdin ki

Umбраeth'e yaptığınız ziyaretler sırasında bile sürdürülebilecek yeni bir yaşam döngüsü sistemi oluşturarak görevinize olan bağlılığınız. Sınavınız geçildi."

Sebastian rahatlayarak nefes verir.

"Jovie, ölümsüzlüğü arayan ölümlü, sonsuzluğun yükü karşısında dikkate değer bir dayanıklılık gösterdin. Sonsuz günlerin ağırlığını kavradın ve hâlâ berrak gözlerle bu yolu seçiyorsun. Ancak içinde büyüyen varlığın sorunlu bir yaşam yolu var. O ilahi âleme ait, başka hiçbir yere değil. Sınavınız geçildi."

Jovie alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak Sebastian'ın elini kavıyor.

İçinde büyüyen varlık. Bunun üzerine geri çekildim. Etrafımızdaki kalabalık bu sözler karşısında soluk soluğa kaldı ama yanımda duran üç kişi kılını bile kıpırdatmadı.

Hepsi biliyordu. Ve kimse bana söylemedi.

"Siennara, Ölüm Tanrıçası, Umбраeth'i adalet ve şefkatle, kişisel kan davaları veya iltimasla gölgelenmeden yönetme yeteneğini kanıtladın. Sınavın geçti."

Sienna'nın omuzları hafifçe gevşedi ama yüz ifadesi hâlâ temkinli.

Konsey en son bana döndü. "Revel, geçici Yaşam Tanrısı, gerçek bağlılığının bir diyara ya da kişiye değil, dengenin kendisine olduğunu gösterdin. Yaşama tam anlamıyla hizmet etmek için Ölümü de onurlandırmak gerektiğini anlıyorsun. Sınavın geçti."

İçimdeki rahatlama o kadar yoğun ki neredeyse sendeleyecektim. Başardık.

Hepimiz başardık.

"Ancak," diye devam ediyor konsey ve o kısa zafer anı donuyor, "bu testleri geçmek sadece sizin bireysel değerliliğinizi kanıtlar. Önerilen yeni düzen yine de uygun olduğunu düşündüğümüz şekilde onaylanmalıdır."

Sebastian öne çıkar. "Daha fazla ne yapabiliriz?"

"Şu anda yapabileceğiniz başka bir şey yok. Müzakere etmek için zamana ihtiyacımız var." Myelle'in sesi, arkasında İlahi Konsey'in geri kalanı olmadan konuşuyor. "Yarın dördünüz de karşımızda durmalı ve niyetlerinizi resmen beyan etmelisiniz. Diyarlar yemin ve ilahi kanunla bağlanmalıdır." Tüm konseyin enerjisi titreşir. "Göksel ışıkların uyanışında geri dönün. Beyanlarınızı dikkatlice hazırlayın, çünkü bir kez söylendikten sonra geri alınamazlar. O zaman sizin için bir kararımız olacak."

Bununla birlikte, konseyin varlığı geri çekildi ve bizi geniş odada yalnız bıraktı.

Bir an için hiçbirimiz konuşmadık. Sonra Jovie sessizliği titrek bir kahkahayla bozuyor. "Yani ... testlerimizi geçtik. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Sebastian onu kendine çekiyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Evet, aşkım. Bu çok iyi."

Paylaşılan haberler hakkında onlarla yüzleşmek istiyorum. Tüm diyarlardaki en güçlü tanrılara karşı birlikte hayatlarımızı riske attık ve onlar bana daha fazlasının tehlikede olduğunu söyleme nezaketini bile gösteremediler. Ama korkarım ki İlahi Konsey'in ve çevremizdeki diğer tüm tanrıların önünde bir tartışma başlatmak, sergilemeye çalıştığımız birleşik cephe imajını zayıflatmaktan başka bir işe yaramaz. Bunun yerine, yaşadığım şoku ve öfkeyi yutup bir kez daha yalnız kaldığımızda kullanmak üzere saklıyorum.

Erebus gözlemlediği gölgelerden dışarı adım atıyor. "İlahi Konsey daha önce hiç böyle değişikliklere izin vermemişti. Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey."

Sienna, ağabeyinden sonra en yakın sırdaşı olan ona dönüyor. "Sence yeni düzenlemeyi gerçekten onaylayacaklar mı?"

Erebus bunu düşünüyor. "Testlere izin verdiler. Zaten senin aleyhinde karar vermiş olsalardı zahmet etmezlerdi."

Sienna'nın döndüğümüzden beri bana bakmadığını fark ediyorum. "Sana ne gösterdiler?" Sebastian ve Jovie Erebus'la konuşurken ona sessizce soruyorum.

Sonunda gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında kısa bir süreliğine kırılğan bir şeyler titreşiyor. "Kişisel duyguları görevin önüne koymanın sonuçlarını." Sesi daha da alçalıyor. "Ve her ikisi de eşit derecede onurlandırıldığında nelerin mümkün olabileceği."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama burası yeri değil. "Bildirgelerimizi hazırlamalıyız," diyorum onun yerine.

Başını sallıyor, her zamanki soğukkanlılığının bir kısmı geri geliyor. "Bu gece diyarlar arasındaki tarafsız bölgede buluşacağız. Hepimiz. Bildirgelerimizin mükemmel bir şekilde uyumlu olduğundan emin olmalıyız."

"Peki ya konsey onaylarsa?" Sormadan edemiyorum. "O zaman ne olacak?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "O zaman yeni bir şey inşa ederiz, Revel. Öncekinden daha iyi bir şey."

Konsey odasından çıkarken, Umbraeth'te birlikte çalıştığımız vizyonu hatırlayarak kendimi ona bakışlar atarken buluyorum. Bu sadece bir test ya da hile değildi, bir olasılıktı. Gerçekleştirmek istediğimden giderek daha emin olduğum bir olasılık.

Yarın ne olursa olsun, testim sayesinde bir şey netleşti: Sienna'yla birlikte ileriye doğru yol alıyorum, ışığı hatırlarken ruhlara karanlıkta rehberlik etmesine yardımcı oluyorum. Her şeyde denge. Aşk da dahil.

Revel

İlahi salonun koridorları önümüzde sonsuza kadar uzanıyor, her adım az önce yaşananların ağırlığıyla yankılanıyor. Konseyin kararı hâlâ kulaklarımda çınlıyor; kaderlerimizi tartışırken sesleri ilahi bir otoriteyle katmanlanmıştı. Duvarlarda titreşen kalıntı gücü hissedebiliyorum, ölümlü uygarlıklardan daha eski kadim bir büyü.

Sebastian yanımda yürüyor, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiş. Sienna ayaklarını hafifçe öne doğru sürüklüyor, kanatları arkasında iki gergin tepe gibi duruyor. Arkamızda Jovie sessizce ilerliyor, ölümlü formu inci ve yıldız ışığından oluşan uhrevi mimariye karşı kırılğan görünüyor.

Herhangi birimizin özgürce konuşabilmesi için konsey odasından uzaklaşmamız gerekiyor. Tanrıların gözleri ve kulakları kendi alanlarında çok uzağa uzanır, ama onların bile sınırları vardır. Bizi dış teraslardan birine, ilahi âlemleri birbirinden ayıran girdaplı nebulalara bakan bir balkona yönlendiriyorum.

Ancak tamamen yalnız kaldığımızda, kozmik rüzgarlar kelimelerimizi alıp götürdüğünde, nihayet en eski dostumla yüzleşmek için dönüyorum.

"Hamile." Sözcük istediğimden daha sert çıkıyor. "O hamile, Sebastian."

Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor, o ruhani gözlerde hiçbir sürpriz yok. "Evet." "Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Sesim yükselmesine rağmen

kontrol etme çabaları. Az önce geldiğimiz yöne doğru bir parmak sallıyorum. "Ben o odaya kör girmeden önce mi? Caelum onu ilahi bir yıldırım gibi düşürmeden önce mi?"

Sienna yaklaşıyor. "Revel-"

"Hayır." Gözlerimi Sebastian'dan ayırmadan bir elimi kaldırıyorum. "Sen de biliyordun, değil mi? İkiniz de biliyordunuz ve ikiniz de bana söylemediniz."

Sebastian'ın çenesi gerildi. "Bu seni ilgilendirmezdi."

"Beni ilgilendirmez mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum, tenimden ısı yayıldığını hissediyorum, Aurelys'in gücü öfkeme karşılık veriyor. "Aylardır İlahi Konsey'de seni koruyorum. Sana zaman kazandırmak için kendi konumumu riske attım, hizmet ettiğim tanrılara yalan söyledim. Ve sen sürpriz bir melez hamileliğin beni ilgilendirmediğini mi düşünüyorsun?"

"Çocuğum hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye uyarıyor Sebastian, kendi gücü titriyor - ortak Yaşam enerjimiz aramızdaki havada çatırıyor.

Gülüyorum ama işin içinde mizah yok. "Senin çocuğun," diye alay ediyorum. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? İlahi-ölümlü melezlerin yasak olmasının bir sebebi var Sebastian. Sonuncusu neredeyse gerçekliği parçalıyordu."

"Bu farklı," diye ısrar ediyor.

"Öyle mi?" Tartışmamızı sessizce izleyen Jovie'ye elimle işaret ediyorum. "O ölümlü, Sebastian. Tamamen, tamamen ölümlü. Bedeni asla ilahi özü taşımak için yaratılmadı. Hamilelik onu öldürebilir."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Her şeyi kontrol edemezsin!" Kelimeler içimden patlıyor, içimde tuttuğum tüm hüsrân ve korkuyu taşıyor. "Bunu düzeltmek için zaman çizgilerini sıfırlayamazsın. Mutlu bir son sağlamak için kaderi manipüle edemezsin. Bu ölümlü bir peri masalı değil!"

Sebastian'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Bana kontrol hakkında ders verme, Revel. Seattle'a geldiğinden beri beni kontrol etmeye çalışıyorsun."

"Çünkü birinin yapması gerekiyor!" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sorumluluğun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Sanki onunla değil de Sienna'yla tartışıyor gibiyim. "Lyrlei'nin seanstan sonra bana ne söylediğini biliyor musun? Sen yoksun diye üç diyarda da bitkiler ölüyor. Hayvanlar çiftleşmeyi reddediyor. Yaşam döngüsünün kendisi tekliyor çünkü sen aşk için görevini terk ettin." O kadar sinirliyim ki kelimelerim birbirine karışıyor.

"Yani bunun yerine ailemi mi terk etmeliyim?" Sebastian'ın sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu mu öneriyorsun?"

"Bana söylemeliydin diyordum!" İncinmişliğim öfkeme karışıyor, çiğ ve açık. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra - savaşlar, cezalar, yüzyıllar süren kardeşlik- sana gerçeği söyleyecek kadar değer verdiğimi sanıyordum." Bir şey içindeonun ifade Vardiyalar. Bu savunmacı Öfke soluyor, yerini neredeyse utanç gibi görünen bir şeye bıraktı.

"Revel-"

"Çocuğunuzu Caelum'dan öğrenmek zorunda kaldım," diye devam ediyorum, sesim hafifçe kırılarak. "Düzen Tanrısı benden önce biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyor musun? Orada durup, sözüm ona en yakın dostun ve müttefikin olarak, hayatın hakkında hiçbir şey bilmeyen bir aptal gibi görünmek?"

Sienna aramıza giriyor, özü sıkıntıyla parıldıyor. "Bunun kimseye faydası yok."

"Öyle değil mi?" Ona dönüyorum. "Çünkü belki de hepimizin sır saklamayı bırakma zamanı gelmiştir. Belki de birilerinin dostluk ve bağlılıkların tanrılar arasında bile bir anlamı olduğunu kabul etmesinin zamanı gelmiştir."

Sebastian uzun bir süre sessiz kalıyor, gözlerini terasın ötesinde dönen evrene diyor. Sonunda konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Korkmuştum."

Bu itiraf aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Korkuyordum," diye tekrarlıyor, "sana söylersem beni durdurmaya çalışacağından. Hamileliği beni hemen Aurelys'e geri götürmek için başka bir neden olarak göreceğinden."

Öfkemin bir kısmının söndüğünü hissediyorum. "Sebastian . . ."

"Ve haklı çıkmadan korkuyordum." Yüzünü bana dönüyor ve gözlerinde yüzyılların acısını görüyorum. "Onu sevmek, bu çocuğu istemek, bunları ilahi görevlerime tercih etmek beni bencil yapar. Zayıf. Konseyin benim olduğumu düşündüğü her şey."

Sesindeki çiğ dürüstlük, kalan öfkemi bir bıçak gibi kesiyor. Bu benim arkadaşım - Yaşam Tanrısı değil, gerçekliği yeniden şekillendirebilen güçlü ilahi varlık değil, Sebastian. Eskiden benimle Aurelys'in inişli çıkışlı tepelerinde oturup, görevin ötesinde yaşamaya değer bir şey bulup bulamayacağımızı merak eden kişi.

Bu yüzden küçük avlar arasında bir avcı olduğu ölümlüler âlemini tercih etmiş olmalı.

"Zayıf değilsin," diyorum sessizce. "Pervasız, belki. Çileden çıkarıcı, kesinlikle. Ama zayıf değilsin."

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Sana söylemeliydim. Haklısın. Oraya girerken bilmeyi hak ediyordun. Ben sadece ... " Jovie'ye bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Bunu korumak istedim. Mümkün olduğunca uzun süre güvende tutmak istedim. Ona karşı hep böyle davrandım."

"Seni önemseyen herkese yalan söyleyerek mi?"

"Kimseye bana bunun imkânsız olduğunu söyleme şansı vermeyerek," diye düzeltiyor.

Bu dürtüyü itiraf etmek istediğimden daha fazla anlıyorum. Değerli bir şeyi yakınında tutma, onu ilahi politikanın ve kozmik dengenin sert gerçeklerinden koruma arzusunu. Ama anlamak acıyı tamamen yok etmiyor.

"İlahi Konsey'de seni korudum," diyorum. "Aylarca onların sorularını yanıtladım, bahaneler uydurdum, sana zaman kazandırdım. Ve bunların hepsi eksik bilgiye dayanıyordu."

Sebastian başını sallıyor, gerçekten pişman görünüyor. "Biliyorum. Ve özür dilerim. Sana güvenmeliydim."

"Güvenmeliydin." Duraksıyorum, sonra daha alçak bir sesle ekliyorum, "Ama aynı zamanda neden kalmakta bu kadar kararlı olduğumu da sormalıydim. Bunun sadece aşkla, Jovie'den ayrılmak istememekle ilgili olduğunu düşündüm. Daha fazlası olabileceğini düşünmemiştim."

Sienna ikimize de yaklaşıyor. "Hepimiz bununla mücadele ediyoruz. Hiçbirimiz durumun bu kadar karmaşık hale gelmesini beklemiyorduk."

Önce ona, sonra Sebastian'a bakıyorum. "Bir bebek her şeyi değiştirir. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Konsey'in kararı, Aurelys'e dönme takvimi, diyarlar arasındaki denge - denkleme doğmamış bir ilahi çocuk girince her şey daha karmaşık hale geliyor."

"Biliyorum," diyor Sebastian. "Ama onları terk etmeyeceğim. Ne görev için, ne denge için, ne de başka bir şey için. Onlar *benim*."

Sesindeki şiddetli kararlılık bana neden bu kadar uzun süredir arkadaş olduğumuzu hatırlatıyor. Sebastian her zaman sevdiği insanlar için her şeyi feda etmeye hazır olmuştur. Onu iyi bir dost ve tehlikeli bir tanrı yapan da bu.

"Senden onları terk etmeni istemiyorum," diyorum dikkatlice. "Ama bunu çözmeme yardım edecek kadar bana güvenmeni istiyorum. Artık sır yok, bilgi saklamak yok. Eğer konseyi tatmin edecek ve aileni güvende tutacak bir çözüm bulacaksak, her şeyi bilmem gerekiyor."

Sebastian elini bana doğru uzattı - dostluğumuz kadar eski bir jest. "Artık sır yok."

Elini sıkıyorum, Yaşam enerjisinin benimkiyle karışan tanıdık sıcaklığını hissediyorum. "Artık sır yok."

Jovie konsey odasından ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Şimdi ne olacak?"

Ona bakıyorum - gerçekten ona bakıyorum. Beti benzi atmış, konseyin hamileliğini hepimizden önce bildiklerini açıklamasıyla sarsılmış. Ama omurgasında çelik, çenesinde kararlılık var. Bir tanrının kalbini ele geçiren bu ölümlü görüldüğünden daha güçlü.

"Şimdi," diyorum, "emirlerine uyacağız ama işimizi zorlaştırmayacaklarına güvenmiyorum. Onları orada küçük düşürdük." Annem bunun cezasız kalmasına izin vermez. Tüm Nytheris'in önünde onlara meydan okuduktan sonra olmaz. "Ölümlülerin duygularını pek de önemsemeyen yedi çok güçlü, çok eski tanrıyı memnun ederken seni ve çocuğunu nasıl koruyacağımızı bulduk."

"Bu mümkün mü?" diye soruyor.

Sebastian'a, Sienna'ya ve Nytheris'i çevreleyen girdap gibi dönen kozmosa bakıyorum. İlahi âlem güç ve olasılıkla, ama aynı zamanda katı yasalar ve kadim sonuçlarla titreşiyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama Sebastian bir konuda haklı; sen artık ailedensin. Ve ben ailemi terk etmem."

Sebastian'ın yüzü rahatlama ve minnettarlıkla değişiyor. "Teşekkür ederim." "Bana henüz teşekkür etme," diye uyarıyorum. "Hepimiz hâlâ hayatta olduğumuzda ve alemler kaosa sürüklenmedi."

Ama terasta birlikte durup ilahi yaratılışın sonsuz genişliğine bakarken, tüm bu karmaşa başladığından beri hissetmediğim bir şey hissediyorum: Umut. Çok fazla değil ve kesinlikle kesinlik değil ama umut.

Hamile bir ölümlü, doğmamış bir ilahi çocuk, onaylamayan yedi tanrı ve pamuk ipliğine bağlı kozmik bir dengemiz var.

Ama aynı zamanda birbirimize sahibiz. Ve bazen, başlamak için bu yeterlidir.

"Hadi," diyorum Nytheris'in koridorlarına doğru dönerek. "Yapacak çok planımız var ve bunu yapmak için fazla zamanımız yok."

İlahi âlemin kalbine doğru geri yürürken, her şeyin yeniden değişmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ama aylardır ilk kez bu değişimle tek başıma yüzleşmiyorum.

Sebastian yanımda yürüyor, eli eski bir kardeşlik jestiyle kısa bir süreliğine omzumu sıkıyor. Sienna önümde yürüyor, yıllardır görmediğim kadar kararlı. Ve Jovie, ölümlü, kırılgan ve inanılmaz derecede cesur, sanki aramıza aitmiş gibi tanrılara ve tanrıçalara ayak uyduruyor.

Belki de öyledir. Belki de hepimizin özlediği şey budur - bazen ilahi düzenin bozulması gerekir. Bazen aşk gerçekten risk almaya değerdir. Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz.

Sienna

Nytheris'in bahçeleri önümüzde sonsuza kadar uzanıyor, bir arada bulunmaması gereken çiçeklerle dolu - yaz çiçeklerinin yanında kış çiçekleri, nilüferlerin yanında gelişen çöl kaktüsleri. Bu, yeniden kurmak için savaştığımız kozmik dengenin fiziksel bir tezahürü.

Jovie yanımda yürüyor, parmakları temas ettiğinde renk değiştiren bir çiçeğe dokunmak için uzanıyor. Onun buradaki ölümlü varlığı daha önce görülmemiş bir şey, ama o her şeyin üstesinden geliyor. Yüzünü izliyorum, korku ya da pişmanlık belirtileri arıyorum ama sadece merak buluyorum.

"Kaderlerimizi öğrenmemize sadece birkaç saat kaldı," diyorum rahat sessizliğimizi bozarak. "Tüm bunlara nasıl dayanıyorsun?" İmkânsız bahçeyi, uzakta görünen konsey odasının kristal kulelerini belli belirsiz işaret ediyorum. Burada çok farklı olan gerçekliğin dokusuna.

Jovie'nin gülümsemesi yumuşak ama sabit. "Dürüst olmak gerekirse mi? Hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Bir an kocamla birlikte tarikat üyelerinin peşine düşüyorum, sonra onun aslında Yaşam Tanrısı olduğunu ve benimle birlikte kalmak için zamanı manipüle ettiğini öğreniyorum. Ve içimdeki çocuk korkunç bir şey olmak için potansiyele sahip." Gülüyor ama içinde bir burukluk var. "Ve benim ölü arkadaşım Ölüm Tanrıçası çıkıyor."

"Böyle söyleyince kulağa oldukça saçma geliyor," diye itiraf ediyorum, adımlarımı onunkilere uyacak şekilde yavaşlatarak. Bu âlemde gerçek formuma dönebildim. Görünüşe göre tanrılar ölümlülerden daha hızlı hareket edebiliyor.

Bize İlâhi Konsey'in testleri sırasında ne keşfettiğini anlattı ve o zamandan beri hiçbirimiz bunu düşünmeden edemedik. Onun ve Sebastian'ın çocuğunun kaderinde bir sonraki Kaos Tanrısı olmak varmış; biz daha doğmadan yüzyıllar önce varoluştan silinmiş bir tanrı. Evreni neredeyse ikiye bölen ve ilâhi bir savaşa neden olan tanrı.

İlahi doğası nedeniyle çocuk yok edilemez. Bunun yerine, tüm diyarları yok etme potansiyeline sahip bir ruha hayat vermek zorunda kalacak. İkisi de İlahi Konsey'in ileride hayatlarına daha yakından müdahil olmasından dolayı heyecan duymuyor. Ancak çocuğu korkuyla değil, sevgi ve sıcaklıkla büyüteceklerini açıkça belirttiler.

"Şimdiden çok şey atlattım. Hayat yeniden düzene girmeye başladığı anda bir şey gelip dengemi bozuyor. Neredeyse bunu bekler hale geldim. En garip kısmı da ne?" Jovie doğrudan bana bakarak devam ediyor. "Bu mantıklı. Ben her zaman Bash'te farklı bir şeyler olduğunu hissettim. Arkadaşken sende de." Başını sallıyor, dudaklarında gergin bir gülümseme oynuyor.

Yanımdaki boşluğu okşayarak taş bir bankın üzerine tünemek için aşağı iniyorum. "Benimle oturur musun?"

Bana katılıyor ve her şeyi sakın bir şekilde kabullenişine bir kez daha vuruluyorum. "Ölümsüz olmaktan korkmuyor musun?" Yüzünü inceleyerek soruyorum. "Bu küçük bir şey değil, Jovie. Bildiğin her şeyi geride bırakacaksın."

"Neyi bırakıyorum ki, gerçekten?" diye karşı çıkıyor. "Kız kardeşim yine uzaklaştı. Sevgisi çok koşullu. Annem beni neredeyse evlatlıktan reddetti. İşyerinden birkaç arkadaşım var elbette ama sanırım onlar da Bash ile yakın olduğum için benden hoşlanıyorlar. Onun dışında özellikle yakın olduğum kimse yok." Duraklıyor, dudaklarına hafif bir gülümseme geliyor. "Ve sen, garip bir şekilde."

Bu itiraf içimde yıllar önce soğumuş olduğunu düşündüğüm bir şeyleri ısıtıyor. "İyi arkadaşlık, değil mi? Sır saklıyor olsam bile."

"En iyisi," diyor tereddüt etmeden. "Bana kırılgan ve değersizmişim gibi davranmayan tek kişi sendin. İntikama ihtiyacım olduğu için beni yargılamadın."

"Ölüm intikamı herkesten daha iyi anlıyor," diyorum usulca.

Jovie bir an sessiz, düşünceli. "Ölümsüzlükle ilgili sorunuza cevap vermek gerekirse, korkmuyorum. Belki korkuyorum. Ama Bash'i iki zaman çizgisi boyunca sevdim. Bazı çılgınca uygunsuz şeyler yaptıktan sonra. Onu her yerde takip ederdim." Avucunu düz karnına sürüyor. "Ayrıca, endişelenmemiz gereken kendi ailemizi kuruyoruz."

Gülümsüyorum, kardeşime olan bağlılığından gerçekten etkileniyorum. "O seni hak etmiyor."

"Muhtemelen hak etmiyor," diye gülerek onaylıyor. "Ama aşk hak etmekle ilgili değildir." Yüzünü bana dönüyor.

Bunun nereye varacağını hemen seziyorum ve konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Buradaki çiçekler aslında geçiş halindeki ruhlar. Bunu biliyor muydun?"

"Konuyu değiştirme," diyor Jovie sırtarak. "Revel'le aranızda neler oluyor?"

Gözlerimi deviriyorum, lakayt görünmeye çalışıyorum. "Revel'le aramda hiçbir şey 'olmuyor'."

"Doğru." Jovie'nin sesi alaycı bir tonda. "İşte bu yüzden ikiniz Seattle'a güç verecek kadar gerilim yaratmadan aynı odada bulunamıyorsunuz."

"Buna karşılıklı tahriş denir," diye karşı çıkıyorum.

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?" Omzumu dürtüyor. "Hadi ama Sienna. Sana 'yardım etmek' için bildiği her şeyi bırakmayı teklif ediyor."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ki bu çok saçma çünkü binlerce yaşındayım ve ölümlü bir ergen gibi kızarmamam gerekiyor. "Duygularımız hakkında konuştuğumuzda sarhoştun. Hiçbir anlamı yoktu."

Duygularımız hakkında konuşmaktan çok daha fazlasını yaptığımızı atlıyorum. Ben kendim bile anlayamazken, onun tüm kirli ayrıntılara ihtiyacı yok.

"Alkol duyguları yaratmaz, sadece açığa çıkarır," diyor Jovie. "Ayrıca, ikinizi tartışırken gördüm. Tekrar tekrar şimşek çakmasını izlemek gibi bir şey."

"Biz zıt kutuplarız," diyorum zayıfça. "Yaşam ve Ölüm birbirine karışmaz."

"Öyle değil mi?" Jovie etrafımızdaki bahçeyi işaret ediyor. "Bana aynı madalyonun iki yüzü gibi görünüyorlar. Ayrılamazlar."

Onun fazla anlayışlı bakışlarından biraz uzaklaşmak için banktan kalkıyorum. "O kadar basit değil."

"Asla değil," diye katılıyor, havada asılı kalışımı izliyor. "Ama Bash'le yaşadığım tüm bu çılgınlıklardan önemli bir şey öğrendim. Zaman çok değerli, görünüşe göre ölümsüzler için bile. Neden hissettiklerini inkâr ederek harcayasın ki?"

"Çünkü ben Ölüm Tanrıçasıyım," diyorum açıkça. "Kendim için bir şeylere sahip olabileceğimi düşündüğüm için uzun süre cezalandırıldım. Arzularımı görevimin üstünde tuttuğum için."

"O zaman cezanın sona ermesinin ve hayatının sana geri verilmesinin zamanı geldi. Kendin için bir şeyler yapmaya başlamanın zamanı geldi."

"Acımasısın."

"En iyi özelliklerimden biri," diye kabul ediyor sırtarak. "Şimdi dökül bakalım."

Yanaklarımı şişirip bir nefes veriyorum ve tekrar bankın üzerinde hafifçe süzülüyorum. "Söyleyecek ne var ki? Çekilmez biri. Kendini beğenmiş. Can sıkıcı derecede ilkeli."

"Yakışıklı," diye ekliyor Jovie yardımsever bir şekilde. "Arkadaşına sadık. İnandığı şey uğruna İlahi Konsey'e meydan okumaya istekli."

"Sen kimin tarafındasın?" Diye soruyorum ama içimde bir sıcaklık yok.

"Senin," diyor basitçe. "Her zaman senin. Bu yüzden kimsenin izlemediğini düşündüğünde ona bakış şeklinin, birinin küçümsediği bir insana bakış şekli olmadığını söylüyorum."

Uzaktan gelen bir zil sesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum - İlahi Konsey beyanatlarımızı vermemiz için hazır. İkimiz de kristal odaya doğru dönüyoruz, gerginlik geri geliyor.

"Orada ne olursa olsun," diyor Jovie sessizce, "arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Elini uzatıp nazikçe sıkıyorum. "Eğer sana ölümsüzlük verirlerse, sonsuza kadar arkadaş kalacağız."

"Bu bir söz mü?" diye soruyor, banktan kalkarak.

"Evet, öyle." Odaya doğru yürümeye başladığımızda onun yanında duruyorum. "Ve eğer yapmazlarsa ... şey, ben Ölüm'üm. Değer verdiğim ruhlar söz konusu olduğunda bazı ayrıcalıklara sahibim."

Jovie gülüyor, sesi Nytheris'in ciddi fonunda parlıyor. Tüm ilahi âlem bizim kararımızı beklerken nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Ne yapmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Anladığında kalbinin kırılacağından eminim ama umarım her şeyin onun için olduğunu fark eder. "Revel'in sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. İnanılmaz birisin Sienna."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ama gülümsüyorum.

Odaya yaklaştığımızda, girişte bizi bekleyen Revel ve Sebastian'ı görüyorum. Revel'in gözleri hemen benimkileri buluyor, endişe yüz hatlarına kazınmış. İyi olduğumu görünce yüz ifadesindeki bir şey yumuşuyor ve buna karşılık göğsüm sıkışıyor.

Belki de Jovie haklıdır. Belki de hissettiklerimi inkâr etmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Zaman değerlidir, ölümsüzler için bile.

Ama önce İlahi Konsey'den sağ çıkmamız gerekiyor.

Sienna

İlahi Konsey odası soğuk. Her zaman öyleydi ama bunu hiç şimdiki gibi fark etmemiştim. Bir ürperti kemiklerimin derinliklerine, tüm ölümlü yaşamlarım boyunca çektiğim cezalardan sonra ruhumdan geriye ne kaldıysa onun içine sızıyor. Tahtları önümde uzanıyor, her koltukta bir konsey üyesi oturuyor, yüzleri mermer heykeller gibi donuk. Ancak gözleri yargı ile yanıyor.

Tıpkı dün olduğu gibi, etrafımızı saran bir seyirci kitlesi var. Kaderlerimizle ilgili haberler tüm diyarlara yayıldığı için bir gecede iki katına çıkmış gibi görünüyor. Kimse bu nadir olayı kaçırmak istemiyor.

Odanın ortasında Sebastian, Jovie ve Revel'in yanında duruyorum, üzerimdeki ağırlığa rağmen çenemi kaldırıyorum.

"İlahi Konsey kaderinizi belirlemek için bir araya geldi. Bu hafife aldığımız bir görev değil, çünkü kozmosun dengesi söz konusu," diye duyurdu Düzen Tanrısı Caelum.

"Müzakerelerimiz sırasında, ölümlü kadının çocuğunu burada, Nytheris'te doğurmasına, ardından ölümlü diyarına tek başına dönmesine ve ruh sözleşmesi sona erene kadar kalan günlerini orada geçirmesine karar verdik," diye duyurdu Seraphina soğuk ve tarafsız bir tonda.

Sebastian konuşmak için öne çıkarken Jovie kıpırdamadan duruyor, zihni onların sözlerini anlamaya çalışıyor. Öfkesi, odanın her yerinde hissedebileceğim dalgalar halinde yayılıyor. İlahi gücü, dinleyicilerin en uzak noktasından bile görülebilen bir parıltı yayıyor.

Tek bir kelime bile edemedi, Rüyalara Tanrıçası Nyx elini kaldırıyor ve görünmez bir tıkaçla onu susturuyor.

"Sebastian, Yaşam Tanrısı, Aurelys'e dönecek ve rolünü daha fazla sorun çıkarmadan yerine getireceksin," diye devam ediyor Seraphina hiçbir şey olmamış gibi. "Sen ve Ölüm Tanrıçası Siennara, son on yedi ölümlünün işini bitireceksiniz.

İlahi Konsey'e karşı tüm yükümlülüklerinizden kurtulmadan önce cezanızın ömürleri ... "

Öfke göğsümde yılan gibi kıvrılıyor. Kulaklarımda uğuldayan kan ve göğsümde çarpan kalbim yüzünden Seraphina'nın sözlerinin geri kalanını duyamıyorum bile.

Bu çok saçma. Çileden çıkarıcı.

Tek bir talebimizi bile kabul etmiyorlar ve Nyx şu anda dördümüzün de ağzını kapatmış durumda, kendimizi savunamıyoruz.

"... Revel Aurelys'e dönecek ve Sebastian'ın yokluğunda Geçici Yaşam Tanrısı olarak görev yapacak. Erebus ise geçici Ölüm Tanrısı olarak hizmet vermeye devam edecek," diye devam ediyor, sanki hepimiz onu ateşe verecek kadar nefretle bakmıyormuşuz gibi.

Konuşması bittiğinde, konuşmak için elimi kaldırıyorum. Nyx tereddütle avucunu kaldırmadan önce yedisini de sorgulayan bir bakış atıyor ve tıkaçımın düştüğünü hissediyorum.

Derin bir nefes üfleyerek kalbimi sabitlemeye çalışıyorum. Her ne kadar yüzlerine küfürler savurmak ve tüm bu odayı yok etmek istesem de, akli başında görünmek zorundayım, yoksa teklifim ciddiye alınmaz. O zaman hepimiz acı çekeriz.

"Konseyin, Yaşam Tanrısı'nın kalan on yedi ölümlü ömrünü kendi çeteleme eklemesini ve onu patavatsızlıklarından arındırmasını resmen talep ediyorum."

Sebastian arkamdan ayağını yere vuruyor - dikkatimi çekmek ve beni durmaya ikna etmek için huysuzca, son bir çaba. Omzumun üzerinden baktığımda, yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce şok oluyorum. Birlikte geçirdiğimiz yüzyıllar boyunca Sebastian benim önümde hiç ağlamamıştı. Revel onun yanında duruyor, yüz hatlarına özenle yerleştirilmiş bir kayıtsızlık maskesi.

Benden böyle sürprizler beklemeye alışmış.

"Kardeşinin kalan cezasını üstlenmeyi mi teklif ediyorsun?" Seraphina'nın sesi odada kuşkuyla yankılanıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Döndüğümde zalim gözlerinin şüpheyi kısıldığını görüyorum. "Kendi yaşamına on yedi ölümlü yaşamı mı ekledin?"

"Biliyorum." Sesim hissettiğimden daha kararlı.

"Neden?" diye soruyor Yaşlı Lyrarei, öne doğru eğilerek. "Otuz üç ömür acı çektikten sonra, neden daha fazlası için gönüllü olasın ki?"

Gerçek karmaşıktır. Dağınık. *İnsani*. "Çünkü bizi ilk mahkûm ettiğinizde anlamadığımız şeyi şimdi anlıyorum. Denge sadece

Kozmik güçlerle ilgili değil, sevgi ve fedakârlıkla ilgili. Her şey benim hatalarımla başladı. Kardeşimin çocuğuyla vakit geçirmeye ve Aurelys'e hizmet etmeye ihtiyacı var."

Konseyde bir fısıltı dalgası geçiyor. Parçalarını yakaladım: " ... duygusal saçmalıklar ... "

" ... ölümlü duygular tarafından bozulmuş ... " " ... artık Umbraeth'i yönetmeye uygun değil ... "

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Teklifimin arkasındayım. Denemelerinizde kendimi zaten kanıtladım. Ve son kararınıza bir ekleme öneriyorum. Jovie'nin ölümlü kontratının geri kalanını Aurelys'te ailesiyle birlikte yaşamasına izin verin. Sebastian onda nadir bulunan bir şey buldu. Onu daha iyi bir tanrı yapan bir şey, daha az değil. Çocuğu ve eşiyle birlikte bu hayatı kurma şansını hak ediyor. Ayrıca, çocuklarını bir anneden mahrum bırakmak hiç adil değil."

Caelum parmaklarını dikleştiriyor. "Peki ya sen, Ölüm Tanrıçası? Sen bu ek cezaları çekerken Umbraeth'e ne olacak?"

Arkamda bir itiş kakış oluyor ve omzumu biraz çevirdiğimde Revel'in görünmez tıkaçına karşı mücadele ettiğini görüyorum. Sebastian kollarını sallayarak sessizce durmam için yalvarıyor.

Ama yapamam. Ailem için yapılması gerekeni her zaman yapacağım.

"Erebus benim yokluğumda Umbraeth'in dengesini koruyabilir, eğer isterse." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor ama ilerliyorum. Bu cezanın Erebus'u nasıl yıpratıldığını gördüm. Hepimiz gibi o da bir molayı hak ediyor. Yine de buradayım, cezasına zaman ekliyorum. "Döndüğümde, görevlerime devam edeceğim."

"On yedi yaşam daha," diye düşünüyor Doğruluk Tanrıçası Aethon. "Kardeşinin mutluluğu için gereğinden fazla on yedi acımasız ölüm mü yaşayacaksın?"

Bakışlarının ruhuma işlediğini hissedebiliyorum, içlerinde samimiyetsizlik kırıntısı bulmak için sözlerimi inceliyor.

"Evet." Hiç tereddüt etmeden.

"Peki ya kendi mutluluğun?" Bu soru Lyralei'den geliyor, sesi beklenmedik derecede yumuşak.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Mutluluk hiçbir zaman cümlemizin bir parçası olmadı. Hiçbir zaman hak ettiğimi düşündüğüm bir şey olmadı. Revel'in yüzü zihnimde beliriyor. Arkamda dikkatimi çekmek için savaşılan şeyden daha yumuşak, daha mutlu versiyonu. Dün gece bana bakış şekli.

Beni izlediğini göremediğimi sanıyordum. Gözlerindeki sıcaklık, göğsümde uzun süredir uykuda olan bir şeyin çırpınmasına neden oldu. Gerçek hislerini itiraf ettiği gece benimle sevişme şeklini.

"Benim mutluluğum bu konseyin meselesi değil," diye dikkatle cevap veriyorum.

Aethon arkasına yaslandı. "Belki de öyle olmalı. Ölüm Tanrıçası neşe buluyor. . bunda da bir denge var, değil mi?"

Nyx o anda diğerlerinin ağzındaki tıkaçları açmış olmalı, çünkü Sebastian ve Jovie'nin protestoları açık odada yankılanıyor. Revel onların düştüğünü hissedince derin bir nefes alıyor, sonra öne çıkıp yanımda duruyor. Bakışlarım Nyx'in oturduğu yere kayıyor, dudaklarında muzip bir gülümseme oynuyor.

Hepimiz onların ipleri tarafından kontrol edilen kuklalardan ibaretiz.

"Ne yapıyorsun?" Revel bir şekilde Sebastian ve Jovie'nin bağırışlarından daha yüksek sesle bana ulaşan bir hırıltıyla talep ediyor.

"Bu İlahi Konsey ile Ölüm Tanrıçası arasındaki bir mesele," diye tersliyor Caelum, aynı anda Lyrlei Nyx'ten tıkaçlarını değiştirmesini istiyor. "Buna hakkınız yok-"

"Her türlü hakka sahibim," diye karşı çıkıyor Revel. "Her iki diyarın da geleceğini tartışıyorsunuz. Kaderi tartışılan geçici Yaşam Tanrısı olarak benim de eşit söz hakkım olmalı."

Ona ters ters baktım. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

O da aynı hararetle karşılık veriyor. "Her şeyin benimle ilgisi var." Gözleri benimkilerle buluşuyor, yoğun ve inatçı. "Bunu sen yapmıyorsun Sienna."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Öyle değil mi?" Nefes nefese kaldı. Sebastian'ın mutluluğu için kendimi feda etmeme karşı o kadar çok mücadele etti ki nefes almakta zorlanıyor. Yine de konseye hitap etmek için dönüyor, nefes alıp veriyor.

Bunun kalbimi daraltmasından nefret ediyorum.

"Alternatif bir çözüm öneriyorum. Daha fazla ceza gerektirmeyen bir çözüm."

Ağzım açık kaldı. "Ne yapıyorsun sen?" Tıslıyorum.

Revel beni görmezden geliyor. "Söz konusu olan denge, değil mi? Sebastian'ın Aurelys'te olmaması doğal düzeni bozuyor. Peki ya bu dengeyi korumanın başka bir yolu varsa?"

Caelum kendisine rağmen meraklanmış görünüyor. "Açıkça konuş, Revel."

"Kalıcı olarak Umbraeth'te kalacağım ve yönetimi Sienna ile paylaşacağım." Sözleri beni sessizliğe gömdü. "Yaşam ve Ölüm, sonlar âleminde bir arada. Tıpkı önerdiğimiz gibi mükemmel bir denge."

"Peki ya Aurelys?" Lyrarei soruyor.

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyor Myelle ve Lyrarei'nin sert bakışlarına maruz kalıyor.

"Sebastian, yanında Jovie'yle birlikte hak ettiği yere geri dönüyor. Jovie ölümsüzlüğü alır ve birlikte başlangıçlar diyarını korurlar."

Konsey üyeleri birbirlerine bakıyorlar. Onlardan yayılan şoku hissediyorum

-Bu düzenleme eşi benzeri görülmemiş, hatta küfür niteliğinde. Kararlarını çoktan verdiler ve ben burada orijinal teklifimizle buna karşı çıkıyorum. Bu duyulmamış bir şey. Yine de onların gözlerinde de bir hesaplama görebiliyorum. Denge korunur, her iki diyar da yönetilir, ek ceza gerekmez.

Eğer bağlılıkları dengeye yönelikse bu mükemmel bir çözüm. Herhangi bir alternatif onların gizli niyetlerini ortaya çıkaracaktır.

"Aurelys'i isteyerek terk mi edeceksin?" Lyrarei Revel'e soruyor. "Evini mi?"

Myelle oğluna aklını kaçırmış gibi bakarak, "Hayır, terk etmez," diye bağıyor.

"Ben yapardım." Revel'in sesi serttir. "Daha önce de kanıtladığım gibi. Denge için." Gözleri bana kayıyor. "Başka sebepler için de."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Ona bağışlamak, ne yaptığını sandığını sormak istiyorum.

"Tanrı aşkına, bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsınız," diye alay ediyor Myelle, gözlerini konsey arkadaşlarına devirerek. Sonra da zehirli bakışlarını bana yöneltiyor. "Bu konseyi aptal yerine koyuyorsun."

"Buna hiç gerek yok," diyorum konseyin geri kalanına, sesimi düz tutmaya çalışarak. "İlk teklifim hâlâ geçerli."

"Her zamanki gibi inatçı," diye mırıldanıyor Revel. "Bakın kim konuşuyor," diye karşılık veriyorum.

Caelum ikimizi de susturmak için elini kaldırıyor. "Bu olağandışı teklif dikkate alınmayı gerektiriyor. Yaşam ve ölüm arasındaki denge kutsaldır, hafife alınamaz."

"Kendi kaderim hakkında söz sahibi olmam gerektiğine inanıyorum," diye konuşuyor Sebastian. Başımı çılgınca ona doğru sallıyorum.

"Bash, yapma-"

"Artık yok, Sienna." Sesi nazik ama sert. "Beni yeterince uzun süre korudun."

Konsej tahtlarına yaklaşıp ve bin yıldır göstermediği bir saygı jestiyle derin bir şekilde eğilir. "Saygıdeğer İlahi Konsey, hatalarımı kabul ediyorum. Zamanı manipüle ettim, görevlerimi terk ettim ve diyarlar arasındaki dengeyi tehlikeye attım."

Jovie onun yanında dimdik duruyor, küçük ama sert. Bu ölümsüz odada onun ölümlü varlığı uyumsuz görünmeli, ama bir şekilde ait, eli kardeşimin elini sıkıca kavramış.

"Ancak," diye devam ediyor Sebastian, "hem adalete hem de dengeye hizmet edecek bir çözüm olduğuna inanıyorum." Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ama bu çözüm kız kardeşimin daha fazla fedakârlık yapmasını gerektirmiyor."

"Görünüşe göre dinlemekten başka seçeneğimiz yok," diye alay ediyor Caelum.

"Aurelys'e döneceğim ve Yaşam Tanrısı olarak görevlerime devam edeceğim," diyor Sebastian. "Jovie bana katılacak, sadece bir eş olarak değil, eşitim olarak

-Ona ölümsüzlük ve ilahi otorite bahsediyor. Sienna haklı. Eğer çocuğum şüphelendiğiniz kadar büyük bir tehditse, yapmamız gereken son şey onu annesinden ayırmak ve konseye karşı düşmanlık yaratmaktır."

Soluk soluğa sesler salonda yankılanıyor. Bir ölümlüye tanrısallık bahşetmek neredeyse duyulmamış bir şey.

"Karşılığında," diye devam ediyor Sebastian, "ek ilahi görevler üstleneceğim. Diyarlar değişiyor. Ölümlüler evrimleştikçe yeni sorumluluklar ortaya çıkıyor. Bu yükleri bizzat üstleneceğim."

"Peki ya kız kardeşin?" Lyrarei soruyor.

Sebastian bana gülümsüyor, sevgi ve pişmanlık dolu bir gülümseme. "Sienna yeterince bedel ödedi. Otuz üç yaşam boyunca hiç şikâyet etmeden acı çekti, cezamıza rağmen Umbraeth'teki görevlerini sürdürdü. Artık huzuru hak ediyor."

Gözleri Revel ile benim aramda gidip geliyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Tüm bunlar çok dokunaklı," diyor Myelle kuru bir sesle. "Ama gerçek şu ki denge korunmalı. Aurelys'te iki, Umbraeth'te iki hükümdar - bu doğal düzeni bozar."

"Şart değil," diyor yeni bir ses.

Döndüğümde Erebus'un kapı aralığında durduğunu görüyorum, uzun boyu ışığa karşı silüet oluşturuyor. Öne doğru bir adım atıyor, alışlagelmiş karanlığı etrafında dönüyor.

"Umbraeth'te hem Sienna'nın hem de Revel'in yardımcısı olarak hizmet etmeye hazırım," diyor. "Sienna'nın yokluğunda krallığı ben idare ettim. Her iki hükümdarı da desteklemeye devam edebilir, ortak otoriteleri arasında yumuşak bir geçiş sağlayabilirim. Yaşlılar Konseyi de Aurelys için aynı şeyi yapabilir."

Konsey üyeleri fısıltıyla konuşuyor. Gözleri yüzümden ayrılmayan Revel'e bakıyorum.

Neden? Ağzımı açıyorum.

Yaklaşıyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Çünkü bir on yedi ömür daha acı çekmeni izlemeyi reddediyorum. Çünkü bu cezaların sana neler yaptığını gördüm. Çünkü-" Durdu, kendisiyle mücadele ediyor gibiydi.

"Çünkü ne?" Bastırıyorum, kalbim küt küt atıyor.

İlahi Konsey'in sesleri yükseliyor, tartışmaları yoğunlaşıyor. Sebastian onlara katılmak için harekete geçiyor, davasını yenilenmiş bir güçle sunuyor. Jovie odanın diğer ucunda gözüme çarpıyor ve bana cesaret verici bir gülümseme veriyor. Şu anda hiçbiri bize dikkat etmiyor.

Revel derin bir nefes alıyor. "Çünkü senden nefret etmekle seninle çalışmak arasında bir yerde sana aşık oldum."

Dünya duruyor. Nefesim kesiliyor. "Sen-ne?"

"Seni seviyorum," diyor basitçe. "Sanırım fark ettiğimden daha uzun süredir seviyorum."

Ona bakakalıyorum, sözlerini algılayamıyorum. *Yaşam Tanrısı Ölüm Tanrıçası'na mı aşık?* Bu saçma, imkânsız ve ifade edemeyeceğim kadar güzel.

"Yapamazsın," diyorum

sonunda. "Yapabilirim," diye

karşı çıkıyor. "Yaparım."

"Biz zıt kutuplarız."

"Birbirimizin tamamlayıcısıyız." Eli benimkini buluyor, sıcak parmakları soğuk parmaklarımla birleşiyor. "Aynı bütünün iki yarısı. Senin için ikimizin de dünyasını yakar ve küllerinden yeni bir şey inşa ederdim. Sen bana ölümün yaşamla dans edebileceğini gösterene kadar karanlığın içinde boğuluyordum."

Tartışmalarımızı, isteksiz işbirliğimizi, varlığının tahammül etmekten ziyade aradığım bir şey haline gelişini düşünüyorum. Gülümsemesinin yaşlı kalbimin atmaması gereken atışları atlatmasına neden oluşunu. Beni tanınması - gerçekten görmesi- başka hiç kimsenin görmediği şekilde.

"Bu delilik," diye fısıldıyorum.

"Belki de." Başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyor. "Ama binlerce yıldır ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum."

Ben cevap veremeden Caelum sessizlik istiyor. Oda durdu ve Revel isteksizce elimi bıraktı.

"Bir karara vardık," diye duyuruyor.

Nefesimi tutuyorum, sayısız geleceğin ağırlığının dengede asılı olduğunu hissediyorum. Sebastian dimdik duruyor, Jovie'nin eli onunkinde kenetlenmiş. Erebus gölgelerin arasında sessizce bekliyor. Ve Revel-Revel yanımda, ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor.

"Yaklaşın," diye emrediyor Caelum.

Beşimiz birlikte ilerliyoruz. Her şey dengede durmasına rağmen şimdi garip bir şekilde sakın hissediyorum. Ben üzerime düşeni yaptım ve teklifimi sundum. Sırada ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğiz.

"Sebastian, Yaşam Tanrısı," diye yeniden başlıyor Caelum, "eylemlerin kozmik dengeyi bozdu. Ancak, cezaların sadece intikam almanın ötesinde bir amaca hizmet etmesi gerektiğini kabul ediyoruz."

Bana dönüyor. "Siennara, Ölüm Tanrıçası, kurban teklifiniz büyümenizden bahsediyor. Konsey bu otuz üç yaşamın sana merhamet ve görev hakkında öğrettiklerini görüyor."

Bakışları Revel'e kayıyor. "Denge uğruna diyarını terk etme isteğin eşi benzeri görülmemiş bir şey."

Sonunda Jovie'ye bakar. "Ve sen, ölümlü. Senin burada bulunman bir zamanlar kutsala saygısızlık olarak görülürdü. Yine de tanrıların arasında asaletle duruyorsun."

Caelum ayağa kalkar ve diğer konsey üyeleri de onu takip eder. "Tekliflerinizin değiştirilmiş bir versiyonunu kabul etmeye karar verdik."

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki herkesin duyabileceğinden eminim.

"Sebastian, Jovie'yle birlikte Aurelys'e dönecek ve Jovie çocuğu doğurduktan sonra ona ölümsüzlük bahşedilecek."

"Tanrılar biliyor ki buna ihtiyaçları olacak," diyor Myelle nefesinin altından ve benimle alay ediyor. Küçük yeğenlerime karşı zaten korumacıyım.

Caelum duraksamadan devam ediyor. "Birlikte Yaşam Diyarı'nı yönetecekler." Bize dönüyor. "Sienna ve Revel Umbraeth'in yönetimini paylaşacaklar, Erebus da onların yardımcısı olacak."

İçime öyle güçlü bir rahatlama doluyor ki dizlerim neredeyse bükülüyor. Başka ceza yok. Başka acımasız ölüm yok. Sebastian ve Jovie

Birlikte. Ve Revel . . . Revel yanımda.

"Ancak," diye devam ediyor Caelum, sesi sertleşerek, "bazı koşullar olacak. Katı olanlar. Ve bu eşi benzeri görülmemiş anlaşmanın düzenli olarak gözden geçirilmesi."

"Kabul ediyoruz," diyor Sebastian hemen.

Caelum başını sallar. "O zaman tamamdır. Konsey özel şartları belirlemek için yarın tekrar toplanacak. Siz dağılabilirsiniz."

Konsey üyeleri dışarı çıkarken, az önce olanları tam olarak algılayamadığım için donup kalıyorum. Sebastian bana sımsıkı sarılarak ayaklarımı yerden kesti.

"Başardık," diye kulağıma şiddetle fısıldıyor. "Bitti Sienna. Ceza sona erdi."

Ona sarılıyorum, ikizime, diğer yarıma. "Ben de yapardım, biliyorsun. Kalan ömrünü alırdım."

"Biliyorum." Beni yere bıraktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bu yüzden sana izin veremezdim."

Jovie bize katıldı, gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Teşekkür ederim," diyor basitçe, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Her şey için."

Ellerini sıkıyorum. "Aurelys'te ona iyi bak. Evrak işlerinden hiç anlamaz."

Gülüyor ve Sebastian kolunu onun omuzlarına doluyor. "Gitmeliyiz. Yarından önce hazırlamamız gereken çok şey var."

Birlikte gidiyorlar, başlarını eğmiş sohbet ediyorlar. Erebus gölgelerin arasına karışmadan önce bana saygıyla başını sallıyor ve beni Revel'le yalnız bırakıyor.

Aramızdaki sessizlik, söylenmemiş sözlerle ağırlaşarak uzuyor. İtirafından sonra ona bakamadığım için devasa kapılara bakıyorum.

"Ciddi miydin?" Sonunda hala dönmeden soruyorum. "Her kelimesinde." Sesi beklediğimden daha yakındı.

Kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Bin yıldır düşmanınız."

"Öyle miyiz?" Bana doğru bir adım atıyor. "Yoksa aynı madalyonun iki yüzüymüşüz gibi davranıp aynı para biriminin parçası değildiniz gibi mi yaptık?"

Her şeye rağmen benden bir kahkaha kaçıyor. "Bu korkunç bir metafor."

"Biliyorum." Gülümsüyor ve göğsümde bir şey açılıyor. "Ben daha iyiyim

eylemler kelimelerden daha önemlidir."

Ben cevap veremeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bir eliyle yüzümü kavırıyor. Ağırıklı bir an için, sadece birbirimize bakıyoruz

Aramızdaki yüzyılların geçmişı yeni bir şeye dönüşüyor. "İzin verir misin?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşılıyor.

Cevap vermek yerine parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük ilk başta nazik, geçici, ama hızla derinleşerek çaresiz ve aç bir şeye dönüşüyor. Kolları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Aynı anda hem düşüyor hem de uçuyor gibiyim. Ölüm ve yeniden doğuş gibi.

Bir hikâyenin bitişı ve bir diğerrinin başlangıcı gibi.

Sonunda ikimiz de nefes nefese ayrıldığımızda, alnımı onunkine yaslıyorum. "Ölüm Tanrıçası ve Yaşam Tanrısı," diye mırıldanıyorum. "Alemler ne düşünecek?"

"Bu denge sonunda gerçekten sağlandı." Başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Buna hazır mısın?"

Önümüzdeki yüzyılları düşünüyorum; Umbraeth'i onunla paylaşmayı, eski düşmanlığımızın küllerinden yeni bir şey inşa etmeyi. Aynı ölçüde korkutucu ve heyecan verici.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama öğrenmeye hazırım."

Gülümsüyor, parlak ve güzel, ve beni tekrar öpüyor. Şu anda, yüzlerce yıl önce cezamın başladığı İlahi Konsey odasında dururken, belki de sonunda mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şeyi bulduğumu düşünüyorum.

Kefaret. Amaç. Ve belki, sadece belki, *aşk*.

Yarın, ortak hükümdarlığın yeni gerçekliğine doğru yol alacağız. Jovie ile Aurelys'e dönen Sebastian'a veda edeceğim. Zorluklar ve ayarlamalar olacak ve muhtemelen şimdi beni kollarında tutan çileden çıkarıcı tanrıyla birkaç tartışmadan daha fazlası olacak.

Ama şimdilik, şu anda, kendime sadece olmak için izin veriyorum. Ölüm Tanrıçası değilim. Ceza veren ilahi bir varlık değilim. Sadece Sienna, bazen en büyük fedakârlığın mutlu olmaya izin vermek olduğunu keşfediyor.

Ve Revel'in dudakları benimkileri bir kez daha bulduğunda, belki de otuz üç yaşamlık sonlardan sonra nihayet bir başlangıca hazır olduğumu düşünüyorum.

Sienna

On Sekiz Ay Sonra

Aurelys'in büyük salonu, duvarlardan yayılıyormuş gibi görünen ışıkla parıldıyor. Revel'in yanında duruyorum, törenin başlamasını beklerken parmaklarımız iç içe geçmiş. Uzun zamandır Umbraeth'in gölgelerine bağlı, dışlanmış biriyken, burada olumlu koşullar altında olmak garip. Yine de her nasılsa, Revel yanımdayken kendimi ne yersiz ne de rahatsız hissediyorum. Sadece dengeli.

"Gergin misin?" diye fısıldıyor, nefesi kulağımı gıdıklayacak kadar yakınımaya eğilerek.

Başımı sallıyorum ve tüm âlemlerden gelen ilahi varlıkların salona girişini izliyorum. "Bunun için değil. Jovie hazır."

Ve hazır. Ölümsüzlüğe bu kadar hazır birini daha önce hiç görmemiştim. Çoğu ölümlünün sonsuzluk ihtimali karşısında dehşete düşeceği yerde, Jovie bunu tüm yolculuğumuz boyunca gösterdiği aynı kararlılıkla kucaklıyor.

"İlahi Konsey'in bunu kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum," diyor Revel yüzüncü kez, başparmağı elimin arkasında daireler çizerken.

Dürüst olmak gerekirse ben de inanamıyorum. Ama yine de, olanlardan sonra İlahi Konsey'in çok az seçeneği vardı. Eski kurallar yıkılıyordu ve yeni bir dengeye ihtiyaç vardı. Bazen yıkım, yaratımdan önce gelmelidir; ben bunu herkesten daha iyi anlıyorum.

Karanlık ve dehşete düşmüş bir parçam, onların sadece bir deney olarak yola çıktıklarından korkuyor. Ölümlü ve ilahi bir çocuktan ne çıkacağından kimse emin değildi. Özellikle de bu kadar tehlikeli olmaya yazgılı birinden. Sonra Vale dünyaya geldi, adını her iki yanında birer ayakla doğduğu ince perdeden aldı ve sanki tüm evren rahat bir nefes aldı.

"İşte orada," diyorum girişe doğru başımı sallayarak.

Jovie belirdi, üzerinde tenini çok güzel tamamlayan altın rengi bir elbise vardı. Vücutuyla birlikte akıcı bir şekilde hareket ediyor, gövdesini sıkıca sarıyor ve ipek gibi arkasına düşüyor. Saçları sadece Aurelys'te yetişen yıldız benzeri minik çiçeklerle süslenmiş. Aylar önce Aurelys'e gitmeden önce ona geri verdiğim kalp şeklindeki kolye boynunda asılı duruyor ve şimdi yanında olduğum için hafifçe parlıyor.

Ama Bash'i bulmak için odayı tararken gözlerindeki bakış göğsümün sıkışmasına neden oluyor. O mutlak kesinlik bakışı, gerçekliği bükebilecek kadar derin bir sevgi bakışı - ki kardeşimin durumunda kelimenin tam anlamıyla bükülmüştü.

"Işıl ışıl görünüyor," diye mırıldanıyor Revel.

"Her zaman öyleydi," diye cevap veriyorum, her şey değişmeden önceki kahve dükkânı sohbetlerimizi hatırlayarak. Onu kardeşimin kalbini çalan bir ölümlüden daha fazlası olarak tanımadan önce. "New York'ta sadece bir baristayken bile."

Sebastian, kucağında kıvranan oğluyla koridorun en ucunda belirdi. İlahi formuyla muhteşem. Ölümlü CEO seri katili gitmiş, yerine tüm ihtişamıyla Yaşam Tanrısı gelmiştir. İçinden altın bir ışık yayılıyor ve o geçerken patikadaki çiçekler daha canlı bir şekilde açıyor. İkiz kardeşim, diğer yarım, hak ettiği yere geri döndü, ancak bir ölümlüye olan aşkıyla dönüştü.

Gözlerimiz kalabalık koridorda buluşuyor ve gülümsemesi hem tanıdık hem de yeni. Onu yüzyıllardır görmediğim kadar mutlu. Cezamız başlamadan önce. Muhtemelen çok daha öncesinden.

"İlahi ikizler, sonunda yeniden bir araya geldiler," diyor yanımızdan bir ses ve ben Erebus'u bulmak için dönüyorum. Artık farklı görünüyor - belki de daha az yüklenmiş. Geçici unvanı omuzlarından kalkmış, yerine Umbraeth'teki ikincimiz olarak yeni bir amaç gelmişti.

Kendi başına yola çıkmadan önce Umbraeth'te Revel'e akıl hocalığı yaparak birkaç hafta geçirdi ve cezamdan beri yoksun olduğu özgürlüğüyle diyarlar arasında sürüklendi.

"Erebus," diye başımı sallayarak selamlıyorum. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Ve bir ölümlünün yükselişini izlemeyi özledin mi?" Kaşını kaldırıyor. Bunu bilmeliydim. Erebus meraklı değilse sıkıcıdır. Sanırım onun kadar yaşlı olduğunuzda sizi şaşırtacak pek bir şey olmuyor.

Bu kesinlikle hayatta bir kez yaşanacak bir olay.

Müzik başlar, Aurelys'in temelinde titreşiyormuş gibi görünen bir melodi. Jovie Sebastian'a doğru ilerlemeye başladığında, toplanan ilahi varlıklar sessizliğe gömülür. Sebastian uzun parmağıyla Jovie'yi işaret ederek Vale'yi annesinin tanrılığa yükselişini izlemesi için cesaretlendirir. Attığı her adımda etrafındaki havada ince bir değişim oluyor; dönüşümünün ilk işaretleri.

Gelini yaklaşırken kardeşimin yüzünü izliyorum. Orada huşu ve sevgi var, ama aynı zamanda şiddetli bir koruyuculuk da var. Onun için her şeyi riske attı -görevlerini, ilahi doğasını, alemler arasındaki dengeyi. Ve her şeye rağmen, karşılığını aldı.

"Ona senin bana baktığın gibi bakıyor," diye fısıldıyor Revel.

Şaşırarak ona dönüyorum. "Sana özel bir şekilde bakmıyorum."

Bilerek gülümsüyor. "Nasıl istersen, tanrıça."

Törenin kendisi nefes kesicidir. Jovie Sebastian'a ulaştığında öpüşüyorlar ve Vale'yi yere bırakıyor. Kurmalı bir oyuncak gibi, ayakları yere değdiği anda hareket ediyor ve kucağıma fırlıyor. Revel ve ben onu yakalıyoruz, arkamdaki kalabalıkla birlikte kıkırdıyoruz.

İlahi alemler için tüm ayın ve ritüelleri gerçekleştiren, cinsiyet değiştirmiş bir varlık olan Yüce İlahi, özlerini birbirine bağlayacak ve Jovie'ye ölümsüzlük bahşedecek törene başlıyor. Sadece aşıklar arasında değil, bir ölümlü ile sonsuzluğun kendisi arasında da yeminler edilir.

"Ölümsüzlüğün yükünü ve kutsamasını kabul ediyor musun?" diye sorar Yüce İlahi, "Bir zamanlar tanıdıkların da dahil olmak üzere ölümlü olan her şeyin yok oluşuna tanıklık edeceğini bilerek?"

Jovie tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor.

"Ve sen, Sebastian, Yaşam Tanrısı, bu ruha çağlar boyunca rehberlik edeceğine, ona tanrısallığın yollarını öğreteceğine ve ölümlü bakış açısının armağanını onurlandıracağına söz veriyor musun?"

Kardeşimin sesi salonda net bir şekilde çınıyor. "Ediyorum."

Yüce İlahi her iki elini de kaldırıyor ve aralarında altın bir ışık oluşmaya başlıyor. "O zaman ayrılmış olan birleşsin. Ölümlülük yerini sonsuzluğa bıraksın. Sevgi varoluşun sınırlarını aşsın."

Işık büyür, hem Sebastian'ı hem de Jovie'yi sarana kadar genişler. Bir an için ışığın parlaklığı içinde kaybolurlar ve toplanan ilahiyatçılardan toplu bir nefes yükselir. Vale anne ve babası kaybolduğunda sızlanır. Sonra ışık yavaşça çekilir ve hâlâ el ele duran iki figür ortaya çıkar.

Jovie aynı görünüyor ama tamamen değişmiş. Artık teninde ince bir parıltı var ve bir zamanlar kahve fincanlarının üzerinden bana bakan ve otoparklarda bana komplo kuran gözleri şimdi ölümsüzlüğün sonsuz derinliğini taşıyor.

"Bitti," diye mırıldanıyor Revel. "O artık bizden biri."

Başımı sallıyorum, beklenmedik bir duygu boğazımı sıkıyor. Binlerce yıllık varoluşumuz boyunca, bir ölümlünün yükselişine hiç tanık olmamıştım. Hem güzel hem de ürkütücü. Bir varoluşun sonu, bir diğeri için başlangıcı.

Sebastian öne doğru eğilip gelinini öpüyor ve salon kutlama için patlıyor. Tavandan ışık fişkırır, hayırsever yıldızlar gibi yağar. Müzik yükselir ve ilahi varlıklar dans etmeye başlar. İnsanların yaptığı gibi değil, ışık ve enerjiden oluşan desenler salonda dönüyor. Vale ailesine katılmak için kucağımdan atlıyor ve yolda gördüğü tüm ilgiyi üzerine çekiyor.

Erebus mazeret bildirerek bazı yaşlı ilahilerle konuşmak üzere uzaklaşıyor. Revel bana dönüyor, elini davet için uzatıyor.

"Onlara katılalım mı?" diye soruyor. Tereddüt ediyorum.

"Ben dans etmem."

Gülümsemesi alaycı. "Ölüm Tanrıçası dans etmiyor mu? Yoksa Sienna mı dans etmez?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum ama yine de beni dönen desenlerin içine çekmesine izin veriyorum.

Revel'le birlikte hareket etmek doğal geliyor, sanki günlerdir değil de çağlardır birlikte dans ediyormuşuz gibi. Onun ışığı benim karanlığımı, onun sıcaklığı benim serinliğimi tamamlıyor. Koridorda dönüyoruz, kendi dünyalarında kaybolmuş Sebastian ve Jovie'nin yanından geçiyoruz. Kardeşim gözüme takılıyor ve kalbimin sıkışmasına neden olan bir teşekkür ediyor.

Revel bakışlarımı takip ederek, "Neyi feda ettiğini biliyor," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben hiçbir şey feda etmedim. Daha iyi bir yol bulduk."

Ve bulduk da. Tüm kaos ve İlahi Konsey'le yüzleşmeden sonra, tüm testler ve denemelerden sonra, dengenin katı bir ayrılık gerektirmediğini keşfettik. Yaşam ve Ölüm, aydınlık ve karanlık; bunlar birbirinden ayrı tutulması gereken zıtlıklar değil, birbirini güçlendiren tamamlayıcılardır.

Dans devam ediyor ama Revel beni kalabalıktan uzaklaştırıp Aurelys'in uçsuz bucaksız genişliğine bakan balkonlardan birine götürüyor. Diyar altımızda uzanıyor, canlı ormanlardan oluşan bir goblen, pırıl pırıl

sular ve hayat dolu çayırırlar. Uzakta, sadece ufukta görünen, Aurelys'in Umbraeth ile buluştuğu gölgeli sınır.

Bizim diyarlarımız. Sorumluluklarımız. Evimiz.

"Çok güzel, değil mi?" Revel manzaraya bakarak söylüyor.

"Öyle," diye katılıyorum, ama gözlerim manzaradan ziyade ona dikilmiş durumda.

Bana dönüyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Gerçekten mutlu musun?"

Bir an onu düşünüyorum, kaşlarım hafifçe çatılıyor ve gözlerinin kenarlarındaki endişeyi fark ediyorum.

"Peki ya *senin mutluluğun*?" Lyrarei bana İlahi Konsey odalarında sormuştu.

Ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söyledim, çünkü bu *benim* endişelendiğim bir şey değildi. Ama Revel endişeliydi. Öne çıktı ve kendimi daha fazla gereksiz acıya teslim etmemem için İlahi Konsey'in gazabını göze aldı. Eğer acı çekeceksem bunun yalnız olmayacağından emin olmak için sahip olduğu her şeyi İlahi Konsey'e fırlattı.

Ona dürüstçe "Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım," dedim.

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalarken gülümsemesi yumuşak. "Öyleyim, Ben de."

Eğildiğinde, onu yarı yolda karşılıyorum. Öpücüğü önce nazikti, sonra Birbirini hor gören iki tanrı arasında bir zamanlar imkânsız görünen bir tutkuyla derinleşir. Yaşam ve Ölüm arasında. Ama artık etki alanlarımızdan daha fazlasıyız. Görevlerimizden daha fazlasıyız. Bizi şekillendiren cezalardan ya da bizi bölen çatışmalardan daha fazlasıyız.

Ayrıldığımızda Sebastian ve Jovie'nin balkondan yaklaştıklarını görüyorum. Ağabeyimin kolu ölümsüz karısının beline dolanmış, karısı da evrendeki yerini bulmuş birinin rahat aşinalığıyla ona doğru eğiliyor.

"İşte buradasın," diyor Sebastian. "Şimdiden kaçıyor musun?" "Sadece bir dakikalığına," diye cevap veriyorum.

"Uzun bir yolculuk oldu."

Jovie bir adım öne çıkıp ellerimi ellerinin arasına alıyor. Tenine dokunmak artık daha farklı hissettiriyor; ilahi bir enerjiyle yüklü ama yine de kesinlikle o. "Teşekkür ederim Sienna. Her şey için."

Ellerini sıkıyorum. "Sana teşekkür etmeliyim. İnatçı kardeşime, uğruna kuralları çiğnemeye degecek bazı şeyler olduğunu gösterdin."

"Ve bazı insanlar," diye ekliyor Sebastian, ona hayranlık dolu bir bakış atarak.

"Bizi ziyaret etmeye devam edecek misin?" Jovie soruyor. "Aurelys'te, artık her şey bittiğine göre?"

"Elbette," diye söz veriyorum. "Diyarlar bir zamanlar olduğu kadar ayrı değiller. Bu yeni düzenlemenin bütün amacı bu. Ayrıca, hiçbir şey beni Vale'den uzak tutamaz."

Sebastian başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Bölünme yerine bağlantı yoluyla denge. Bunu anlamamız otuz üç yaşamımızı aldı."

"Teknik olarak otuz dört," diye düzeltiyorum onu sırtarak. "Ama kim sayıyor ki?"

Hepimiz gülüyoruz ve bir an için, Revel ve ben Seattle'a ilk geldiğimizde bu sahnenin ne kadar imkansız görüldüğünü fark ediyorum. Dördümüz uyum içinde bir arada duruyoruz-Ölüm ve Yaşam, ilahi ikizler yeniden bir araya gelmiş, eski bir ölümlü şimdi yükselmiş, düşmanlar aşık olmuş.

"Kutlamaya geri dönmeliyiz," dedi Sebastian sonunda. "Yeni evlileri arıyor olacaklar."

"Birazdan size katılacağız," diyor Revel onlara.

Onlar ayrılırken Sebastian beni kucaklamak için duraklıyor. "Mutlu ol Sienna," diye fısıldıyor. "Her şeyden sonra bunu hak ediyorsun."

Onlar gittikten sonra Revel ve ben manzaraya dönüyoruz. Güneş Aurelys'in üzerinde batıyor, gökyüzünü altın ve gül tonlarına boyuyor. Yakında yıldızlar ortaya çıkacak; Umbraeth'in, ölümlüler âleminin ve tüm varoluşun üzerinde parlayan yıldızlarla aynı yıldızlar.

"Yani," diyor Revel, kolunu belime dolayarak. "Otuz dört yaşam. Bu bir ilişkiye getirilecek çok fazla deneyim demek."

Gülüyorum. "Çoğunlukla korkunç bir şekilde ölme deneyimleri."

"Artık değil," diyor, aniden ciddileşerek. "O kısım bitti. Artık ölümlü hayatlar yok. Artık ölüm yok."

"Sadece sonsuzluk," diye mırıldanıyorum. "Umbraeth'te. Seninle birlikte."

"Bu o kadar korkunç mu?" diye soruyor, sesinde bir parça kırılganlık var.

Yüzümü tamamen ona dönüp ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bir zamanlar evet derdim. Geçici Yaşam Tanrısı ve Ölüm Tanrıçası birlikte çalışmak zorunda mı? Felaket için bir reçete."

"Peki ya şimdi?"

Gülümsüyorum, bin yıldır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. "Şimdi bunun her iki diyarın da ihtiyacı olan şey olabileceğini düşünüyorum. Benim ihtiyacım olan şey."

"Bizim ihtiyacımız olan şey," diye düzeltiyor ve beni daha yakına çekiyor.

Altımızda Aurelys kutlamalara devam ediyor. Yakında Umbraeth'e döneceğiz. Erebus'la birlikte yeni düzenimize. Kuşkusuz daha fazla zorluk olacak. Yüzyılların geleneği bir gecede değişmez, İlahi Konsey'in onayıyla bile. Ama cezam başladığından beri ilk kez gelecekte korkmak yerine onu dört gözle bekliyorum.

"Seni seviyorum," diyor Revel sessizce. "Ölüm Tanrıçası, inatçı ilahi ikiz, karmaşık kadın, hepiniz."

Duymayı hiç beklemediğim sözler, özellikle de ondan. Bir zamanlar imkânsız, doğal düzenin ihlali gibi görünen sözler. Ama şimdi dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyorlar.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum. "Saçma derecede iyimser ve sinir bozucu derecede asil olmana rağmen."

Gülüyor. "Başka türlüünü istemezdim."

Birlikte durup gündüzün yerini geceye bırakmasını izlerken, her şeyin mükemmel dengesini hissediyorum. Yaşam ve ölüm. Aydınlık ve karanlık. Başlangıç ve son. Egemenlik için savaşan karşıtlar değil, ebedi bir dansın ortakları.

Yıldızlar teker teker ortaya çıkıyor, tüm âlemlerin, tüm varlıkların, tüm varoluşun üzerinde parlıyor. Ve otuz dört yaşımdır ilk kez, tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Mükemmel, ebedi bir denge içinde.

EPILOG

Revel

Altı Ay Sonra

Umbraeth'in taht odası, Sienna'nın varlığından yayılan yumuşak gümüş ışıkla yıkanırken hiç şu anki kadar güzel görünmemişti. Ölüm Diyarı üzerindeki ortak hâkimiyetimizin sembolü olarak yaptığımız ikiz obsidyen tahtlarda yanımda oturuyor. Birlikte kontrolü ele aldığımızdan beri ruhani formu katılaşmış, daha somut, daha gerçek hale gelmiş. Uzanıp elini tuttuğumda parmakları benimkilere karşı sıcaktı.

"İlahi Konsey'in habercisi yakında gelecek," diyor ama sesinde aylar önce taşıdığı gerginlik yok. Şimdi sadece sakin bir kesinlik var.

Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bırak gelsinler. Biz kendimizi fazlasıyla kanıtladık."

Ve kanıtladık da. Kozmik denge sadece yeniden kurulmakla kalmadı, binlerce yıldır olmadığı kadar güçlü. Ölüm ve Yaşam, ortak gözetimimiz altında mükemmel bir uyum içinde birlikte akıyor. Sebastian ve ben, alemlerimiz arasındaki uçurumda bile, ikimizin de tek başına başarabileceğinin ötesinde bir ritim bulduk.

"Sebastian bu sabah bir mesaj daha gönderdi," diye devam ediyor Sienna ve ikizinden bahsederken sesindeki sıcaklığı duyabiliyorum. "Vale dün tam bir dakika boyunca havada kalmayı başardı."

Buna gülümsüyorum. Sebastian'ın oğlu yarı ilahi, yarı ölümlü ve aşırı korumacı babasına göre tamamen mükemmel. İlahi Konsey melez bir çocuğun, özellikle de Kahin tarafından bir sonraki Kaos Tanrısı olması istenen bir çocuğun var olmasına izin verme konusunda şüpheliydi. Ama annem ve

Kaderler zaman çizgisinde onları ikna eden bir şey görmüşlerdi. Vale büyüyecek ve bizim henüz anlayamadığımız şekillerde dünyalar arasında köprü kuracaktı.

"Peki ya Jovie?" diye sordum.

"Ölümsüzlüğe çok güzel adapte oluyor. Sebastian şimdiden Umbraeth'i ne zaman ziyaret edebileceğini sorduğunu söylüyor." Sienna'nın kahkahası gümüş çanlar gibi. "Sanırım tarikatçıları avlamanın heyecanını özlemiş."

"İstediği zaman gelebilir. Umbraeth'i ölümlülerin maceraları kadar heyecan verici bulacağından şüpheliyim."

Bana tamamen bakmak için dönüyor ve o zümrüt gözlerini bana her odakladığında yaptığım gibi nefesimi kaybediyorum. "Neyi heyecan verici bulduğumu biliyor musun?"

"Söyle bana," diye mırıldanıyorum, daha yakına eğilerek.

O cevap veremedi. Erebus boğazını temizleyerek kapıda beliriyor. "Lordlarım, İlahi Konsey'den bir haberci yaklaşıyor."

İç çekerek isteksizce Sienna'dan uzaklaşıyorum. Erebus, Sienna ve ben daha büyük kozmik dengeye odaklanırken Umbraeth'in günlük operasyonlarıyla ilgilenerek mükemmel bir ikinci komutan oldu. Ayrıca özel anları bölme konusunda da talihsiz bir yetenek geliştirdi.

"İçeri gönderin," diyor Sienna, asil duruşunu düzelterek.

İçeri giren haberci Seattle'da ultimatomumuzu ileten haberciyle aynı - saf ışıktan kanatlar, armonize gök gürültüsü gibi bir ses. Ama bu kez varlıklarında bir tehdit yok.

"Aurelys'li Revel, Umbraeth'li Sienna," diye seslendiler. "İlahi Konsey selamlarını ve memnuniyetini gönderiyor."

Memnuniyet. Konseyden. Gülme isteğime direnmek zorundayım.

"Sağladığınız denge tüm beklentileri aşıyor. Konsey, Umbraeth üzerindeki ortak egemenliğinizi resmen tanıyor ve ilahi yönetime yenilikçi yaklaşımınızı takdir ediyor."

Sienna nefesinin altında "Yenilikçi yaklaşım," diye tekrarlıyor ve ses tonunda bir eğlence seziyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor haberci, "Aurelys'li Sebastian ailesiyle birlikte önümüzdeki ay Ebedi Alacakaranlık Festivali için ziyaret edeceğini bildirdi."

Haberci ayrıldıktan sonra Sienna ve ben bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. Ebedi Alacakaranlık Festivali, diyarlarımız en yakın hizaya geldiğinde gerçekleşen bir kutlama. Sebastian, Jovie ve Vale Umbraeth'i ilk kez birlikte ziyaret edecekler.

"Sanırım Ölüm Diyarı'nda bir aile buluşması olacak," diye geçiriyorum içimden. "Ne kadar da ürkütücü."

Sienna gülüyor, sesi geniş odada yankılanıyor. "Özel odalarını çiçekli sarmaşıklarla süsleyen adam söylüyor bunu."

"Bu sarmaşıklar çok pratik," diye savunuyorum. "Havayı temizlemeye yardımcı oluyorlar ve-"

"Çok güzeller ve Aurelys'i özlediğin için onları oraya koydun." Tahtından kalkıp akıcı bir zarafetle alanımıza bakan yüksek pencerelere doğru ilerliyor. "Tıpkı benim dünyalarımız arasında köprü kuracak bir şey yaratmak istediğim için gölge bahçeleriyle deneyler yaptığım gibi."

Onu pencereye kadar takip ediyorum ve kollarımı arkasından sarıyorum. Altımızda Umbraeth tüm karanlık ihtişamıyla yayılıyor. Ölümlülerin hayal ettiği korkunç yeraltı dünyası değil, huzurlu bir dinlenme ve yumuşak geçişler diyarı. Ruhlar, hizmetkârlarımız tarafından sıradaki şeye doğru yönlendirilen ışık huzmeleri gibi manzaranın içinde hareket ediyor.

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Dudaklarım kulağına yakın, usulca soruyorum. "Tek başına hükmetmek yerine bunu seçtiğin için?"

Göğsüme yaslanıyor ve vücudundaki gerginliğin gittiğini hissediyorum. "Asla. Aurelys'i terk ettiğin için pişman mısın?"

"Aurelys Sebastian'la emin ellerde. Ayrıca," boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum, "o güneş ışığından bıkmıştım. Daha iyi bir şey buldum."

Kollarımda dönüyor ve gözlerindeki bakış ilahi kalbimi hızlandırıyor. "Buldun mu?"

"Eşimi buldum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Eşimi. Diğer yarımı."

"Keyfini çıkar," diye nefes alıyor ve sonra beni yüzyıllardır bastırılmış bir arzu ve yeni keşfedilmiş bir özgürlükle öpüyor. Elleri saçlarıma dolanıyor, beni daha yakına çekiyor ve onu kolayca kaldırıyorum, formu kollarımda katı ve sıcak.

"Taht odası pek de özel sayılmaz," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Hayır, değil," diye katılıyorum ve onu tahtına taşımak için kalçalarından tutup kaldırıyorum. Onu nazıkçe yumuşak deri koltuğa oturtuktan sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve omuzlarıma yer açmak için uyluklarını birbirinden ayırıyorum. "Ama gerçekten umurumda değil. Tüm Umbraeth seni becerdiğimi bilsin. Sen sadece ve sadece bana aitsin. Benim tanrıçam."

Siyah elbisesi mürekkep gibi bir duman bulutu içinde kayboluyor ve parlayan merkezini ortaya çıkartıyor.

Taht odamız ikimizi de yansıtıyor -benim canlılara olan sevgimi, onunsa zarif karanlığa olan ilgisini. iekli sarmaşıklar obsidyen sütunların etrafında kıvrılıyor ve gümüş ay ışığı ruh halimize göre farklı manzaralar gösteren pencerelerden süzülüyor. Bu gece, sonsuz alacakaranlıkta ısıtılı çiçeklerin açtığı bir bahçeyi gözler önüne seriyorlar.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve bir an için sadece ona bakıyorum. Beyaz, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, teni içsel bir ışıkla parlıyor ve bana böyle gülümsediğinde -yumuşak, güven dolu ve sevgi dolu-benim olduğuna zar zor inanabiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, parmaklarını enemde gezdirmek için öne doğru uzanıyor.

"Düşünüyorum," diyorum, elini yakalayıp gğşme bastırarak, "yeterince beklediğimizi."

"Ne için yeterince uzun?"

Kelimelerle cevap vermek yerine onu tekrar öpüyorum, hissettiğim her şeyi aramızdaki bağa döküyorum. Aşk, arzu, minnettarlık, merak... Hepsi yönettiğimiz kozmik gler kadar doğal bir şekilde aramızda akıyor.

O da aynı tutkuyla karşılık veriyor, ilahi doğası benimkini çağırıyor. Uzaklaştığında boğazından bir inilti geliyor, çıplak gövdesinden aşağı doğru inerken bir öpücük izi bırakıyorum. Uyluklarının arasındaki tepe noktasına ulaştığında, avularımı her birinin etrafına sarıyorum ve omuzlarım için yeterince yer açarak onları birbirinden ayırıyorum.

Amına serin bir nefes üflüyorum, parmakları kafa derime girip beni ileri ittiğinde kıkırdıyorum. Dilimi düzleştirerek onu bekleyen merkezinde gezdiriyorum, klitorisini ağzıma almadan önce her bir uyarılma damlasını yalayıp yutuyorum. Altımda kıvranıyor, bana daha kolay erişim sağlamak için kalçalarını öne doğru eğiyor. Tek bir parmağımı içeri kaydırđıđında, onayını inliyor. Sonra bir tane daha ekliyorum ve parmaklarımı içine sokup çıkarırken nefes alış verişi hızlanıyor, dilimle yumuşak sinir demetini çalıştırıyorum. Neredeyse çok geçmeden, dokunuşumun altında dağılıyor ve ayaklarıma tırmanmadan önce geride bıraktığı her uyarılma damlasını kucaklıyorum.

Ağzımı zensiz bir öpücükle yakalıyor, sonra çok hızlı bir şekilde çekmeye alışıyor. Onu yerinde tutmak için avucumu boğazının n kısmına sarıyorum ve dilimi ağzının derinliklerine sokuyorum. Ölümün vücut bulmuş haline hükmetmenin bağımlılık yaratan bir yanı var - böyle bir şey üzerinde güç sahibi olmak

korkunç bir varlık. Onu isteksizce teslim ediyor, asla benim istediğim gibi tam olarak teslim olmuyor.

Kontrolü sırayla ele alıyoruz, ikimiz de zamanın yüzde yüzünü ona bırakmak istemiyoruz. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp merhamet dilediği zamanlar oluyor. Diğer zamanlarda, deliliğin eşiğine gelene kadar onun tüm sınırlarını zorluyorum.

Ağzıyla işim bittiğinde kalçalarını kavriyorum ve onu tahtta döndürüyorum, her iki dizimi de kol dayanaklarının üzerine yerleştirerek kendime açık erişim sağlıyorum. Ereksiyonumu arkasındaki yumuşak, beyaz deriye sürterek, dudaklarım kulağının kabuğuna değene kadar öne doğru eğiliyorum.

"Benim için hazır mısın, tanrıça?" Sikime karşı ne kadar ıslandığını fark ederek soruyorum.

İnliyor ve ben de bunu cevabı olarak kabul ediyorum. Kendimi onun merkeziyle aynı hizaya getiriyorum ve kalçalarını tutuyorum. Uzun bir adımla, vücutlarımız tamamen aynı hizaya gelene ve gidecek yer kalmayana kadar içine itiyorum, sonra yavaşça, işkence edercesine geri çekiyorum. Onu kavrayışıma karşı savaşıyor, hızı kontrol etmek için kalçalarını döndürüyor, ama kıpırdamıyorum.

Bana dik dik bakmak için başını geriye çevirdiğinde sinirli bir hırıltı taht odasının duvarlarında yankılanıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bugün yeterince komutanlık yaptın. Rahatla ve bırak senin için işleri ben halledeyim."

Benimle daha fazla tartışmak istediğini söyleyebilirim ama dilini ısıırıyor. Geniş bir nefes alıp, sonra tek bir yumuşak hareketle bırakırken omuzlarının kalkışını izliyorum. Vücudu bana karşı gevşiyor, kalçaları ellerimde gevşiyor. Benimle daha fazla mücadele etmeyeceğinden emin olduğumda, kendimi tekrar içeri itiyorum, sonra sevdiğini bildiğim hızlı ritme giriyorum.

Bir araya geldiğimizde, bu sadece fiziksel bir şey değil; ruhani, elemental, diyarımızın dokusuna dalgalar gönderen bir birleşme. Dışarıda, gölgelerin daha derin ve daha davetkâr hale geldiğini, yaşam ve ölüm arasındaki sınırın daha yumuşak, daha güzel hale geldiğini hissedebiliyorum.

Nocthollow'un her yerinden duyulabileceğine emin olduğum bir ulumayla sikimin etrafına geliyor ve kısa bir süre sonra orgazmımı onun içine boşaltıyorum. Çekilir çekilmez onu kollarıma alıp özel odamıza götürüyorum ve her şeye yeniden başlamak için yatağa yerleştiriyorum.

Daha sonra, yıldız ışığı gibi parıldayan çarşafların üzerinde sarmaş dolaş uzanırken, Sienna parmak ucuyla göğsümde desenler çiziyor.

"Konsey bir konuda haklıydı," diyor düşünceli bir şekilde.

"Neymiş o?"

"Biz yenilikçiyiz." Gözlerinde muziplikle bana bakıyor. "Başka kim Ölüm Diyarı'nı korku yerine sevgiyle yönetmeyi düşünür ki?"

Gülüyorum ve onu kendime çekiyorum. "Böyle söyleyince kulağa devrimci gibi geliyor."

"Öyleyiz." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Görev ve sevginin düşman olmak zorunda olmadığını kanıtlıyoruz. Mutluluğu seçmenin sorumluluktan vazgeçmek anlamına gelmediğini kanıtlıyoruz."

"Sebastian gurur duyardı."

"Sebastian gurur duyuyor. Son mektubunda bana bunu söyledi." Başını omzuma yasladı. "Birbirimizi bulmamızı izlemenin ona yaptığı fedakârlığın boşuna olmadığı umudunu verdiğini söyledi."

"Bu bir fedakârlık değildi," diye nazıkçe düzeltiyorum. "Bu bir seçimdi. Tıpkı bunun gibi öyle."

Umbraeth'in yumuşak seslerini dinleyerek sessizliğe gömülüyoruz. Etrafımızdaki sonsuz ritim. Alemin bir yerlerinde ruhlar huzur buluyor. Başka bir yerde, Aurelys'te Sebastian'ın bakımı altında yeni bir hayat başlıyor. Ve burada, mabedimizde, sevgi görevle birlikte mükemmel bir denge içinde hüküm sürüyor.

"Revel?" Sienna'nın sesi yumuşak ve uykulu. "Mm?"

"Seni seviyorum."

Tüm varlığımı yeniden şekillendiren üç basit kelime. Kollarımı ona dolayarak başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

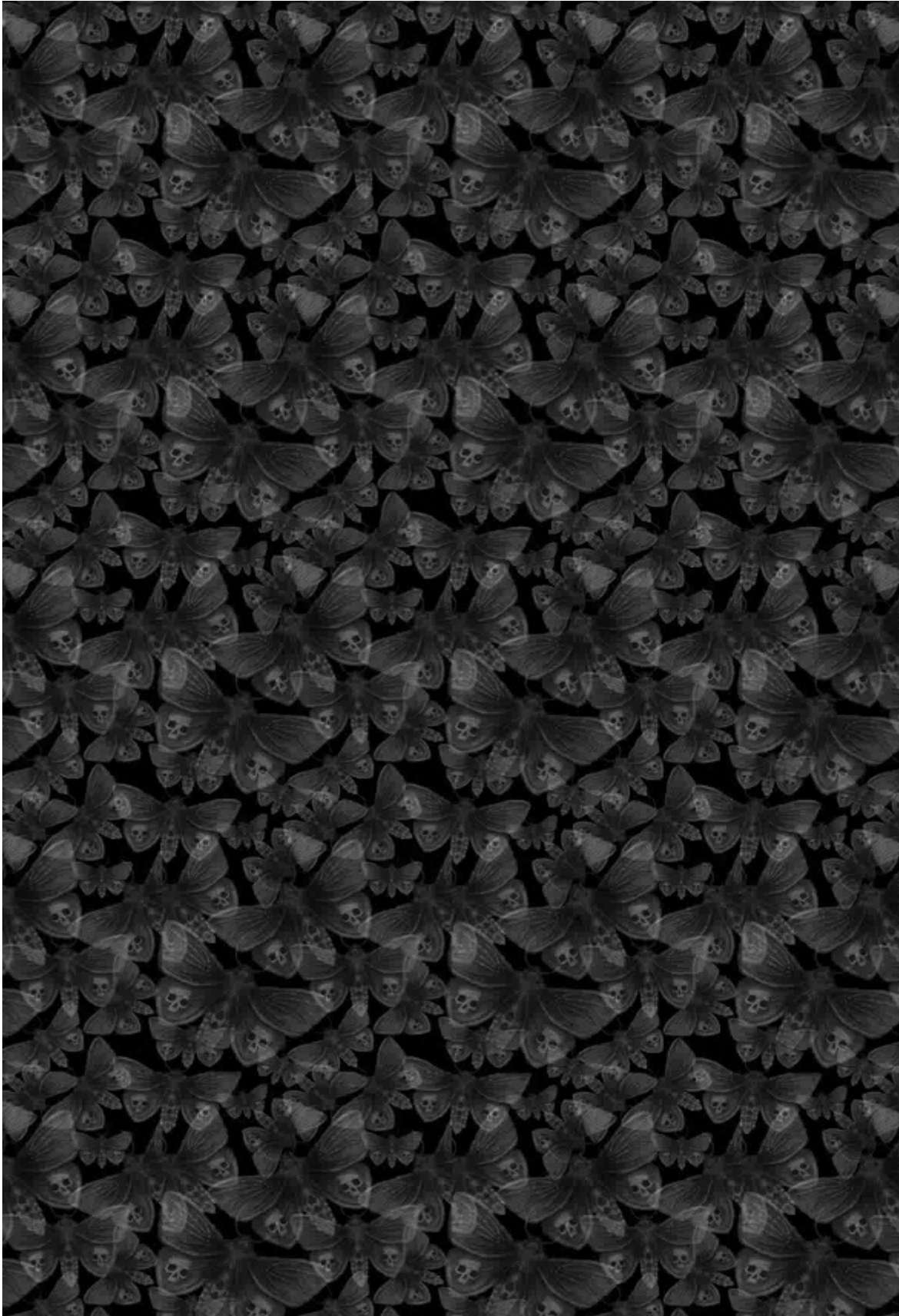
"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum karanlığa. "Sonsuza kadar."

Ve uyku bizi alırken -evet, tanrıların bile dinlenmeye ihtiyacı vardır- mükemmel kozmik dengeden daha nadir bir şey bulduğumuzu biliyorum. Mükemmel mutluluğu bulduk.

Sabah olduğunda, yerine getirmemiz gereken görevler, rehberlik etmemiz gereken ruhlar ve yönetmemiz gereken diyarlar olacak. Ama bu gece, sadece bu var: Sienna kollarımda, aşk kalplerimizde ve sonsuza dek bir vaat gibi önümüzde uzanıyor.

Ölüm Tanrıçası ve Yaşam Tanrısı, birlikte uyum içinde hüküm sürüyor.

Hepimizin umut etmeye cesaret edemeyeceği kadar iyi bir son.

TEŞEKKÜRLER

Arkasındaki insanlar olmadan kitap olmaz - onu yükselten, onun hakkında bağırın ve sevmediğim günlerde bile onu seven insanlar. Perde arkasında çalışan inanılmaz bir ekibim olduğu için yeterince şanslıyım.

İnanılmaz asistanım Eryn'e: Sen benim kaosumdaki sakinlik, perde arkasındaki motor ve en çok ihtiyacım olduğunda mantığın sesisin. Beni doğru yolda tutmaya çalıştığın, dağınık olduğunda bile vizyonu gördüğün ve her seferinde tüm kalbinle ortaya çıktığın için teşekkür ederim. Sabrınız, aceleciliğiniz ve bana olan inancınız için sonsuz minnettarım.

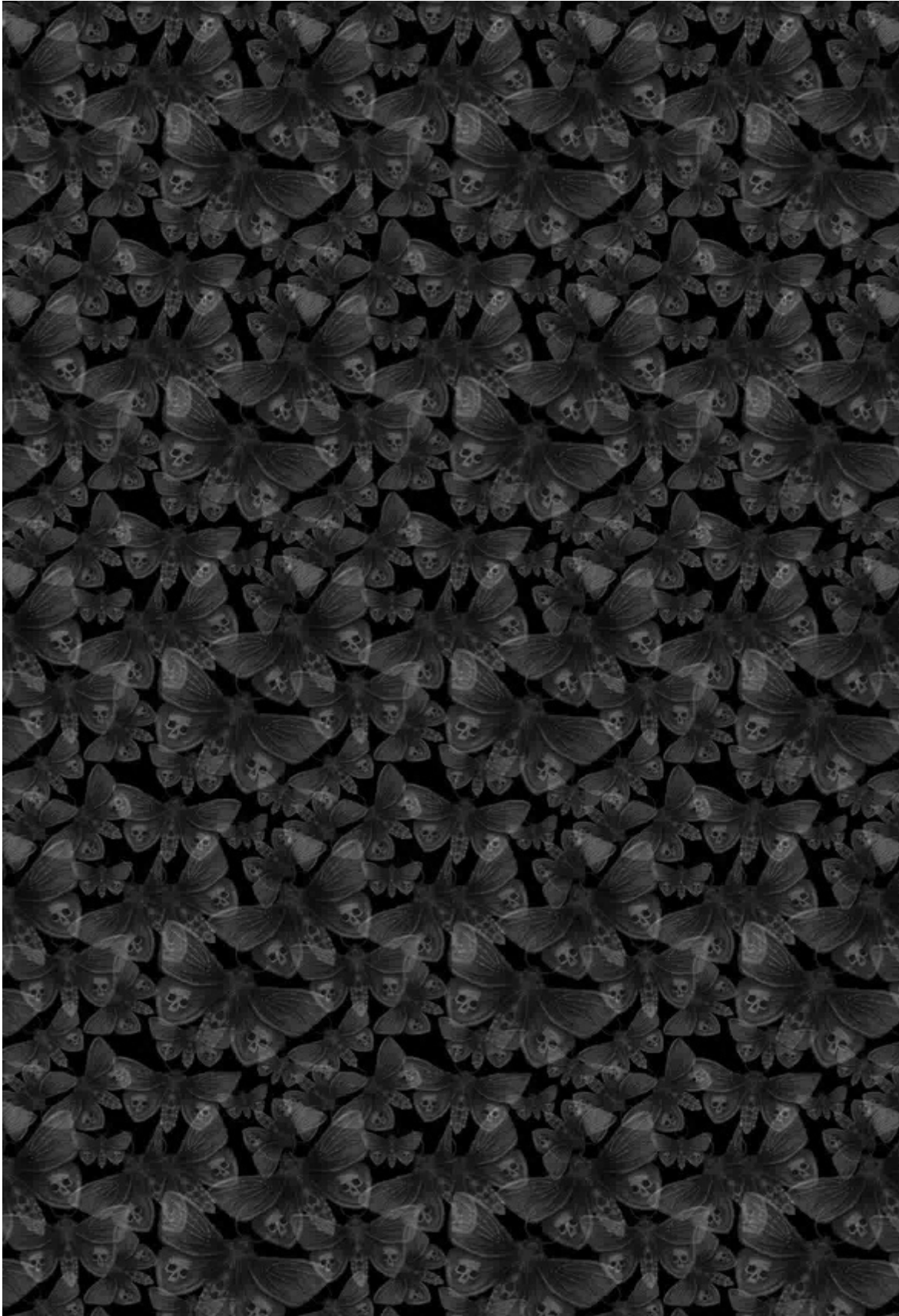
İç Çemberime: gerçek MVP'ler. Kitaplarım hakkında benden daha yüksek sesle çığlık atanlar sizlersiniz. Erken okuyanlar, şiddetle teşvik edenler ve bunu bir işten daha fazlası gibi hissettirenler - paylaşabildiğim bir rüya gibi hissettirenler. Her yorum, paylaşım, mesaj ve cesaretlendirici söz için teşekkür ederim. Bu hikaye sizin sayenizde dünyaya geldi.

Özellikle Amanda, Brittany, Catherine, Courtney, Iskra, Kayley, Linda ve Sylvia'ya küçük yazım hatalarımda bana yardımcı oldukları için seslenmezsem ihmalkâr davranmış olurum.

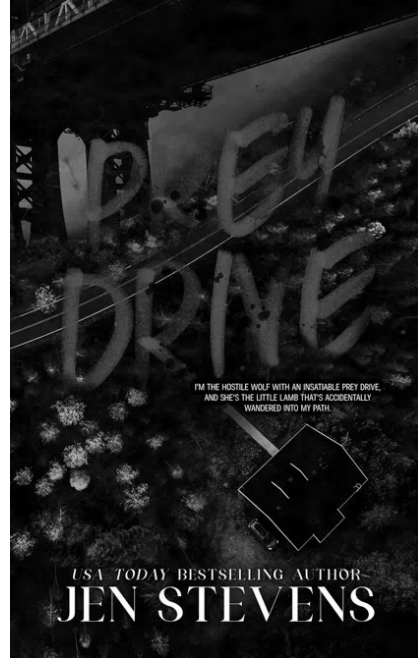
Belle, bu el yazmasını tertemiz yaptın ve bunun için seni seviyorum. Son olarak, Bay Stevens'a bolca sevgi göstermeliyim.

Bu kitabın mümkün olmasının tek nedeni ve Jen Stevens markasının arkasındaki güç.

Bu kitabı sayfalardan ve mürekkepten daha fazlası yaptınız. Onu önemli kıldınız.

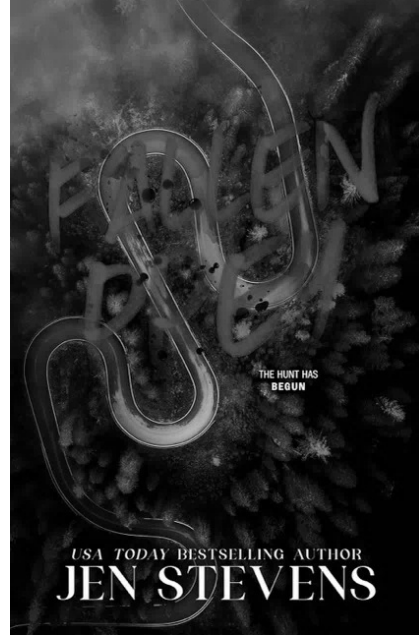

PARALEL PREY EVRENİNDE DEVAM EDİN!

Prey Drive

(Sebastian & Jovie'nin hikayesine başlayın)

Düşmüs Av.

(Sebastian & Jovie'nin hikayesine devam edin)

YAZAR HAKKINDA

Jen Stevens Michigan'da doğup büyüdü ve burada bir günde dört mevsimin de tadını çıkardı. Lisans derecesini aldıktan sonra, kurumsal dünyanın ona göre olmadığını kısa sürede fark etti.

ve bunun yerine çocuklarının atıştırma hizmetçisi olarak ürkütücü bir rol üstlendi. Kendini bildi

bileli okumak bir takıntı, yazmak ise her zaman bir kaçış olmuştur. Jen

The Office'ten kelimesi kelimesine alıntı yapıyor ve kendisinden gururla bir romantizm bağımlısı olarak bahsediyor. Şekerden yapılmış her şeyle yaşayabilir ve yakın zamanda Leydi unvanını aldı. En önemlisi, okuyucularla bağlantı kurmayı seviyor!

www.jenstevenswrites.com

@authorjenstevens

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

